

ТОШКЕНТ
Гафур Руслан номидагы
Адабиёт ва санъат нашриёти
1983

ҒАФУР ҒУЛОМ

ШУМ БОЛА

I бўлим

Расталар обод. Қаймоқ бозорининг бурилишида, маҳкаманинг бошида Илҳом самоварчининг каттакон чойхонаси бўлиб, унда граммофон чалинади. Турли-туман пластиналар орқали Тўйчи ҳофиз, Ҳамроқул қори, Ҳожи Абдулазиз ва Фаргона яллачи хотинлари кетма-кет маҳомлар, яллалар, ашулалар айтади. Чойхонада жой етишмайди. Узун раста, жуҳуд раста, авторлик ва бошқа расталарнинг бойваччалари савдодан бўш вақтларида бу чойхонага йигилиб меҳмонхоналардек ўртада катта барқашлардан қанд-қурс, пистабодом, мураббо-нишолда, обинон, ширмой нонлар билан шамалоқ безатилган дастурхон атрофида чақчақлашиб ўтиришади. Баъзи бойваччаларнинг дастурхонида қорнига қалдирғоч сурати солинган, устига похолдан тўр тўқилган конъяклар ҳам кўринар эди.

Бу чойхонага бозор-ўчарга санғиб тушиб қолган деҳқон, камбағал косиб, қозоқ, қирғиз ва бошқа оддий фуқаро киролмас эди.

Самоварчи Асра кал деган хипчадан келган, қотма, әпчилийигит эди. Устида олди очиқ яктак, оёғида қала кавуш, зангори шоҳи қийиқ боғлаган, елкасига холпранг рўмол ташлаган хушфеъл йигит эди. Чойхўр бойваччалардан бирортаси:

— Асра!

Ёки:

— Кал! — дейиши билан:

— Лаббай, мулла ака, чойми, чилимми? — деярдида, дарров бир қўлида кичкина чойнак, иккита кичкина хитой пиёла ё бўлмаса ярқираб турган каттакон мис чилимнинг сархонасига тамаки босиб, устига чўёқўйиб, бир-икки қулдиратиб тортиб, пишитиб, жашанданинг хизматига югуради.

Бу чойхонада мени маҳлиё қилган нарсаларнинг бири кираверишнинг шифтига илиб қўйилган катта, симларига заржал берилган ҳар хил туморлар, байроқ-

чалар билан безатилган қафас ва бу қафасдаги жонли тўти эди, ўлиб кетай агар, тирик тўти эди. Патларининг ранг-баранглиги Ойша чеварнинг иш қутисидаги ипаклардай товланаар эди. Кўк, қизил, зангори, сариқ, оқ, пушти, жигарранг, гўлос, пистоқи — боринг-чи, дунёда қанча ранг бўлса, шу тўтининг патида бор эди. Айниқса, бу тўти қурмагур шунаقا ҳам бийрон эдики, эндинга тилга кираётган уч яшарлик қизларнинг овозига ўхшатиб:

«Асра, Асра! Мехмонга қара, бир чой, бир чилим. Келинг, мулла акалар, келинг, бойваччалар», дегани ҳали ҳам қулоғимдан кетмайди.

Биз яланг оёқ, бўз кўйлак-иштонли, кир-чир болалар тўтига яқинлашиб:

— Тўти, тўти...

— Тўти-тўти... — деб қичқирап әдик. Асра кал бизди қувлар эди, қўлига тушсак уради. Тўти бўлса орҳамиздан:

— Бувингни... — деб сўкарди.

Бозорда санқиб юрган биз дайди болалар учун қувончли әрмаклардан бири бозор, маҳалла, кўча-кўйжиннилари эди. Ўша йилларда Тошкентда, шунаقا ҳам жинни кўп әдики, санаб саноғига етолмайсиз: Малла жинни, Карим жинни, Майрамхон, Хол паранг жипжинни, Тожихон, Жуфт каптар, Олим жинни, Эшон юйи, Овоз жинни ва бошқалар... Ҳар бир жиннининг ўзига хослиги, тантиқлиги, «ширин»лиги бор эди. Карим жинни сўkkани-сўkkан эди. Унга на худо, на пайғамбар, на Шоҳидоят ҳожи-ю, Орифхўжа эшон ва Олим қози-ю, Шарифжон Дума — бари бир сўқаверар эди. Етти пуштидан тортиб, астар-аврасини ағдариб сўқаверар эди. У илгари бўзчи әкан, чит кўпайиб кетганидан кейин бўз ўтмай қолиб, бозори касодга учраб, бола-чақасини боқолмай, жинни бўлиб қолибди, деб ёшитганман.

Эшон ойи деган хотин ҳам жинни эди. У қирқ-қирқ беш ёшлар чамасидаги қораҷадан келган, хушқомат, қаламқош бир хотин эди. Бу хотин аслида қаландаржоналиқ Миттихон тўрам деган эшоннинг хотини бўлиб, эшон шу хотиннинг синглиси билан ўйнашиб турганида, устидан чиқиб қолиб, жинни бўлиб қолган әкан.

«Жуфт каптар»га ҳукуматдан теккан эди. Николай борми, Кауфман борми, Мочалов борми, Наби ўғри деган миршаб борми — ҳаммасини бир қозон қилиб, мар-

табасининг пасти баландлигига қарамай сўкаверар эди.

Хол паранг таги қўёнлик экан, Қўёнда бахмал тўқир әкан. Кейин дўкон-дастгоҳига ўт тушиб кетиб, жинни бўлиб қолибди.

Аваз бўлса ҳаваскор жиннилардан эди.

Кунлардан бир кун Тожихон жинни битта кетмон даста билан ўтган-кетганни қувлаб уриб-сўкиб: «Ҳамманг бир томонга юр, тарқалиб юрма! Тартиб керак, интизом керак», деяр эди. Ҳеч ким унга бас келолмас эди. Шунда Олим жинни келиб қолиб:

— Ҳой, ҳой, нима деяпсан, жинни? — деб сўраб қолди.

— Нимага одамлар бир томонга юрмасдан, ҳар қаёққа тарқалиб юради? Николай пошшо замонида тартиб-интизом керак, бир томонга юрсин-да!

Бунга Олим жинни:

— Аҳмоқсан, Тожи, аҳмоқсан. Ер, ахир, тарозига ўхшаган нарса бўлади, ҳамма бир томонга юрса, ер баркашдай бир ёққа оғиб, ҳаммамиз Қурдум дарёга гарқ бўлиб кетамиз-ку, — деди.

Зирапчани нина билан олгандай, жиннининг гали жиннига маъқул тушиб, одамларни уришдан тўхтади.

Жинниларнинг ичида ўзига хос тантиқларидан бири Майрамхон эди. Асли исми Маматраим бўлиб, халқ-қа «эрка» бўлганидан «Майрамхон» деб атар эдилар. У эскидан чилангар экан. Кетмоннинг зуготаси, эскитиш, оташкурак, тунука қайчи, шунга ўхшаган эски-туски темир-терсакларни бир симдан ўтказиб, бошига кийиб юрар эди. Ўз қўли билан овқат емас эди. Унинг бозордаги майда косиблардан ихлосмандлари кўп эди. Бешикчилар, тароқчилар, дугчилар Майрамхонни ўз қўллари билан овқатлантиришни «бахт» деб билар эдилар. Гўё Майрамхон, бирор косибнинг дўконига бориб әгаси қўлидан овқатланса, шу дўконга қут-барака кирган ҳисобланар эди.

Темир-терсак асбоблар заводдан чиқа бошлагандан кейин Майрамхон «сишиб» жинни бўлиб қолган экан.

Хуллас, Тошкентда жинни кўп эди. Баъзи кунлар бир жиннига тош отиб, иккинчи жиннини ўйинга солиб, учинчи жиннидан калтак еб, кеч кириб қолганини ҳам сезмас эдик. Намозгар-намозшом ўртаси уйга қайтиб аталами, умочми, мошқовоқми, мошхўрдами, угра оши апири-шапир ичиб, яна кўчага чопар эдик.

Маҳалламизнинг бир томони Тиконли мозор, бир томони Қўрғонтаги. Узун кўчанинг ўнг, чап томонида-

ти пасқам, тор күчаларда ўғил ва қыз болалар тұпла-
ниб, ҳар хил ўйинлар ўйнаймиз. Кураш, «ботмон-
ботмон», «оқ теракми-күк терак», «құшим боши»,
«минди-минди», «ўгри келди», «бекінмаочқ» деган
ўйинларимиз бор.

Булар ҳаммаси оқшом ўйинлари, кундузги ўйинлар
бошқача: ҳар хил ошиқ ўйини, ёнғоқ ўйини, түп ўйи-
ни, зумчиллак ўйини, ёв-ёв, ўқ камалак отиш, яланғоч
пойга, от ўғриси ва ҳоказо. Хуллас, на кечаси, на кун-
дуди ўйин важдан тахчиллик тортмас әдик.

Оталаримизнинг күпчилиги майда косиблар, қоро-
вул, ходимгар, мешкоб, отбоқар, ҳаммол, сүфи, фол-
бин, арқон товладиган, ногора-чилдирма қоплайдиган,
түқимдүз, чегачи ва ҳоказо бўлганликлари учун улар-
нинг қўлидан ҳунарларини олиб ёки уларнинг ёнига
жўмакчи бўлиб тушиш бизга тўғри келмас эди. Ота-
ларимизнинг ўзига иш топилмаганда, бизга иш қаёқ-
да дейсиз. Эртадан-кеч кўча чангитиб ҳамманинг жо-
нига тегиб, кампирлардан қарғиш өшитиб, ўспирин-
лардан калтак еб, сандироқлаб юрадиган увинтӯда
бекорчи болалармиз. Битта қўлом-қўрғошин қўйилган
рангдор ошиқ ёки дугчилар қириб берган мугуз соққа
ёки ёнғоқ соққа, ҳеч бўлмаганда, бирорта соатнинг
қопқоги бизнинг катта давлатимиз ҳисобланади.

Рамазон ойида ўйинимизнинг турлари яна кўпайиб
кетади. Оқшомлари маҳаллада эшикма-эшик юриб,
рамазон айтамиз. Намозшомдан саҳарлик ошгача ма-
шитма-мачит юриб қориларнинг қироатини эшитамиз.

Айниқса, ойдин оқшомлар маза қилиб ўйнаймиз.
Ез, куз, баҳор вақтларида-ку, кўчаларимиз тупроқ бўл-
ганилиги учун, юмшоққина, маза бўлар эди, аммо қиши-
кунлари белгача лой, ботқоқ бўлганидан ўйинларни
катта майдонларга ёки бостирма йўлкаларга кўчира-
миз. Ҳар маҳаллага биттадан шаҳар думаҳонаси ўтказ-
ган хира фонусларининг ичидаги еттинчи пиликли керо-
син чироқ ёнар эди. Бу чироқларни ҳар куни кечқурун
нарвон кўтарган чироғбон керосинидан, пилигидан ха-
бар олиб, шишасини артиб ўзи ёқиб, аzonда ўзи ўчириб
кетади. Бу кўча фонусларининг ёруғи унча бўлмайди.
Узоқдан қараган кишига қоронғидаги мушукнинг бир
жўзига ўхшаб йилтираб кўринади. Четига харсанг те-
рилган тор кўчалардан кетувчи йўловчиларга узоқдан
«мен бор» дегандек, қизғиши шуъла кўрсатса ҳам ёруғ
бермайди. Бу чироқларнинг тагида ўйнаб бўлармиди?
Катта кишилар ҳам ҳуфтонни ўқир-ўқимас соат етти-

саккизлардаёқ уйга кириб кетишади. Күчада зор учмайды. Фақатгина бекинмачоқ ўйнаб юрган бизлар қоламиз. Хулласи калом, ўйинимиз кўп.

«Қушим боши» шунаقا ўйин: болалар икки тўдага ажралиб, улар ичидан иккитаси «онабоши» бўлади. Улар битта латтаки қушга ўхшатиб тугади. Ҳар икки бола бир-бирига шивирлашиб, бир қушнинг отини яширишади. Суттими, балиқчими, читтакми, қумрими, итолғими, қиргийми, миққийми — бирор қушнинг номини яширишади. Кейин болаларга латтадан қилинган қушни кўрсатиб:

— Қушим боши шунча, тана-манаси билан мана шунча, топинг нима? — деб савол беради.

Болалар жавобга ошиқибчуввос билан:

— Қалхат! — дейишади.

— Йўқ, тополмадинг, — деб жавоб қайтаришади онабошилар.

— Товуқ.

— Йўқ, тополмадинг.

— Зарғалдоқ.

— Йўқ, тополмадинг.

— Укки.

— Топдинг, топдинг! — деб тан беришади онабошилар.

Уша замон топган томон топмаган томонни биттабитта миниб олади. Ҳаммаси баравар «хих, эшагим», деб маълум белгиланган жойгача опичиб боради. Уша ерга боргандга онабошиларга болалардан биттаси: «Отилиқми, яёв?» — деб савол беради, агар онабоши:

— Ост-устига, — дегудай бўлса, минганилар тушиб, миндирганлар унга опичиб олади.

Шунда ашулаларимиз ҳам бўлади:

Хум-хум ҳазрати хум,
Умарали хону Мадалибек,
Мадалибекининг замонида
Тараля гижбайгу
Тараля гижбайнг.

«Яланғоч нойга» деган ўйинимиз яхши ўйин. Иккита дўйиним чаккашаримизга боғлаб, отининг қулоғига ўхшатиб орна етаккарчилик турмаб дум қилиб, турли масофада ким ўзарга югуучиб ёкиз. Бизники Тиконли мозор, Қоратони, Яланқари, Олимазор, Девонбеги, Қўрғонтаги, яна Тиконли менор маддимлари бўйлаб ўтган масофада — тахминан, уч чиқишимча коладиган бир

дөнгөде ўтиазилади. Олдин келган болаларга чапак чалиб, баракалла айтиб, ҳурмат күрсатамиз. Иккинчи пойтагача у зўр ҳисобланиб юраверади.

Кураш ўйинимиз бўлса, ўзингизга маълум.

Ўйинларимизниң ҳаммасини бир чеккадан таъриф қиласкерсан, гап чўзилиб кетади.

Бизнинг маҳалламиз кичкинагина бўлса ҳам гавжум. Карим қори деган газламафуруш, Ёкуб қовоқ деган мумфуруш, Абдуллахўжа деган бўсқифуруш бойларни ҳисобга олмаганди, қолганлари босмахона ва қандолатхона (кондитерский) ишчилари эди. Маҳалламизда иккита мачит, битта чойхона, иккита баққоллик бор. Самоварчи — Қодир ака деган ялангтўш киши. Мачитнинг биттаси Тиконли мозорда, иккинчиси — Еттимачит — Қўргонтагида. Ҳар икки мачитнинг ҳам ёнида мактаб бор. Маҳалла имомлари ўз навбатида ўқитувчи. Тиконли мозор мачитида Шамси домла муаллим, Қўргонтагида Ҳасанбой домла ўқитади.

Мен Ҳасанбой домлада ўқидим. У бизларни «Ҳафтияқ»дан эмас, «Устоди аввал» китобидан ўқитиб, тез саводимизни чиқарди.

Маҳалладаги менинг ўртоқлари: Омон, Ит Обид, Бит Обид, Туроббой, Йўлдош, Ҳусни, Солиҳ, Абдулла Пўлатхўжа, Миразиз ва бошқалар.

Омоннинг отаси Турсунбой ота қаламтарош-личоқ қиласди. Хотини ўлиб кетиб, бева яшайди. Омон ёлғиз ўғил.

Ит Обиднинг отаси Зоҳид ака яканчи (эски-туски йигувчи) эди.

Бит Обиднинг отаси Расулқўзи ака қин тикар эди. Туроббойнинг отаси Зиямат ака ғўзафуруш эди.

Йўлдошнинг отаси Бувака бўлса кўн этик тикар эди, лекин ёшлигида ўлиб кетиб, Йўлдош ота-онасиз шум етим эди. Бизларнинг кўп маслаҳатимиз Йўлдошнинг уйида бўлар эди.

Ҳуснибийнинг дадаси Омонбой бўйинча тикар эди.

Солиҳнинг отаси Юнус ака ҳофиз эди.

Абдулланинг отаси Азиз ака керосинфуруш эди. От-арава билан кўчама-кўча юриб «Нобель» ширкатининг керосинини сотар эди.

Пўлатхўжанинг отаси қалъа савдогари бўлиб, бешолти йиллаб Қашқарда, Ирбитда савдогарчиллик билан юргаи йилларида онасининг қорнида «олти ойлик ёпишиб қолиб», дадаси келган йили уч ойдан кейин туғилган экан.

Уста Миразиз этикдўзликда менинг устам. Отаси Салимбой сўфи қушхонадан сўнгак олиб келиб қайнатиб, ёғини олиб тириклий қилас әди. Сўфи ота ўз вақтида — 1860 йилларда Ёқуббекнинг аскари бўлиб, Қашқар қўзғолонида битта хитой қизини ўлжа қилиб от орқасига мингаштириб олиб келиб, мусулмон қилиб никоҳлаб олган экан. Унинг хитойча отини Бахтибуви деб ўзгартирган. Миразиз ака Бахтиувининг уч ўғлидан энг кенжаси.

Маҳалламиздаги мен танийдиган қўни-қўшниларимиз мана шулар, эсимдан чиққанлари бўлса, эсимга тушганда йўл-йўлакай айтарман.

Шундай қилиб, бу фалокатли ишни Йўлдош бошлади. Маҳалланинг бир тўда ўспирин болалари Лайлакмачитнинг жиловхонасига йиғилиб, ошиқ ўйнамоқда әдик. Мен бугун жуда кўп ютган әдим. Олача яктагимнинг чўнтаги, енгим, липпам ошиққа тўлиб кетган әди.

— Болалар қанда, ошиқлар манда,— деб севинч билан қичқирмоқда әдим. Худди шу орага Йўлдош шилқим суқилди-ю, ишнинг пачавасини чиқарди. У бари моғорлаб кетган сурп яктагининг этаги билан бурнини арта-арта гапира бошлади:

- Болалар, халфана қиламизми?
- Бўпти, қиламиз.
- Қаерда?
- Ризқи халфанинг кўчиб кетган ҳовлисида.
- Бўпти.

Халфанага палов қилмоқчи бўлдик. Масавур оталиқнинг набираси Омонбойнинг ўғли Ҳуснибий ошпаз бўладиган бўлди. Қозон, чўмич, туз, қалампир, сув — ундан, қолган масаллиқларини шу йўсинда тақсим қилдик: гуруч билан сабзи — Йўлдошдан. Гўпт — Абдулла дўлвордан. Ёғ — мендан. Қолган-қутган нарсалар — Пўлатхўжа муғамбирдан. Ҳамма ҳар тарафга қараб кетди. Мен ҳам ёғ келтиргани уйга кетдим. Онам ошхонада ертандирга ўт қалаб, қовоқ сомса ёпиш тараддутида әди. Бизнинг рўзгор майда-чуйдалари заҳ уйнинг орқасидаги узун ҳужрада бўлар әди. Айвонда ўртанча синглим кичик укамни овутиб ўтирган экан. Унинг ёнидан ҳужрага киришнинг эвини тополмадим, бирорта ҳийла ишлатиш керак әди.

- Шапағ,— дедим унга,— катта тўпинг қаерда?
- Қўғирчоқларимнинг олдида, нима қилди?
- У ерда йўқ-ку!
- Ҳа... ўлгур, сен олгандирсан, ҳозир берасан, бер.

Мен илжайиб туравердим. У овутиб турган укамни күйди-да, қўғирчоқларининг олдига югуриб кетди. Мен ҳам «лип» этиб ҳужрага кириб, ҳўқачадан ёғ ўйиб олдим. Ёғни бир қофозга турмучлаб, липпамга қистирдим. У ердан чиқиб ўтихонага кирдим. Кулранг товугим пиёздан қилинган мояк устида туғиб ўтираси әди. Секин бориб, қанотини кўтариб қарасам, аллақачоп туғиб бўлган экан, лекин оналик меҳри билан тухум устида босиб ётар экан. Тухумни олдим. Товуқ қалалаб қочди.

Ўртоқларимга яхши кўриниш учун, расамадда кўрсатилмаган бўлса ҳам, ёғ ёнига тухумни ҳам қўшиб солиб боришни ўзимга маъқул қилган әдим. Зингиллаб кўчага чиқиб кета бошладим. Ошхонамиз йўл устида бўлганидан, онам кўриб қолди.

— Ҳой, жувонмарг, зумраша, тағин кўчагами? Бу ёққа кел, оловни жўнаштириб кет, тутай бериб кўзими кўр қилаёди.

Ноилож қолдим, тухумни қалпоқчамга солиб, кийиб олдим-да, ошхонага кирдим. Онам мени тергай бошлади. Мен жимгина қулоқ солиб, ўчоқнинг ёнига чўқайиб, ўт қалаштироққа бошладим.

Мен билмаган эканман. Ўтнинг тафтига липпамдаги ёғ эриб, почамдан оқмоқда экан. Ойим қўлидаги хамир ёйиб ўтирган ўқлов билан бошимга астагина урди.

— Жувонмарг, кап-катта бўла, уйлансанг боланг бўлади, шу ерда, шундай Фотиман Захронинг дастгоҳи бўлган кутлуг ерда сийиб ўтирибсанми?

Ойим бошимга ўқлов билан урганда қалпоқ тагида бўлган тухум пачақланган әди. Унинг сариги оққа араласиб, чаккамдан сирқиб, юзимга оқмоқда әди. Ойим: «Бола бечоранинг бошини ёриб, катигини чиқариб юбордимми», — деб эси чиқиб кетган экан. Мен бўлсам, халфана қиласиз, деб ўмарган ўғирлигим очижиб қолганидан, бир чеккаси қўрқиши ва бир чеккаси уй ичида гилардан уялганимдан, ошхонадан чиқиб, кўчага қочган әдим. Ёғ эриб оққан, тухум синган бўлганидан, халфаначи ўртоқларимнинг олдига боришдан маъно чиқмас әди. Кечқурун уйга қайтиб келиш ҳам мушкул, нима қилиш керак, қаерга бориш керак?!

Ўйлаб-ўйлаб топдим. Саъвонда битта аммам бор. Шуникига бораман. Ўзи бефарзанд. Ўзи ҳам, эри ҳам мени жуда яхши кўришади, буларнинг уйида киши

зерижмайди ҳам. Аммамнинг эри мўйнадўз — косиб. Бола-чақалари бўлмаганидан, уйлари бизникига ўхшаш тўс-тўполон эмас — йифинчоқ, иннайкейин, буларнинг уйи салкам ажойибхона. Унда дунёдаги ҳамма нарса бор.

Овга киришадиган соҳибчангалик қушлардан — қарчиғай, миққий, қирғий, уришадиган қушлардан — дақаңгхўрз, оддий хўрз, амиркон хўрз, каклик, бедана (бу сўнгги иккиси сайраш учун ҳам боқилиб, чўп қафасда, тўрқовоқда сақланади).

Сайрайдиганлардан: қумри, саъва, булбул, майна ва бўшқалар. Булардан ташқари фақат уйнинг зийнати учун боқиладиган битта ов тозиси, битта кўппак, битта лайча кучук, беш-олтида болалари билан кўппак, битта Бухоро бароқ мушуги бор эди.

Уларнинг уйидаги гулларнинг-ку сон-саноғи йўқ: гулбеор, гулраъно, гулсафсар, гулҳамишабаҳор, қўқонгул, қалампиргул, намозшомгул, самбитгул, атиргул, картошкагул, қашқаргул — ишқилиб, санаб тугатиб бўлмайди.

Поччам билан аммам бу гул, бу ҳайвонотларнинг ҳар биттасини нуридийдаларида парвариш қиласидилар. Ҳар ҳолда, менга ўхшаган ўйинқароқ болалар учун бу ерда эрмак топилади. Зерикиб қолмайман.

Аммам ва поччам мени эркалаб қарши олдилар.

— Кел-а, бўйингдан гиргиттон бўлиб кетай, сени ҳайси шамол учирди, акам тирилиб келдими, ҳалигина қсовогим учиб турган эди,— деди аммам.

— Ҳа, балли, азамат, неча кундан буён кўзим учиб, йўлпашиб айланиб юрган эди, ҳайтовур яхшиликка қўринди. Сен келар экансан, балли-балли,— деди поччам.

Мен бу эркалатишларидан жуда талтайиб кетдим.

Поччам ҳар куни тўққиз пул чойчақа беради. Мен пулни олиб, кўчага шаталоқ отаман. Бу маҳалладан ҳам янги оғайнилар орттирганман. Камалак отамиз, ошиқ ўйнаймиз, ит уриштирамиз.

Бир кун поччамнинг кўппагини яшириб олиб чиқиб, уриштиредим. Олдинги бир оёғи синиб қайтди ва бир умр чўлоқланиб қолди.

Ез пайти поччамнинг ўртоқлари қовун сайилга чакирган. Бир тарафи ҳайитлашиб ҳам келаман-ку, деган ният билан ёнига тозисини, ҳам қарчиғайини олиб,

матраб күтариб уч-тўрт кунга далага чиқиб кетди, кетар олдида менга учта бухор танга¹ бериб:

— Қушларнинг овқатидан хабар олиб тур, очиқиб қолмасин,— деб тайинлади. Мен жуда қувондим — мана энди ўсиб ҳам қолдим, ёшим ўн тўртга кирди, одамлар менга ишонадиган бўлиб қолди, деб ич-ичимдан севиндим: кимсан миққий, кимсан қиргий, дегандай соҳибчангал қушларнинг ихтиёри менинг қўлимда.

Қушхонага кирдим, уйнинг бир бурчагида миққий, бир бурчагида қиргий — бошларини ерга тиқиб, қўндоқда ўтирас эдилар.

Ов қушларининг тезаги оппоқ бўлар экан. Қатиқ ичармикан-а? Албатта, қатиқ ичади, йўлмаса тезаги оқ бўлмаса керак, деб ўйладим.

Аммамдан яшириб, ошхонага кирдим-да, катта хурмачани кўтариб бозорга кетдим. Бир тангани майдалаб, бир пақирга (икки тийин) бир хурмача қатиқ олиб, уйга келдим. Икки косани қатиқ билан тўлдириб, ҳар икки қушнинг олдига қўйдим. Ҳар икки қуш ҳам овқатга қўноқдан туриб сипоҳгарчилик билан бир кўзлаб қарди-да, юзини чиртта тескари ўгириб олди.

Нима ҳам қилса зотдор, таги кўрган қушлар-да, киши олдида оч бўлса ҳам овқатга қарамайди. Товуқ бўлганда эди, пастлик билан уялмасдан ўзини овқатга урад эди, деб ўйладим. Қушхонадан чиқиб кетдим.

Орадан икки-уч соат ўтказиб, яна қайтиб қушхонага кирдим, сипоҳи қушлар ҳали ҳам ўтирган қўндогидан тушмай, овқатга терс қараб ўтирас эди. «Чумчуқдай жони билан буларга сипоҳгарчиликни ким қўйган экан, иззат-обрў бўлса қилдим, бирор овқат еяётганда қараб туриш яхши эмас», деб чиқиб ҳам кетдим. Тағин нимаси қолди! Жаҳлим чиқди. Қушхонанинг қирмагул қозиғида поччамнинг қуш қўндирадиган ов қўлқопи илиғлик турган экан. Қўлимга кийиб олдим-да, миққийни кўтардим. Бутимга қисимб, оғзини йириб, кумуш қошиқ билан қатиқ ичира бошладим. Обдан тўйди, бошқа қушларни ҳам шундай қилдим: «Ана энди тўйдиларинг. Киши бир ерга қадалиб ўтира берса ҳам чарчайди, қорин тўқ бўлгандан кейин киши толмайди. Мана энди ўтира беринглар, қорниларинг тўқ — қайгуларинг йўқ».

Шу хилда икки-уч кун аммамдан яшириб, ўз бил-

¹ Бухоро амирлари замонасидаги кумуш танга. Бизнинг ўн беш тийинга баравар.

гимча қушларни қатиқ билан сийлаб юрдим. Қушлар нинг ичидаги ўзим яхши күрадиган биттаси бор эди, унга бошқалардан яшириб, қатиқнинг юзини берар эдим.

Учинчи кунга борганда эрта билан қушхонага кириб қарасам, ҳамма қушлар қўндоқдан пастда — ҳаммаси ҳурпайган, бошини ичига олган, айниқса миққий қўндоқ тагида бир қанотини остига солиб, оёғини баралла узатиб, ёнбошлаб ётган эди.

— Ҳа, мана, бу киройи иш бўпти,— деб ўйладим.— Ярим қоронги уйда ҳадеб қўниб ўтира бериш ҳамишини зериктиради. Шунақа ўтириш-туришни ҳамилиб турган яхши, ёнбош қил, ёт, кериш.

Наҳорликка қушлар яна қатиқ ичишли, тушлик нонуштаси учун сузма бермоқчи эдим, чунки бечора қушлар жуда ҳам ёвғонсираб кетди.

Қушхонага кириб, не кўзим билан кўрай? Миққийнинг қулоги остида қолган, яъни ўлган эди. Қарчиғай ҳам жон берай деб турибди. Масала менга равшан бўла бошлади. Энди поччамга нима дейман! Бу қушларнинг ҳар биттасини у кўзининг қорачигидай кўрар эдик. Бу ердан ҳам насибам узилгандай кўриниб кетди. Поччам қушларга овқат олиш учун берган пулдан иккни тангаю бир мириси ҳали ёнимда. Катта дарвозанинг рўпарасидаги йўлакнинг тепасига қафасда осиб қўйилган бир жуфт қумрини жуда ҳам яхши кўрар эдим. Аста бориб, қафасни илгагидан чиқардим. Боншимга қўйиб, катта сафар учун йўлга тушдим, аммам мушукларга шовла пишириш билан овора бўлгани учун, менинг чиқиб кетганимни пайқамай қолди. Белимда пул, бошимда савағичдан тўқилган катта қафасда кукулаб турган бир жуфт қумри. Этакни турмаклаб, сағримга бир муштлаб, «ҳайё, ҳу» деб, шаҳардан ташқарига қараб йўлга равона бўлдим.

Мен кетарман йўлда йиглаб, сен қолурсан зор-зор,
Қумри қушнинг боласидек иккаламиз интизор.
Интизорлик торта-торта танда тоқат қолмади.
Йўл чивиндеқ саргайиб, юарга ҳолат қолмади.
Йўл чивиннинг ҳолини йўлда йўловчидан сўранг,
Биз гарифнинг ҳолини ақли расолардан сўранг.

Бир талай манзил-мароҳил йўл босиб, кўп юриб, кўп юрсам ҳам мўл юриб, Аччабод деган «шаҳри азим»га борганимда, бир тўда катта-кичик қора-қура ўспириналар атрофимни ўраб олишди. Ораларида жуссаси менга бир яримта келадиганлари бўлгани каби

түрттасини бир мушт билан қулатадиганлари ҳам бор әди. Аввалига яхшиликча қумрини сотишни сўрашди, кўнмасам зўрлик билан олиб қолишлари менга маълум бўлган эди, чор-ночор сотишга кўндим, олғирлар қумрини молга алмаштиришни зўрлаб илтимос қилдилар. Қумрини молга мовоза қилдим, молнинг турлари қуидагилардан иборат:

Уч дона ғалвир гардиш, битта ёғоч шақилдоқ, икки дона болалар ўйнайдиган ёғоч бешикча, битта териси ва гардиши қизилга бўялган чирмандача, битта туаш дасталик курак, икки чайнам сақич ва бошқалар...

Мендан кетдими, улардан кетдими — худога аён. Таваккал, ё остидан, ё устидан.

Бу юклар қумрига қараганда икки баравар кўпроқ оғир эди. Ҳаммасини елкамга қўйиб, бу шаҳардан ҳам чиқиб кетдим. Олдимда катта бир чўли азим пайдо бўлган эди, «қуш учса қаноти, одам юрса оёги куядиган» бу чўлда елкамда бояги юклар билан кетиб борар эдим. Узоқдан бир кишининг қораси кўрина бошлади. Мен унга, у менга қараб келар эдик. Ниҳоят, тўқнашдик, бу тўқнашиш менинг беҳад ва бепоён хурсандчилигимга сабаб бўлди. Чунки бу киши ўз шаҳримдан, бир маҳаллалик, мендан бир-икки ёш каттароқ Омонбой — Турсун пичоқчининг ўғли, ўз ўртоғим эди. Елкасида етти яrim қадоқлик кетмон — мардикор ишлаб юрган экан. У менинг устимдаги юкларни кўриб ҳайрон қолди. Айниқса, гардишни кўриб мени чалма қуийш учун қишлоққа чиқиб кетяпти, деб ўйлаган экан. Йўлнинг чеккасига чиқиб, бу чўл-биёбонда бўлган яккагина жийданинг салқинида ўтириб ҳасратлаша кетдик.

Якка жийдада мева кўринмас эди. Мен Омонга жуда биладиганлардай маънодор қараб:

— Жийда солкаш¹ кўринади, бу йил мева қилмати, — дедим. Омон менга қараб кулди.

— Вой, аҳмоқ. Ҳозир саратон. Саратонда жийда мевалари данагига алиф ёздириш учун Маккага кетади. Бир ойдан кейин мевалар қайтиб келади, — деди. Мен эсимдан чиқарган эканман.

Ҳар икковимизнинг ҳам дунё қидириб, баҳт излаб юрган ўспиринлигимиз маълум бўлди. Молу жонни бир қилиб, аҳду паймон қилишдик-да, катта улуғ сафарни мўлжал олдик. У ҳам келган изи билан орқага

¹ Бир йил ҳосил қилиб, бир йил ҳосил қилмайдиган мева дарахтлари солкаш деб аталади.

кайтди, бирталашып, «чўли малик» билан кетар эдик. Кечга яқын жууда ҳам катта бир «шахар»га кириб бордик. Бу шахарнинг оти Кўктерак экан. Ўртоғимнинг ёнида мағдикорлик билан тспиган пули — миркам икки тани, менда бўлса қатиқдан қолгай икки танга бир мони пул бор. Самоварга тушдик. Бозорни кутиб иккичун кун шу пуллар билан самоварга тунадик. Жума куни бозор эди. Эрта билан бозорга чиқдик.

Ҳай-ҳай, бозор бўлганда ҳам қандай бозор дениг? Бу томони Эрону Турон, Маккаю Мадина, Майманаю Майсара, Хитою Чин, Истамбули Мозандарон — на қуйи, на паст, на ўнгу, на чап. Бундай катта бозорни одам бөласи кўрмаган бўлса керак. Бозордаги расталарни айтинг, молларнинг шигал тўлиб кетганлигини айтинг, бозор аҳлининг турланганини айтинг. Савдогарларнинг маккор баҳараларини, ранго-ранг кийимбошларини айтинг. Бай-бай, бундай бозор «Қиссасул-анбиё»да ҳам, «Ҳурилиқ» деган китобда ҳам ёзилмаган, ҳеч қаерда — тарихда йўқ.

Мана, бир чеккадан томоша қилинг! Мана бу атторлик. Бир қатор атторлар эски қоп, яғир шолча, йиртиқ бўз парчалардан қизил, оқ, кўк, яшил лахтак куроқлардан турли-туман соябонлар ясаб, молларни бевосига ернинг ўзига ёйиб қўйибдилар. Бу моллар ичида жаҳондаги атторликнинг ҳамма жиҳози топилади. Бит, бургага қарши ишлатиладиган ўлдирилгаң симоб дейсизми, қўтирга қарши индов ёғи, ёмон ярага қарши хуни дори, мэзи, занжабил, санойи макка, кучала, кўзмунчоқ, думалоқ упа, кўрпа игна, соқол тароқ, ҳалилни занг деган кувват дори, иштонбоғ, иштон поча, бухор сақич, қора сақич, ҳар қандай ярага дори бўлган бальзаммой, қалампирмунчоқ, томир дори — қўйинг-чи, ҳамма нарса бор. Ирвит дейсиз, Ирвит!

Бу молларни саралаб турлаганга, бир ерга жам қилишга ақли етган кишига қойил қолавериш керак.

Ана, иккинчи раста! Бир томонда кулоллик моллари, бир томонда суннгарлик. Сопол тоғора дейсизми, тоғорача дейсизми. хумдондан янги чиққан хум дейсизми, хурмача, ҳўқача дейсизми? Чертиб кўришга маҳтал жаранглаб кетади.

Бир томонда кулча совун, яхнак совун, мум шам. Ссуннгарлар олдида қўпда, хуржуnda ҳаром ўлган молларнинг жizzаси, ичак-човоқлари. Минг-минг зангори пашшалар гувиллаб турибди. Булардан бир қадоқ совун олмоқ учун ё димогни рўмол билан боғлаш керак

ёки бурунни снг ичига олиб туриш керак. Баъзи хушмуомала совунгарлар харидорни алаҳситиб, ўзига жалб қилиш учун бир пиёла чой, бир бурда нон ҳам таклиф қилиб қўядилар. Дунёдаги ҳидлар ичida совубозорнинг ҳидидай «хушбўйлик» жаҳонда бўлмаса керак. Кимга нима ёқади? Омонга совун бозор ёқар эди.

Бу бозорлар ичida менимча таъриф-тавсифи етти иқлимга кетгани «бит бозор» деб номланган раста бўлса керак. Бу ерда жонингизга ором берадиган ҳамма нарса топилади: салдоти шим дейсизми, пойма-пой сағри кавуш дейсизми, бирор етти йилгина кийилган, асли матои нима эканлиги маълум бўлмаган гуппи дейсизми, Маллахон замонидан қолган мурсак дейсизми, чевар қизлар учун ранго-ранг қуроқлар дейсизми, от бўктаргиси, ёлпўш, гулчин билан тагчарм қўйилса ҳали кийса бўладиган нимдошгина сахтиён маҳси дейсизми, пайтавабоп молларнинг ва лунгибоп матоларнинг сон-саноги йўқ.

Бу молларни ёйиб ўтирган чайқовчиларнинг афтбашарасини айтмайсизми. Бетларига бу ҳафта ичи сув тегмаган, соқоллари устарадан озод, башараларидан «нур» ёғилиб турди. Бирор молни сўраб қолсангиз, энг аввал худди аммасининг ўғли тирилиб келгандек, албатта, қўл олиб сўрашади, кейин нарх айтади. «Амиркон-амиркон» деган жой бор деб эшитиб юрас әдик, амиркони шудир-да!

Худди ана шу бозорда ўз маҳаллам, ўртоғим, бўйинчадўз Омонбийнинг ўғли Ҳуснибийни учратиб қолдим. У ота касбини ўзгартириб, лахтакфуруушлик қилиб юрас әди. Лахтак деб ҳар бир тўп молнинг тагида қолганини айтилади. Чунончи, бир тўп читни газлаб-газлаб сотиб бўлгандан кейин охирида тўп таги бўлиб, ярим газ, чораккам бир газ лахтак қолади. Бу лахтакларни катта читфурууш газламачилар арzonроқ баҳо билан қўтармачиларга сотадилар. Улар бу ранг-баранг, гули-гулига тўғри келмайдиган турли-туман лахтакларни хуржунга солиб, елкага ташлаб, бэзорма-бозор сотиб юрадилар. Энг каттаси бир ярим газдан ошмаган бу лахтакларнинг харидори кўп бўлар әди. Чунки бир газ арzon чит саккиз ярим пақир (бир пақир — икки тийин) бўлгани учун бош-оёқ қўйлак-иштонни нуқул читдан қилиш кўп камбағалларга муяссар бўлмас эди. Шунинг учун улар қўйлак-иштонни бўздэн қилиб, қўйлакнинг енг учини, иштоннинг почаларини — кўрина-диган жойларини читдан қилишар әди.

Ҳуснибий бир хуржуннинг икки кўзи тўла лахтак, қўлида газчўп:

— Поплин дейсизми, хушвоқ дейсизми, чидаганга чиқарган дейсизми, бурга чит дейсизми, роҳатбадан дейсизми, мадиполом дейсизми, сурп, тик, шайтон тери дейсизми, кеп қолинг, харидор! — деб бозорни бошига кўтариб, бақириб юрар эди.

Бирданига мен билан Омонга кўзи тушиб қолди, Худди Имом Ҳасан билан Имом Ҳусанни тирик кўргандек қувониб кетди.

— Ия, ўзларингми? — деди-да, менга қараб: — Сен лўлига шогирд тушдингми? Сен-чи, Омон? Мен ота қасбимдан барака топмайдиган кўриндим. Лахтакфурушликка ўтдим. Дастмоям уч яrim сўмга етди. Мана бу молларни қара, Юсуф Давидовнинг магазинида ҳам йўқ.

Сўнгра менга қараб жаврай кетди.

— Ўзинг бир ҳафта — ўн кундан бўён қаерларда санқиб юрибсан? Онанг бечоранинг қидирмаган жойи қолмади-ку. Бир оғиз хабар бериб қўйсанг ўлармидинг! Ҳайтовур поччанг келиб онангни тинчтиб кетиби. Беш кунча бизникида турди, ундан кейин Қоплонбекка — амакилариникига чиқиб кетди. Кузгача деҳқончилигига қарашиб, бирор нима орттириб келмосчи экан дебди. Ундан кейин ойинг йигламай қўйди. Бирров тушиб чиқ, аҳмоқ.

— Унча-мунча пул қилай, кийим-бошимни тузатай.

— Вой абллаҳ-эй, поччангнинг қумрисини нима қилдинг?

— Нима қилибман?

— Лўлиларга сотган экансан-ку!

— Сотмаганман, молга айирбош қилганман.

— Молларинг шуми, бой бўлиб қолибсан, эй лўливачча. Қўрқма, поччанг Наби миршабни етаклаб бориб, икки сўм тўлаб қумрисини ажратиб олибди.

— Ажаб бўпти, бундан кейин ҳушёр бўлади, ким кўринганга «бойвачча» қушларини ишониб топширавермайдиган бўлади. Ҳа, майли. Энди буни қўй, маҳаллада нима гап, қизиқроқ гап борми?

— Нима ҳам бўлар эди. Жалил бақъол мачит тобутхонасининг тепасига беда босиб қўйган экан, ўт тушиб кетди. Ўт ўчирувчилар келиб роса томоша бўлди.

Пўлатхўжа акасининг тўппончасини ўғирлаб, қорувулнинг итини отиб қўйган экан, миршаб бир кун қамаб қўйди. Текширгани иккита миршаб билан Мочаловнинг

Ўэи келди. Ҳамма ин-инига уриб кетган дегин, мен билан Солих Миразиз аканинг болохонасидан мўралаб рёса темеша қилдик.

— Ай-ай, сарт,— деди Мочалов,— жаман, савсем жаман, туваи Сибирь пойдешь, эй кизимни...

— Жуда ҳам даҳшат. Пўлатхўжанинг акаси «пожалиска, пожалиска», деб анча пул бериб зўрга ажратиб олди.

Шундан буён Пўлатхўжа ўртоқларимиз ичиди Наби миршабингдан ҳам, Мочаловингдан ҳам, Кўр Раҳим қоровулингдан ҳам қўрқмайман, деб кеккайиб юрибди, «Қўй-қўй» десак, «Ҳаммангни отиб ташлайман», деб дўқ қиласди.

— Ўзим борганда танбеҳини бериб қўяман,— дедим.

Омон пичинг аралаш: «Шундай қилиб қўй»,— деди.

— Ойимга, укаларимга салом айтиб қўй, хавотир олишмасин. Тўхта, мана шу бир мирини Йўлдошга бериб қўй, тунов куни ошиқда ютқазган эдим. Фирромлик қилди, деб юрмасин. Хайр!

Икковимиз икки томонга кетдик. Омоннинг кетмоқи билан менинг қумрига мовоза қилган молларимни бозорга солдик. Харидор жуда кўп бўлди. Молларимзининг бозори чаққон. Харидорлардан ҳам кўра сўраб ўтувчилар кўп эди. Бу кишилар айниқса менинг молларимнинг баҳосидан кўра, бу моллар турмушда нималарга керак бўлишини сўрас эдилар.

Бирор соат санқиганимиздан кейин, Омоннинг кетмоқи билан менинг ёғоч курагимни сотишга улгурдик. Шунда ҳам ўртага даллоллар тушди.

— Қани, ҳа, ука, барака де,— деб ярим соатча қўл силтаб савдолашгандан кейин кетмоқни ярим сўмга, қуракни бир ярим тангага «бўр барака топ» қилдик. (Ез бўлгани учун қуракнинг бозори касод эди, аттанг, арzon кетди.)

Пулнинг ҳаммасини Омон белбоғига тугди. Энди қолган молларни пул қилиш керак эди. Бола бешик билан шақилдоқни Омонга бердим. Гардишлар билан чилдирма менда эди. Мен чилдирмани, Омон шақилдоқни бозорга солиб чала кетдик. Бу текин сайёр концертнинг ногаҳон овозини эшигган, теварак-атрофда саланглаб юрган ўзимиз сингари бир талай увинтӯда болалар бизни қуршаб олган эдилар. Айниқса, бир дўлворгина болага шақилдоқ ёқиб қолди. Деҳқон бола

экан. Құярда-қүймай бир қовун, икки тарвузга алишиб олди. Мен Омонга: «Қойилман, құлинг енгил экан», дегандек күзимни қисиб қўйдим.

Чилдирмани нақд пулга, биттангайи ашрафга саман от минган хушмўлов йигитга пулладик. Тез орада гардишлар билан бола бешикнинг ҳам «кўр харидори» топилди. Бозорга товуқ, тухум, сўк, ғурт олиб тушган қозоқ кампир:

— Вой-бўй қарақларим, ўси бешикти маған берагўй. Болдаримга бозорлиқ олиб бориб қувонтирайин,— деди.

— Бешик гардишдан ажратиб сотилмайди,— деди Омон Хўтан савдогарларига хос сипойигарчилик билан.

— Вой-бўй қарағим, тўри жўқ, ғалбириングни не қилайин. Кейтайин, олсам олайин. Болдар ўйнаб жуар. Не берайин, не сўрайсинлар?

Узоқ савдолашдик. Кейин йигирмата тухум, бир дўши сўк, ўнта тужа қуртга биз ҳам рози бўлдик, кампир ҳам кўнди. Молларни тамоман сотиб, қушдай енгил тортдик.

— Чарчадик, озгина овқатланайлик,— деди Омон.

— Юр бўлмаса, нима еймиз?

— Ўзи арzonу, тўқ тутадиган овқат бўлсин,— деди Омон.

— Бўлмаса тариқ гўжа ичамиш.

— Бўпти.

Бир пақирга иккита қовоқ согран зогорани олиб, овқат бозорга кетдик. Бу ердаги неъматларни кўринг. Ҳай, ҳай, ҳай! Бир оз ҳиди бўлса ҳам жигаркабоб дейсизми, картошка сомса, оқшоқ, бўтқа, умоч, буғдой гўжа, тариқ гўжа дейсизми — ҳаммаси ҳам челак-челак, хўрандага мунтазир. Хўрандалар сотувчининг атрофини ўраб, ерга чўққайиб ўтирибдилар. Ошпазлар чўмичлаб сузиб бериб турибди. Бир товоқ увра ошдан бир нима чиқди шекилли, хўранда:

— Бунинг нимаси? Пашшами?— деб сўраб қолган эди, ошпаз:

— Ошда пашша нима қилади! Пиёзнинг куйгани,— деб косага қўл тиқиб «куйган пиёз»ни олиб оғзига солиб юборди.

Арзонгинаси, ҳалолгинаси шу деб биз ҳам бир товоқдан қўйдирдик. Бир товоғи тўққиз пул — уч тийин экан. Биз савдолашиб икки товоғини бир мири — беш тийинга кўндиридик. Бай-бай, маза бўпти-да. Қирсиллаб турган зогора билан сал ачинқираган увра ош

оғзимизга қаймоқдай татиб кетди. Товоқни бошига күтариб, ҳузур қилиб хўриллатиб ичаётган Омон пешонасидаги маржон-маржон терларини чап қўлининг бармоғи билан дам-бадам сидирар эди.

Овқатдан сўнг, маза қилиб керишиб олдик. Тухум, сўк, қуртларни менинг белбоғимга туғиб олдик. Омон:

— Озиқлик от ҳоримас, қолган зогорани ҳам рўмолга туғиб қўй,— деди.

Қовун билан тугунчани мен, тарвузни Омон кўтариб олди. «Семизликни қўй кўтарар», деганларидек, Омонга бадавлатлик ёқмас эди. Ўртадаги ҳамма пулимиш аллақачон уч сўмдан ошиб кетгани учун Омон янги қилиқ — бойвачча қилиқ чиқара бошлади.

— Юр,— деди у менга,— қўй бозорга кирамиз.

— Нима қиласми?

— Мен ўзимга тегишли ақчага бирорта тўқли олиб шаҳарга ҳайдаб кетаман.

— Нима-нима?— дедим мен.— Дарров пул қутуртиридими? Ўзинг сўққа жонингни боқолмайсану, тўқлини қандай қилиб боқасан. Ёки даданг Турсунбой аканинг тўқлига кўзи учиб турибдими?

Бари бир, гап кор қилмади. Мени судраб мол бозора олиб кирди. Тугунни-ку, ишонмас эдик. Бозор дарвозаси олдида турган паттачининг олдига қовун билан тарвузни омонат қўйиб ичкари кирдик.

Маҳшар деганнинг худди ўзгинаси шу ерда экан. Бир томонда бир арқонга боғланган қўшоқ-қўшоқ қўйлар, бир томонда эчкию улоқлар тинмай маърашиб туриди. Бир чеккада қорамол бозори: сигирлар, бузоқлар, гунажинлар, буқалар, ҳўкизлар. Нариги томонда от бозори. Жаллоблар қирчанғиларни Золариқ сувига солиб, қамчилаб, арғимоқдай дингиллатиб харидорларга кўз-кўз қилиб юрибди. Сотувчи кўп, ундан оловчи кўп, ҳаммасидан ҳам даллол кўп.

Кун — тифида, жазирама, чанг. Ҳаммаёқни тезак, тер, жун ҳиди босиб кетган. Бир мешкоб орқасида бир меш сув, қўлида иккита сопол товоқ.

— Оби худойи, оби худойи,— деб чанқаганларга сув улашиб юрибди.

Берган бирор чақани сопол товоққа ташлайди, бермаган билан иши йўқ.

Бир чеккада яланг оёқ иккита бола «муздек айрон», деб қичқиради. Челакнинг ичиди бир бурда кир муз. Музни қаердан олди экан?

Бозорнинг бир чеккасида — бешёғочлик қўйчи

бойлардан Сойибназар қўйчи билан Илёс бўрдоқи. Кийиз чакмонли, намат қалпоғини бостириб кийган қозоқ қўйчилари қўл силташиб савдолашяпти. Даллоллар «олинг, олинг», «сотинг, сотинг, бой ота», деб жавраб турибди. Буларнинг савдоси оз деганда юзлаб қўйниг тенасида.

Биз ҳали бирор туюнинг тишини кўрмасдан, бирор отнинг йўриғини билмасдан, бирор буқага «бор, барака топ» демасдан, қўй бозорнинг кунчиқар томонидан ғала-ғовур жанжал қўтарилиб қолди.

— Ур, шешангди!..

— Кисабир, кисабир!

— Бозорға ури аралабди!

«Чур-чур» ҳуштакбозлик. Бир қўли билан қиличи ни қўтариб, кўк мовут шимини эплай олмай, алпонга талпонг бир қозоқ ва бир ўзбек миршаби ўша томонга қараб югурди. Ҳамма ўша ёққа қараб чопди. Биз ҳам уларнинг кетидан югурдик.

Не кўзим билан кўрай, мана, ишонмасангиз, Омон ҳам гувоҳ. Ўртада бизга қўшини бўлган Қўғурмоч маъҳалалик машҳур Султон ўғри турар эди. Бу гал у кисавур сифатида эмас, балки пул ўғирлатган жабрдийда бечора сифатида косибсимон ювошгина бир йигитнинг ёқасидан ушлаган ҳолда кўзига ёш олиб турар эди.

— Мусулмонлар!— дер эди у.— Пулимни олдириб қўйдим. Ёнимда мана шу йигит илашиб юрган эди, гумоним шундан.

Йигит бечоранинг ранги қув ўчиб кетган, лаблари пир-пир учади.

— Эй худо, қуруқ тухматингдан асра, қандай балога йўлиқдим, ўзинг сақла!— деб жавоб берар эди у.

— Қанча ақчанг бор эди?— деб сўради қозоқ миршаб Султон кисавурдан.

— Саккиз сўму мирикам тўрт танга. Ола тик ҳам ёнда эди. Ичида «Ё Али» деган тамғалик кумуш узугим ҳам бор. Ўзим камбағал косиб одамман, бирорта ориқ-туриқ қўй олиб кузгача семиртириб юраман, деб келган эдим.

Шу тобда Султоннинг кўзи мен билан Омонга тушиб қолди.

— Мана бу болалар ҳам гувоҳ!

Ҳанг-манг бўлиб қолган Омон: «Ие, ие»,— деганича дадасига тўқли олиб боришни ҳам эсидан чиқариб орқасига қараб қочди. Мен безрайиб туравердим.

— Сени қанча ақчанг бор эди? — деб сўради миришаб шўрлик косиб йигитдан.

— Меники ҳам олача тик ҳамён. Мен ҳам қўй олгани келган эдим. Пулим саккиз сўму мирикам икки танга (мирикам икки танга — ўттиз беш тийин).

— Гувоҳ-пувоҳнинг ҳожати йўқ. Қани икковинг оқсоқолнинг олдига юр-чи, ўша ерда ечамиз. Оломон тарқалсин, — деди ўзбек миришаб.

Икковини етаклаб бир томонга олиб кетдилар. Биз орқаларидан бормадик.

Султон ўғри гувоҳликка тортгандан кейин қўрқиб қочган Омонни кечгача қидириб, бозор тарқалганда Туя саройидан топиб олдим. Ҳали ҳам қўрққанидан ўзига келмаган эди.

— Охири нима бўлди? — деб сўради Омён мендан.

— Кисавурга сен шерик экансан. Миршаблар қидириб юрибди, — дедим мен.

— Ростингми? Энди нима қиласиз?

— Нима қилар эдик. Сени жатингга қовун билан тарвуз паттачининг қўлида қолиб кетди.

— Энди қаерда ётамиш?

Бир-иккита самоварга бориб кўрдик. Ҳаммасини оавдогарлар, латтафуруш чайқовчилар эгаллаб олибди, ётар жой йўқ.

— Энди қаёққа борамиш? — деди Омён.

— Қўрқма, бултур тогам билан шу яқин орада бир бўзагар кампирнинг уйида ётиб қолганмиз. Яхшиқиз деган кампир мени танийди. Ўшанинг ўтовида тунаб қоламиш.

Ит қувган тулкидай олазарак Омён менга эргашди. Тугуни кўтартирдим. Яхшиқиз деган бўзагар кампирнинг ўтовига қараб кетдик.

Кампирнинг ўтови Золариқнинг чап қирғозида эди. Атрофи озодагина қилиб супурилган. Тупроқдан каттагина супача кўтарилиб, устига бўр кир шолча ташлаб қўйилган. Ўтознинг ёнбошида лой ўчоққа ўртacha катталиктаги бир қозон ўрнатилган. Ўчоқдан нарироқда иккита айрига ип арқон тортиб, унга чамбаракларда уч-тўртта сопол товоқ осиб қўйилган. Сут-қаймоқ бўлса керак. Иккита қовоқ идиш осиглиқ турибди. Ўларда қатиқ бўлса керак. Қозон тувоқсиз, унинг ёнида бир ўғир, битта кув турибди. Битта ечиқ бузоқ шатадоқ оти ўйноқлаб юрибди. Чала қуриган бир толга боғлаб қўйилган қари ола кўппак жуда ҳафсаласизлик билан кўксовларнинг йўталлига ўхшаган овоз билан ҳу-

риб бизларни кутиб олди. Итнинг овозига ўтов ичидаң кампир — Яхшиқиз чиқиб келди. Олтмишлардан ошган бир хотин, оىс оралаган соchlари таралмаган бошида дақана, белида шол белбоқ. Аёлнинг орқа сочига бешолтита бир сўмлик, ярим сўмлик сўлкавойлардан сақина¹ осилган.

— Салом, шеше.

Кампир алишдан аввал итга «шпчт адрафо-вур» деганга ўхшаган овоз чиқарди. Ит ҳуришдан тинди.

— Келинглар, жигиттар, ўси жерга ўтириб тулинглар,— супадан ўрин кўрсатди у.

Мен имлаб қўйдим. Омон қўлидаги тугунни кампирга тутқизди.

— Озғинтой бозорлиқ,— дедим мен.

— Кереги жўқғўй. Не қилиб алек бўлиб журибсендар,— деган бўлса ҳам, тугунни олиб ўтовга кириб кетди.

Бир нафасдан кейин чиқиб:

— Қани, жигиттар, бўза ичасингдарми? Эт осайми?— деди.

— Жўқ, шеше, бўза ҳам ичмаймиз, эт ҳам османг, ўнтача тухум пишириб берсангиз бўлади. Жой берсангиз тунаб кетамиз.

— Жақси,— деди кампир,— худойнинг осмони ҳам, ери ҳам кенг. Жоз куни. Қалаған ерларингда жота бerasindar. Икковинг бир танга берасин.

— Жўқ, шеше,— дедим,— икковимиз ярим танга берамиз.

— Сарттинг боласи қув бўлади, жота қолларинг. Бу кечак бозор кеч, кўноқлар келеди, бойвашибалар келеди, ангиме зўр бўлади.

Кампир бизга тухум қовуриб бергани қозоннинг тагига ўт қўйиб, таппи тутата кетди. Омон билан икковимиз эндиғи сафаримизнинг режасини тузиб, маслаҳатлашиб ўтиридик. Ярим сатлардан кейин битта сопол лаганда тухум қовурдоқ билан, қозонга ёпган иккита чапчап нон келтиғди. Бир косадан совуқ сувни олдимиизга қўйиб, моҳазарни тушира кетдик.

Омон лаганнинг тагини нон суркаб ялаб турганда кўча-кўйни тўлдириб, айқириб-чайқириб беш киши кириб келди. Новча бир йигитнинг елкасида бир нимта гўшт, қўлда тугун, унда нон, картошка, пиёз бўлса керак. Яна бир йигит муллаваччаларга ўхшаш қулф со-

¹ Сақина — сочпопук ўринига тақилади.

жол қўйган, бошида гирдак кир салласи бор, хуштаво-
зе. Ич якtagииинг устидан белбоғ боғлаб, унинг усти-
дан яна битта яктак кийиб олган. Олдинда кимсан,
Султон кисавур. Шимињинг почаси шимарилган, бел-
боғи бураб-бураб арқон қилиб боғланган. Ёгнида ёқаси
очиқ тик яктак, исқирт дўпписининг бир чеккаси қай-
тарилган. Боши сал орқага мойил, башараси беҳаё.
Қўлида тўртта хирса ошиқни ўйнаб келар эди. Қолган
икки йигитни ҳам Султоннинг нусхаси деса бўлади.
Фақат биттасининг бир кўзида ғўлакдек оқи бор. Бит-
тасининг ўнг елкаси чап елкасидан баланд. Шунинг
учун ҳам чап қўли ўнг қўлидан узун кўринади.

Буларни кўриш биланоқ Омоннинг чайнагани оғзи-
да ютгани бўғзида қолиб, менга бақрайиб қаради. Мен
унга «супани бўшатамиз» дегандек имо қилдим. Ўрни-
миздан турдик. Золариқ ёқасида ит боғланган толнинг
тагидаги майсага бориб ўтиридик. Султон кисавур:

— Шеше, омонмисан,— деди.— Бу кеч бизни қўноқ
қиласан. Яхши чиққан бўзалардан борми?

Кейин бизга кўзи тушиб қолиб:

— Ҳой, сен ҳаромилар, бу ерда нима қилиб юриб-
санлар? Қани бу ёқقا кел!— деди.

Ўзи ва улфатлари супага чиқиб ўтириб, бизни ҳам
ёнларига чақирдилар. Ноилож келиб ўтиридик. Кампир
кир дастурхонга бир даста нон ўраб олиб келиб ўртага
ташлади. Кейин катта қуруқ ёғоч чора ҳам олиб чиқиб
ўртага қўйди. Султонга қараб сўради:

— Оқшоқ бўза ичасиндерми, тари бўза ичасиндер-
ми?

— Зўр чиққанидан олиб келавер,— деди Султон.

Кампир ўтовга кириб кетди. Султон бизларга қа-
раб:

— Ҳали мол бозорда нима қилиб юрувдиларинг?—
деди.

— Ўйнаб юрувдик.

— Ҳа-ҳа. У ерда нима ўйин бор экан? Ё ўзимга
шогирд қилиб олайми?— Омонни кўрсатиб:— Мана
бундан томтешар чиқади. Кисавур бўлолмайди, қўпол,
— деди.

Шу ҳазил-мазах пайтдан фойдаланиб, ундан сўра-
дим!

— Султон ака, ҳалиги жанжалнинг охири нима
бўлди?

— Воеа аслида бундай бўлган эди, ука,— деб Сул-
тон кисавур гапириб кетди,— Кўктеракнинг самовари-

да бир неча кисавурлар ўзининг әпчиллиги, қўрқмаслиги, айёрлиги билан мақтанишар эдик. Шунда мен ўғирлаган пулимни ҳалол қилиб, эгасини рози қилиб ололаман, деб юборган эдим. Улфатни бўзага тўйдиришдан баҳе бойлашган эдик. Қўй бозорга кирдим. Кўзимга ўша кўрганинг баёв косиб йигит учраб қолди. «Шилт» этиб ҳамёнини олдим, пулинин санаб кўрсам, саккиз сўму мирикам икки танга экан, ёнимдан унга икки танга қўшдим. Узугимни ҳам ҳамёнга солиб, ҳамённи қайтадан йигитнинг чўнтағига жойлаб қўйдим. Кейин ўша кўрганинг майнабозлик, ёлғондакам айюҳанносни солдим. Миршаблар оқсоқолга олиб боришиди. Оқсоқол менинг даъвомни, унинг раддини эшитиб, пулни текширишга тушди. Косибнинг чўнтағидан ҳамённи олиб, ичидагиларни хонтахтанинг устига қўйди. Менинг даъвом тўғрилиги учун йигит «кисавур» бўлиб чиқди.

Ҳамённи, пулни, узукни менга олиб бердилар. Лекин бир яrim танга чўтал олиб қолдилар. Шундай қилиб, ўртоқларим билан қилинган гаровни ютдим.

— Ие, шўрлик бегуноҳ косиб йигит қулогини ушлаб кетавердими? — дедим.

— Йўқ, бирпас қамалиб ётди, кейин бечорага раҳмим келиб, миршабга бир сўм пора бериб, йигитни қутқазиб юбордим, даъвом йўқ, дедим. Йигит бечора курсанд бўлганидан бўйнимдан қучоқлаб ўпиб:

— Раҳмат, ака, бу яхшилигинизни ўлгунимча унумтайман, қиёматли ака-ука тутиндик, уйим Тўқли жаллоб маҳалласида, отим Абдурайим,— деб миннатдор бўлиб кетди.

— Балли, йигитлик шундай бўпти-да, ака,— дедим.

Султон кисавур мийифида кулиб «шундай» дегандек қилиб қўйди.

Ҳаммамиз қаҳ-қаҳ уриб кулишдик. Султон кисавур ёнбошлиб, тирсагига таянган, новча киши супанинг ёнида тикка туриби. Мулланамо киши тиз чўкиб, икки қўлини қовуштириб Султоннинг гапларига мийифида одоб билан табассум қилиб ўтирас эди. Қолган икки йигит бир-бирига рўпара чордана қуриб, гугуртотишиб «эрмак қимор» ўйнаб ўтиришганди.

Кампир эт осиб юборди. Ўчоқдан чиққан зангори тутун осмонга ўрлаб, теварак-атрофга кўрпадек ёйилар эди.

Шом чўкиб, қуёш ботиб борар эди... Ўчоқда ўт туташиб кетгандан кейин кампир ўтовга кириб иккита қовоқ манак (бўза қуйиладиган идиш)да бўза келтириб

қўйди. Бир неча заранг коса олиб келди. Новча йигит дарров белбоғини ечди, уни қоққан бўлиб, чоранинг устига таранг қилиб ёйди, бўзани суза бошлади. (Бўза одатда илитиб ичилади. Кампир олиб чиққан бўза куни бўйи офтобда тургани учун илитишга ҳожат йўқ эди.). Бўза сузишнинг ўз қоидаси бор. У сиқиб сузилмайди, балки рўмолни сидириб сузилади.

Новча йигит сузган бўздан озгина татиб кўриб, биринчи оёқни Султонга узатди.

— Ҳаммага қўй! — деди Султон.

Новча йигит иккинчи-учинчи оёқни ҳалиги иккита йигитга узатиб, сўрагандай Султоннинг ўзига қаради.

— Болаларни қўя тур, домлага узат, — деди Султон.

— Йўғ-э, йўғ-э, ўзларидан бўлаверсин. Биз ичмаймиз. Яъни худо каломида айтганки...

— Калом-паломингни йиғишириб қўй, қачондан буён ичмайдиган бўлиб қолдинг, — деб ўшқирди Султон, — исловатда сарқитимизга маст бўлиб юрар эдингку.

— Яъни, яъни... тавба қилганмиз.

— Кисавур билан ўгрининг тавбаси тавба эмас. Эсингдами, кисавурликни ҳам уддасидан чиққан қиласи. Бултур кузакда Салор бўйидаги Каппонда орага мен тушмасам, оломон сени ўлдириб юборар эди. «Ўғри қариса сўфи, гар қариса парихон бўлади», деб бекорга айтмаган-да. Тавба қилдим, дейди-я! Ҳа-ҳа, энди эшон бўлиб, қишлоқма-қишлоқ мурид овлаб юрибсанми? Ол буни!

Домла жуда қимтиниб, ўнғайсизланиб, заранг косани қўлига олди.

— Дурвазанг қизигандан кейин алёр ҳам айтиб берасан ҳали. Ич-эй, пайғамбарнинг меросхўри.

Ортиқча гап ўтмаслигини сезган домла кўзини чиртюмиб, бўзани шимириб юборди.

Бизни ичишга кўп зўрламади. «Ҳали обдан ичарсанлар», — деди Султон.

Манак устига манак келди. Чала пишган шўрва келди, ичавердилар, домла бўлса аллақачон салланичуватиб, белига боғлаб олган. Худонинг бирлигини ўртага солиб, тилаб олиб ичмакда эди. Алмойи-алжойи алёрлар:

Бу тоғларнинг ёнбошида отим юрган,

Қуюшқони сағрисига ботиб юрган.

Сендек-сендек номардларни мен кўп кўрган

Оқ томогим, йўргаланг, алёр бўлсин.
Онасини бойваччага сотиб юрган.
Алёр-ей-алёр, алёр бўлсин-эй.
Тогдаң қуён қочирдим, ияги йўқ,
Кизлар кўйлак кияди жияги йўқ.
Жияги йўқ жойларига қўлим солсам,
Қўш капитари ҳуркиб қочар, суюги йўқ.
Алёр-ей-алёр, алёр бўлсин.
Оқ томогим, йўргаланг-эй, алёр бўлсин.

Ўтириш секин-секин бемаъни томонга қараб қизиб борар эди. Секин ўрнимдан туриб, Омонни имладим. Ялиниб-ёлвориб Яхшиқиз кампирдан битта кичик шолча билан битта хушвақтдан тикилган кир лўлаболиш сўраб олдик. Ўтовнинг орқасига ўзиб, жой қилиб ётдик. Мастлар пайқагани ҳам йўқ. Тун ярим кечадан оққан бўлишига қарамасдан мастбозлик, шовқин-сурон, тўполнон тобора авжига чиқар эди. Яна кимлардир келиб қўшилди, таниш бўлмаган овоз кўпайиб кетди. Кимдир кулар эди. Кимнидир тутиб олиб урадилар шекилли, додлаб, худони ўртага солиб йиғлар эди.

— Азбаройи худо, борим шу, бошқа пулим бўлса, имом аъзам урсин.

— Липпасини ахтар, даюсни!

Домлани тўнамоқда эдилар. Бундай тўполонларни кўра бериб кўнишиб кетган Яхшиқиз кампир bemalol ўчоқбоши билан ўтов ўртасида хизмат қилиб юрагар эди.

Кейин ухлаб қолибмиз. Қанча ухлаганимизни билмайман. Фира-ширада кимдир биқинимга туртганидан уйгониб кўзимни очдим. Тепамда кечаги домла турар эди. Бошида шошиб-пишиб ўралган кир салла, бир чаккаси кўкарган, қовоғи шишган, бир кўзи қонталашган.

— Тур, ука, туринглар, ҳаммаси данг учиди ётибди. Қочмасак бўлмайди. Менинг бўладиганим бўлди, расво қилишди. Нос пули ҳам қолмай, бор-йўғимни шилиб олишди. Яна бир балога йўлиқмайлик. Бошим ёрилгудай чарсиллаб турибди.

Омонни уйғотдим, дик этиб туриб, Золариқнинг муздек сувига апир-шапир юз-қўлимизни ювган бўлдик, ўз этагимизга артиндик.

— Хўш, қаёққа қочамиз, тақсир?

— Худой таолонинг даргосҳи кенг, тўрт томонимиз қибла. Юқорига, Қинғироқ тепа томонга қочамиз.

Учовлон «шилт» этиб чиқиб кетаётганимизда Яхшиқиз кампир йўлимизни тўсди:

— Қаёққа қочяпсанлар, ақчамни бериб кетларинг!

Омон чўнтақ ковлаб битта ўн беш тийинлик Бухортанга берди.

— Мана, шеше, ярим танга ҳаққингизга, бир мири нон билан тухум қовурган ёғнинг пули.

— Хўш,— деди пулни олиб кампир,— келиб кетиб туринглар.

Шундай қилиб, қаллайи сахарлаб йўлга равона бўлдик.

II бўлим

Уч соатча йўл юргандан кейин Тепагузар деган бир мавзега етдик. У ерда бир чол баққол әндигина дўконини счган экан. Ундан йўл харажатларини, сафар анжомларини олдик. Чунончи: бир қадоқ туз, икки қадок туршак, олтига зогора нон, ип, нина, иккита ичи тушган босволди. Ҳаммаси етти пақир бўлди. Тўрт пақирни домла уст яктагининг бахясига яширган жойидан олиб тўлади. Уч пақирни биз тўладик.

Яна йўлга тушиб ярим соатча юргач, Ойнабулоқ деган ерда бир толнинг тагида, чашма лабида зофорани ўртага қўйиб, қовунларни ёриб нонуштага ўтирдик. Нонушта орасида домла ўзини бизга таништириб кетди:

— Ензининг аслимиз Бухорий шарифдан бўлар экан. Ҳозир Тошкентнинг Пуштиҳаммолид турамиз. Бобойи-бобокалонларимиз жуда забардаст эшонлар ўтган. Дадам раҳматлик ҳам «куф» десалар сувни тескари оқизиб, «суф» десалар кўрнинг кўзини очиб юборадиган улуғ зот әдилар. У кишига ихлос қўймаган одам камдан-кам эди. Она томонидан ҳам жуда ҳақка етишган одамлармиз. Ўз онам ҳозир ҳам чилдирма билан фол очиб, хипчин билан саваб, янги сопол идишга тилсим ёзиб, тандирга қўйиб ошиқ-маъшуқларни бир-бирига иссиқ-совуқ қиласидиган шта отинди. Мен бир неча йил аввал ота қасбимниң ҳадеганда жўнига тушиб ололмай, анчагина шалоқликлар ҳам қилганман. Аввалига йигит-ялангларнинг базмида бачча бўлиб ўйнаб пул топдим. Наша-пашалар ҳам чекиб юрдим. Кейин унча-мунча кисавурлик ҳам қилиб кўрдим. Аммо бу ҳунар биздай зотдор кишиларга тўғри келмас экан. Бир кун Каппонда оломонда қолиб кетай дедим.

Йўқ, худога шукур, мана энди йўлимни топиб, ота касбимни бошлаб юбордим. Далайи даштларда одамларни куф-суф қилиб, әзибички ёзиб бериб, иссиксовуқ қилиб бинойидек тирикчилик қилиб юрибман. Ота касбида гап кўп экан, бирим икки бўлиб боряпти.

Ўзим мадраса кўрмаган бўлсам ҳам, саводимни чиқарганиман. Ўқимасам ҳам уққанман. Заъфар билан дуойи тумор, исми аъзам ёзиш қўлимдан келади. Кўпчилик қишлоқилар менга ихлосманд. Баъзилари «эшон почча», дейди, баъзилари «қори ака», дейди, баъзилари «мулла ака», дейди. Асли исмим Мулламуҳаммад Шариф бинни Мулламуҳаммад Латиф ибни Ғавсил аъзам.

Мана энди учаламиз бир ёқадан бош чиқарсак, ҳамма ишни бамаслаҳат қилсак, эл-юрт олдида сизлар менинг ҳурматимни бажо келтириб «ҳазрат», «ҳазрат» десаларингиз, мен сизларни «пирбаччалар» десам, шариатга хос таъзим-тавозеларни ўргатсан, кузгача биримиз ўн бўлиб, бисоти бағал орттириб, қўйин-қўнжимиз тўлиб, сен же-мен же — шаҳарга иззат-обрў билан тушиб борсак ёмон бўлмайди.

Шундай бўлсин, ҳеч ким йўқ вақтда мулла ака ёки Шарифжон ака, деб чақирсаларинг ҳам бўлаверади. Нимаики топсак — ўртада, тўртга бўламиз. Икки ҳисса меники, бир ҳиссадан сенларники. Ким шу ваъдан қайтса, бети қибладан қайтсин, омин облоҳакбар,— деди.

Биз ҳам қўшилишиб қиблага қараб фотиҳа ўқидик.

Яна бир оз салангланиб ўтирган эдик, қаршимиздан чанг кўтарилиди. Чанг борган сари бизга яқинлашар эди. Кейин қорасини танидик. Бир отлиқ қишлоқ ўзбеги эди. От чопа бериб кўпириб кетган. Чавандознинг чопонининг икки бари тақимидан чиқиб елда учиб келар эди. Бизнинг тепамизга келиб отни аранг тўхтатди.

— Салому алайкум, мўлдакалар, жўл бўлсин?

Биз ҳам унинг саломига жавоб қайтариб: «Алай бўлсин, олгани», — дедик.

— Йигитлар, — деди ўзбек, — ичларингда имон шариатни биладиган, ўлик жувотурғанларинг борми?

Домла бизга қаради, биз таъзим билан унга қардик.

Домла томогини бир қириб қўйиб, савлат тўкиб:

— Топилиб қолар, нима хизмат эди? Ўзимиз тош-

кентлик бўламиз, эшонзодаларданмиз. Мадраса кўрган муллайи забардастлардан бўламиз. Ҳозир таътил вақти бўлгани учун қишлоқларда табдили ҳаво қилиб юрибмиз. Бу икковлари ҳам пирбаччалардан,— деди.

Бу муқаддима гаплардан ўзбек данак топган тен-такдек жуда қувониб кетди.

— Вой-бўй, тақсирлар,вой-бўй, тақсирлар! Сизларни худойнинг ўзи жетказди. Қани журинглар, айтпасам. Ўзи жақинда бизнинг кўчкин чорва элёт бор. Бир жигитимиз ноёқасланиб қаза қилган эди. Уни жувиб жаноза ўқийдиган киши жўқ. Вой-бўй тақсирларим, сизларни худой жетказди. Қани кетдик!

Омон дастурхонларни йигиштириди. Ўзбек отдан тушиб отга домлани миндирди. Учов пиёда, домла отлиқ кета бошладик. Анчагина олис йўл экан. Бир-икки ерда дам ҳам олдик. Бир қирнинг тепасига чиққанимиздан кейин узоқда бир қўргон ва бир-икки ўтов кўринди. Ўзбек ўша томон қўйлини чўзиб кўрсатди:

-- Ҳов, ўша кўринган қўргон — бизнинг қўналга. Ҳадемай етамиз.

Кун қиёмдан оққанде етиб бордик. Бу кўчманчи өлатнинг асли туар жойи бу ердан юзлаб чақирим нарида, даштнинг ички томонида қолган экан. Молқора, бола-чақа, хотин-халажлари ҳам ўша срда қолган экан. Орада ўлим рўй бериб қолгани учун у ерда ювиб, жаноза ўқийдиган домла топилмаганидан йигирма чоқли йигит-яланг, бир-икки қари-қартанг ўликни олиб келиб, шу ерга қўнган экан.

Ҳамма «гурр» этиб ўрнидан туриб, бизга қўл қо-вуштириб салом берди. Ҳазрат «Ўлик қаэрда?» — деб сўрадилар. Ўлик қўргоннинг ичиде экан. Қўргон ички тузилиши жиҳатидан қайсиdir бир чорвачи бойнинг қўй қамайдиган саройини эслатар эди. Унда-бунда туйнукли деворлари мустаҳкам, қўш тавақа дарвозаси ҳам бор. Лекин вақт ўтиб, тахталари чириган, ҳў-киз сузса бузилай деб туриди. Қўргоннинг ўрта бир ерида сизот сувлардан тўпланган, ўртаси ковланиб чуқурроқ қилинган бир ҳовузча ҳам бор эди. Ҳовузнинг четларини ҳар хил пўпанак ўтлар босиб кетган. Лабида бир-икки кўндак тол ҳам бор эди. Ўлик қўргоннинг оғилхонасида экан.

Ростини айтиш керакки, на мен, на Омон, на ҳазрат умримизда ўлик ювмаган эдик. Айниқса, мен бўлсам, одам ўлиги у ёқда турсин, мушукнинг ўлигидан ҳам чўчир эдим. Ҳазрат бўлса, ўзини умр бўйи ўлик-

дан бошқа нарсани ювмаган кишидай қилиб кўрса-тишга ҳаракат қилар эди. Қадам-қадамда пиширлаб бир балоларни ўқиб, атрофга куф-суф қилиб, фотижа ўқигандай қўлларини юзига суртиб қўяр эди. Аммо биз билар эдикки, буларнинг ҳаммаси жўн гап. «Пул—дарди кабоб» учун қилинаётган найрангбовлик.

Домланинг ишораси билан Омон бошқаларни қўрғондан чиқариб, кафанликни сўради. Олти газ келар-келмас эски бўз парчасини келтириб бердилар. Сўнгра бутун йифилганларга; ўлик ювилиб тайёр бўлгунча қўргонга яқинлашмасликлари, бу томонга мўраламаоликларини тушунтириди. Чунки қараса гуноҳкори азим бўлар экан. Одам офатга йўлиқар экан.

Ҳамма чиқиб кетди. Дарвозани бекитдик, орқасига бир катта харсангни олиб келиб тамба қилдик.

Ҳазрат бизга қаради. Биз ҳазратга қарадик.

— Энди нима қиласиз? Икковингдан биринг ўлик ювиб кўрганмисанлар? — деди ҳазрат.

— Йўқ, — дедик биз.

— Мен ҳам ювмаганман. Лекин бу ўзбеклар билан ўн сўлкавойга гаплашиб қўйдим. Ювасак пул увол бўлади. Беш сўмни мен оламан, икки ярим сўмдан сенларга.

— Хўп, бўлмаса, ўзингиз ювасиз, — дедим мен.

Қўрқа-писа ўликни ётқизиб қўйган ҳужрага кирдик. Мурда узала тушиб ётган экан. Оёқ томони очиқ. Бетига бир эски яктак ёпилган. Чамаси ювғувчи топилмай бир неча кун туриб қолган бўлса керак, анча ҳидланиб кетган эди.

Олдинда ҳазрат, кейин Омон, унинг орқасидан мен, орқамизга тисарила-тисарила бир-бировимизни олдинга қараб итаришар эдик. Ҳужранинг ичидаги ўликнинг арвоҳи айланиб юргандай чўчиб-чўчиб, юрак уриб, оёқ учи билан юриб ўликка яқинлашдик.

Менинг олдимда кетаётган Омон тўсатдан ўзини орқага ташлаб «ғийқ» деган овоз чиқарди-ю, ўзидан кетиб қолди. Домла орқага бир сапчиб, ҳужра эшиги олдида қотиб қолди. Ўликка бир қараашдаёқ Омоннинг ўзидан кетиб қолишининг сабабини тушундим. Қайси кўзим билан қарай, биз ювмоқчи бўлган ўлик тирилган эди. Оёқлари қимиirlамагани ҳолда бетига ёпилган яктакни қимиirlатиб бошини кўтармоқчи бўлар эди.

Юрагим ёрилгудай бўлди. Орқага қайтиб қочаман деб, ерда йиқилиб ётган Омонга қоқилиб, думалоқ ошиб тушдим. Кўзим ҳазратга тушди. Унинг ҳам ранги

ўчиб кетган. Алланималарни ўқиб, ўзига ва атрофга дам солар эди. Нафасим оғзимга тиқилиб жонҳолатда ўрнимдан турдим. Юрганимча қўргоннинг сахнига чиқдим. Орқамдан ўлик қувлаб келаётгандек орқамга қайрилиб боқар эдим. Ҳовлига чиқиб бўғиқ ва ҳаяжонли овоз билан додлай босладим.

Менинг бу қўрқинчли овозимни эшитгани ўлик эгалари ҳовлиқишиб, эшикни очишга уринсалар ҳам эшик очилмади. Чунки харсангни тираб жуда ҳам маҳкам танбалаган эдик. Бориб, харсангни олиб, эшикни очишга менда мажол йўқ эди.

Домла ҳазрат бўлса, сассиқ ҳовуз лабига ўтириб, ҳадеб таҳорат қиласр эди. Ўлик эгаларидан бир-иккита-си девордан ошиб тушиб, эшикни очди. Қолганлари ҳам кирдилар. Мен нафасим оғзимга тиқилган ҳолда уларга воқеани айтдим. Улар ўликка биздан кўра жонкуяроқ бўлганликлари учун кўзлари қинидан чиқиб, ҳовлиқиб кетган эдилар.

Энди Омоннинг аҳволидан хабар олиш зарур эди. Кўпчиликнинг далдаси билан ҳужра томон юра бошладим. Юрак олдириб қўйган эканман. Ҳар нафас орқамга қараб қочадиган йўлни мўлжаллар эдим.

Шовқин-сурон билан ҳужрага кириб борар эканмиз, яктақ судраган бир олғир қир мушуги сапчиб, Омоннинг устидан сакраб, бизнинг оёқ ораларимиздан ўтиб, ҳужрадан чиқиб кетди. Ҳаммамизнинг ҳам қутимиз учиб, серрайиб қолдик. Шу пайтда Омон ҳам ўзига келган эди. Ўликнинг «тирилганлиги» сабаби бизга энди англашилди.

Ўлик бизнинг кўзимизга бош кўтаргандай бўлиб кўринганлиги шундай экан: қир мушуги яктақнинг тагига кириб олиб, ўликнинг кўкрагига ўтириб, ҳадеб бурнини кемирмоқда экан...

Ўлик эгалари ўликнинг бурунсиз қолганидан қанчалик қайғурган бўлсалар, биздек ёш, нўноқ, уч ўғлон фассолнинг «довюраклиги»дан шунчалик маза қилиб кулар эдилар.

Мушук яктақни судраганича кетди. Ўлик эгалари бизни қолдириб ташқарига чиқдилар. Эшик орқасига яна харсанг тамбаланди. Омонни ҳовуз бўйига ўтқазиб, юзига сув сепган бўлсак ҳам, ҳадеганда ўзига келмай, айтида «бир ҳари бўз битгандай» бўлиб хомуш ўтирас эди.

— Тўхтанг, укам, тўхтанг, ўзим бир дам солиб қўяй, қўрмагандай бўлиб кетади,— деди ҳазрат. Алла-

нима балоларни ўқиб, Омонга қуф-суф қила бошлади.

— Ана холос, ўзингизга келиб қолдингиз. Ишоолло дуога шак йўқ.

— Тур энди, уят иш қилиб қўйган боладай серрайиб ўтирма,— дедим мей койиб.

— Йўқ, меники бўлди, ўзларинг бир бало қилиб амаллаб қўя қолларинг,— деди Омон.

— Ювиш шариатда уч кишини талаб қилади,— дедим мен.

Ялиниб-ёлвориб Омонни турғаздик. Учовлашиб «сен олдин бор, мен кейин борайин» дегандай ҳужранинг эшигига бориб, икки қулоқ беридан мўралай бошладик. Омон домла билан менга қараб зўрма-зўраки бир илжайди-да:

— Хўш, энди иш бошлайлик. Қандай қилиб ювамиз. Халқ маътал бўлиб қолмасин,— деди.

— Ғассолбоши ҳазратим бўладилар. Икковимиз сув қуийб турамиз. Яхшилаб баданларини ишқалаб ювслар, мурда озор топмаса, бурнига әҳтиёт бўлсалар — ҳамма савоб ҳазратимга. Бизга йиртиш кифоя,— дедим.

— Эй,— деди домла,— ёшлар хизматда, катталар роҳатда, деганлар. Сизлар ювасизлар, мен сув қуийб тураман. Дуо ҳам қиласман.

— Дуо ўзингизга керак бўлади. Эҳтиёт қилинг, тақсир, яхшиликча ювсангиз ювганингиз, бўлмаса ўлик эгаларини чақириб шармандангизни чиқараман.

— Шундай,— деди Омон.

— Ия, ия,— деди ҳазрат.— Шу ҳам шерикчилик бўлдими? Қани юринглар, мен оёғидан кўтараман, сизлар бошидан.

— Йўқ, тақсир, сиз бошидан, бизлар оёғидан.

Жанжалимиз ташқаридагиларга билиниб қолмасин деб, әшикнинг тирқишидан мўралаб-мўралаб секин-секин гапиришар эдик. Ташқаридагилар бўлса ўликни солиш учун тол новдадан замбар тўқимоқда әдилар. Бир оз жанжалдан кейин Омон менга деди:

— Икки қулоч арқон бўлганда яхши бўлар эди.

— Нима қиласан?

— Ҳийласини топдим,— деди қувониб.— Қани, юр, қидирамиз.

Иккаламиз биргалашиб қўргоннинг бутун оғилларини ахтариб чиқдик. Бахтимизга, бир бурчакда эски охур ёнидаги қозиққа икки қулочдан мўлроқ жун ар-

хон боғланиб ётар эди. Ечиб олдик. Яна ўлик ётган ҳужрага кирдик. Икки қўлларини бир-бирига ишқаган домла йўлакда шивирлаб юрар эди.

Бу гал энди Омон ўз ақлига қойил қолгани учунми, дадилланиб кетган эди. Домлани ёнига чақириб ўликни кўтаришга буюрди. Домла аввалига бир оз тихирлик қилиб турган бўлса ҳам, орқаси билан ўликка юз ўгириб, минг жирканчлардан кейин ўликнинг оёгини қўтариб берди. Омон бояги арқонни ўликнинг ҳар икки сёғига тўпиғидан юқори маҳкам сиртмоқ солиб боғлади. Учаламиз арқонни тортиб, ўликни ҳовуз бўйига қараб судрай бошладик. Тескари судрашдан ҳар иккала қўли очилиб, қулочи ёзилиб кетган эди. Бечора агар тирик бўлса орқаси шилинганидан бизга шиконт қилган бўлар эди.

Ҳовуз лабига келиб тўхтадик. Омон гапириб кетди.

— Яхиси, шуки, ўртоқлар, бош томондан сувга тушириб, уч-тўрт марта яхшилаб чайқаб оламиз, ҳаппа-ҳалол бўлади қолади.

— Иншоолло,— деди ҳазрат,— албатта ҳалол бўлади. Худо ўз каломида ҳам шунга ишора қилган. «Иннамал ҳавзатўн таҳоратўп ҳаллолун», деган.

— Ўлганингиз яхши,— дедим мен унга.

Ҳаммамиз қулишдик. Бу маслаҳат ҳаммамизга ҳам ёққан эди. Арқондан ушлаб, ўликни сувга шўнғитдик. Ҳовузнинг у бошидан бу бошига судраб чайқата бошладик. Учовимиз ҳам янги ҳаваскор ғассол бўлганимиз учун қизиқиб кетиб уч мартағига эмас, ўн-ўн беш марта чайқаб жуда ҳам оқ ем қилиб юбордик. Ҳар қанча варзиш етказган ғассол бўлса ҳам бир ўликни шунчалик ювар-да!

Кейин, секин-секин ҳовуз қирғогига торта бошладик, лекин ўлик қимирламай қўйди, ўрнидан жилмайди. У худди ҳовузнинг тагига жипслашиб қолгандай эди. Омоннинг ранги яна қув ўчиб кетди. Домла бўлса «ё мадад, ё мадад», деб арқонни силтаб тортар эди. Мен яна бир додлаб кўрай дедиму, бу ишнинг бизга нафи тегмаслигини билиб, хал қолдим. Омон буни фаҳмлади шекилли:

— Тўхта, аҳмоқ,— деди,— нима қилмоқчисан?

— Додласаммикин?

— Додлашга берадиган кучингни арқон тортишга бер!

У овозини чиқармасдан тишини ғижирлатиб мени жеркиб ташлади.

Учовимиз бор кучимиз билан тўнгак толга оёқ тираб арқонни торта бошладик. Анча уриндик. Ўлик бечоранинг беллари қирсиллаб, тахминан, ярим газча чўзилиб кетди.

Шу пайт эшик тақиллаб қолди. Домла югуриб бориб жавоб берди.

— Ҳали тура туринглар, раҳматликнинг ҳали белигача ҳам юваб бўлганимиз йўқ. Ўзимиз чақирамиз.

Қайтиб келди. Яна торта бошладик. Бултур ёздан бери оғилхонада куя тушиб чириб ётган арҳон ўлгур шартта узилиб кетди-ю, учаламиз чалқанчасига тушдик.

Вакт кечикиб борар эди. Ҳаяллаш ҳавфли эди. Учовимизга ҳам ўлик ўзимизни дай бўлиб кўнишиб қолган эдик. Паҳлавонларча жасоратланиб кетган Омон шартта қўйлак иштонини ечиб, ўенини ҳовузга ташлади-да, шўнгіб кетган ўликни қидира бошлади.

— Қани, таҳсир, сиз ҳам ечининг, беш сўмни жўнлика олавермайсиз, — дэдим мен.

— Яъни масалан, ечмасам нима бўлади?

— Ўлик өгаларига айтиб, оломон қилдириб юбора ман.

Домла газаб билан менга қароਬ «хинзир», деди-да, қўйлагини ечиб, оқ иштони билан ҳовузга тушди. «Бухинзир дегани нима дегани экан? Сўкканимикан? Қойилман деганимикан?» Омон билан икковлон қидириб кеттилар. Бир вақтда ўликнинг оёғини осмёнга қилиб, белидан маҳкам қучоқлаган Омон уни ҳовуздан олиб чиқишга уғинар эди. Домлага узилган арқонни учини тутқаздим. Ўликнинг оёғида қолган ерига улаб берди. Лекин ўликнинг боши тоғининг айри илдизига кириб қолган экан. Мен ҳовуз лабидан туриб тортар эдим. Омон билан домла белидан олиб сугуришга ҳаракат қилар әдилар. Нихоят, зўр бериб ўликни ҳовузнинг четига чиқардик. Бироқ бурунсиз бош йўқ эди. Буни кўрган Омон яна ҳовузга шўнғиб кетиб толнинг илдиздан каллани ажратиб олиб, домлага узатди. Икковлари четга чиқдилар. Шошиб-пишиб дарров сафар халтадан йўл учун олинган ипни олти қаватлаб пишишиб кўрпа қавиқ нина билан каллани ўз жойига қўйиб тика бошладик.

Қойил қилди, ҳазрат кўп ҳунарни биламан деганича бор экан, чокка уста экан.

Иш жўнашиб кетди. Ҳаш-паш дегунча кафанин ҳам кўкладик. Ўликнинг очиқ бадани мумкин қадар кўз-

дан яширинган эди. Лекин кафан учун берилган бўз парчаси тўпифидан нарига ўтмай, оёғи очилиб қолган эди. Сёғида бўлса ҳалигина чамбарчас қилиб боғланган жун арқоннинг шилиб юборган ўрни қўрга кўмган лавлагидай кўриниб туар эди.

Сафар халтани бўшатиб, ичидагини белбоққа тугдик. Халтани ўликнинг сёғига кийгизиб, кафанга қўшиб кўкладик.

Омон кўйлак-иштонини кийиб олди. Домла ҳам иштонини, салла, тўнларини намозжумадагидай савлат қилиб кийиб, қўл қовуштириб, башарасига пайғамбар нусха бериб, лабларида бир нималарни шивирлаб ўқиб, ўлик тепасида туар эди.

Мен бориб эшикдан харсангни кўтардим. Жанозага йиғилган таъзиячиларни чақириб келдим. Ташқарида бўлса, тол новдадан тўқилган узун дастали замбил аллаҳачон тайёр бўлган эди. Зам билнинг икки томонидаги араванинг шотисига ўхшаш узун дасталари ўртасига олдинма-кетин икки от қўшилган эди. Ўликнинг эгалари атрофни қурشاшиб, баъзилари унинг бетларини силаб йиғлай бошладилар. Шунда бирисининг қўли ўликнинг бош тарафига тегиб, чалқанчасига ётган ўликнинг боши чаппа бўлиб қолганини сезди.

Маълум бўлишига қараганда, биз шошилиб, узилган каллани тескари ўрнатиб қўйган эканмиз.

— Бунинг бети нега терс бўлиб қолди? — деб сўради ўша киши.

Бир оз шошиб қолган, аммо сипоҳгарчиликни қўлдан бермаган ҳазрат:

— Тириклигига кўп гуноҳ қилиб қўйган бўлса керак, худо юзини терс қилиб қўйди, — деб жавоб берди.

Мен бу ерда домланинг шунча зийрак, ҳозиржавоблигига қойил қолиб, ичимда, «ўқиган илминг шу ерда иш берди», деб қўйдим.

Бироқ бу билан сир яшириниб қолмади. Ўликнинг боши узилганлиги, каллани гавдага терс ўрнатиб, ҷатиб қўйилганлиги маълум бўлиб қолди.

Ўлик бир ёқда қолиб, оломон учовимизни қуршаб олди. Ҳазрат ҳам ишбопи, ҳам ёш жиҳатидан бизлардан катта бўлганлиги учун ҳамма унга тикилган эди. Омон билан икковимиз оломоннинг орасидан бир амаллаб сурғилиб чиқиб, кўчага томон қочдик. Орқамиздан қўпроқ умри отда юриб, пиёда қувлашга унча ҳам эпнил бўлмаган бир-иккита ўзбек келар эди. Ана шун-

дай вақтларда тарқалиб қочған яхши, Омонга бақириб, «Чапга қоч», — дедим. Ўзим ўнгга қараб қоча бошладим. Домла олөмсөннинг орасида қолиб кетди. Нима бўлди, билмайман. Тирик бўлса бирор гўрдан чиқиб қолар, ўлган бўлса, худо раҳмат қиласин.

Омон қошиб қайга борди билмадим, мен бир зумдаёқ кўздан ғойиб бўлиб борар әдим. Олдимда бир тўқайлик пайдо бўлиб қолди. Тўқайнинг ичидаги ёлғиз йўл бўр экан. Шу йўлдан чопиб кетавериб бир сизот зовурга учрадим. Зовур менга бирдан-бир бошпана бўлди, Ўзимни зовурга ташладим. Орқамдан қувиб келганлар мени бир муддат қидириб боргач, изимни йўқстиб, қайтиб кетдилар.

Бакт кечикиб бормоқда, ўрталиқ қоронғилашмоқда эди. Қўрқа-писа зовурдан чиқиб, тўқайдаги сўқмоқ йўл билан кета бошладим. Лекин кўнглим Омон сўлтидац ва ҳазрати домла жиҳатидан анча ташвишда эди. Бечораларнинг бошига қандай кунлар келди экан. Нима бўлди экан, уриб ўлдирмадилармикан?

Хуфтонга яқин яна катта бир «шаҳри азим»га кириб бордим. Кичкина хонақо ва жиловхонадаи яборав бўлган деворлари пахса қилиб урилган мачиттининг эшигида уч-тўртта чол кишилар хуфтон намозини пойлаш ўтирар әдилар. Мен ҳам салом бериб, секингина уларнинг ёнига бориб ўтирдим. Сўфи азон айтди, гарчаяд, таҳоратим бўлмаса ҳам, шу ўтирганларнинг раҳм-шафқатини келтириш учун кириб, жамоат билан намоз ўқидим. Намоздан кейин ҳамма уй-уйига тарқалди. Мен мачитдан қўзғалмадим.

Бу мачитда бундан илгари бир неча марта жойнамоз, намат ўғирлангани учун, сўфи ҳам, домла-имом ҳам мендан шубҳаланиб, бир неча марта ер остидан кўз қирини ташлаб, хўмрайиб қарашида, сўфи сўради:

— Ҳа, ўғлим, жуда ўтириб қолдингиз? Намоз та мом бўлди.

— Отажон, мусофири, — дедим.— Агар рухсат берсангиз, эрталабгача мачитда қолсам, йўлимдағ адашдим.

Гапга имом аралашди:

— Ўзинг қаерлик бўласан, ўғлим?

— Тақсир, тошкентликман.

— Бу ерларда нима қилиб юрибсан?

Омондан ўрганган гапларни ишга солдим.

— Ўзим мадрасада ўқир әдим, ҳозир таътил вақти

бўлгани учун бир оз пул топиш мақсадида, мардикор ишлаш учун сафарни ихтиёр қилган эдим. (Яна ичимда, бу ерда ҳам ғассоллик хизмати чиқиб қолмаса яхши эди, деб ўйлар эдим.)

— Қайси мадрасада ўқир эдинг, мударрисинг ким?

Қўлга тушдим. Тошкентда нима кўп — мадраса, нима кўп — мударрис.

— Тақсир, ўша катта мадраса-да, домламиз ҳам ўша катта домла бўладилар.

Домла кулди:

— Ҳа, ҳа, муллаваччаман дегин, дарсхона эмас, жирсхонада таълим олганман дегин. Яхши, бўлмаса, мен билан ҳовлига кетасан. Қорнинг қалай?

Уялиб жойнамозга қарадим.

—...

— Қани, юр бўлмаса. Бизга ҳам жиндак хизмат қилиб қўй, овқатинг ҳам ўтиб қолар.

Домлага эргашиб, ҳовлисига бордим. Домла иккита қўрга кўмилган жўхори билан битта сопол товоқда мошхўрда чиқариб берди. Бу лаззатли таомни ҳузур қилиб ичиб олдим. Домла ичкарига кириб кетди-да, бир оздан кейин қўлида битта катта пилоқ, бир болта ва бир оз чийратма арқон билан тўппа-тўғри менинг олдимга келди. Мен бўлсам, домланинг нима ниятда сканлигини тушунмасдан, хуркович кийикдек оёғимни бир ерга ғуж қилиб, қочишга ҳозирланган, оғзимни бўлса, додлашга жуфтлаган эдим.

Домла менинг ҳаракатимдан бир нарса сездими, ҳайтовур кулимсираб, мени юпатиб, деди:

— Ёқурқма, сени сўймайман, мен ём-ём эмас. Сенга бир хизмат бор, ўғлим, бир пой ҳўқизим бир неча кундан буён бўкиб, новқосланиб ётибди. Мана шу асбобларни бошингга қўйиб ҳушёрроқ ётасан. Мабодо, ҳўқиз ёмонлаб қолгундай бўлса, бориб, дарров бўғзига пичоқ тортиб юборасан да, мени чақирасан. Эҳтиёт бўл, лекин тагин ухлаб қолиб, ҳаром ўлдириб қўйма.

— Хўп, тақсир,— дедим.— Чой-пой йўқми?

— Нима-нима, нимчорак чой бир мири-ку, сен чой ичасанми, сув ариқда оқиб ётибди, эринсанг, ана обдастада ҳам бор, ичавер...

Домла буюрган ишният осон кўчганлигини билиб севиндим, домла ичкарига кириб кетди. Домла чиқариб берган кўрпачага чўзилдим. Аллава қтларгача кўкка қараб, термилиб ётдим. Қўрғончанинг атрофида ҳар бир қорайган кўланка ҳовузда боши қолган ўликдай

ваҳималаниб, олдимга келгандай бўлар эди. Ухлай олмадим. Ярим кечадан оғиб, тонг яқинлашиб қолганда кўзимни гира-шира уйқу босган бўлса ҳам, хаёлим уйгоқ эди. Оғилхона тарафда бир ниманинг «гурс» этиб, ерга ўзиқилиб, хириллай бошлагани эшитилди.

«Оббо, ҳаром ўлгур ҳўқиз ёмонлаб колди-ёв», деб ўйладим-да, арқон билан пичоқ-болтани кўтариб, оғилхонага қараб югурдим. Қоронғида қандайдир бир ҳайвон ерда ётиб, типирчиламоқда эди. Тикка олдига бориб, девкор саллоҳлардай «шоҳидан» ушлаб, «бисмиллоҳу оллоҳу акбар», деб бўғзига пичоқ тортиб юбордим. Қон деганингиз тизиллаб отилиб кетди. Оёғимдан тортиб башарамгача қонга бўялдим. Жон бермоқчи бўлган ҳайвон энг сўнгги нафасида маъраб қолмоқчи бўлдими, ичидан бутун ўпканинг сиқилиб ёйилишидан пайдо бўлган ҳансираш билан катта ҳаммомнинг дудбўронидай пишқириб юборди.

Ҳайвон жон бериб бўлди. Гарчанд, домла: «Мени чақир ёки ҳафсаланг келса терисини шилиб, нимта қилиб қўйгин», деган бўлса ҳам, қоронғи бўлгани, ҳам бир чеккаси — ўзим чарчаганим учун, ҳамда гўшт қонқушга тегиб ҳаром бўлмасин деб, бу ишларни эрта тонгга қолдирдим. Катта бир ташвишдан қутулган қишилардай осойишталиқ билан тинчланиб, яна кўрпачага чўзилиб, уйқуга кетдим.

Азонга яқин ширин уйқуда эканман, оч биқинимга тумшуғи қайрилиб кетган баланд пошнали сағри кавушнинг берган аччиқ тепкисидан чўчиб уйғондим. Тепамда халта қўйлакли, бир қўли билан истибро кесагини ушлаган, ҳар бир кўзи гайин олхўридек қинидан чиқиб кетган домлапоччам туар эди. Аланглаб ўрнимдан туришим билан домланинг қўлидаги тескари ушланган болтанинг мухраси елкамга келиб тушди. Аламланиб кетдим.

— Ҳа, тақсир, бир етимни ҳадеб ура беришми, хизматга тухматми, тақсир? — деб йиғлаб юбордим.

— Ҳа, хизматинг бошингни есин! — деди домла. — Эшакни сўйиб қўйибсан-ку, падар лаънат! Мен бу эшакни Бухорий шарифдан уч тиллога олган эдим. Ўзи ҳам қандай эшак эди-я, бай-бай... эшагим...

Эшакка мотамзада бўлган домла мени ҳеч имкон бермай савар эди.

Маълум бўлишига қараганда, мен кечаси қоронғида янглишиб, кулга ағнаб ётган эшакни — новқос ҳўқиз гумон қилиб, бўғзига пичоқ тортиб юборган экан-

ман. Ҳўқиз бўлса, аллақачон ёмонлаб ҳаром қотган әкан. Сирланган хумчага тушган сичқондай тўрт томонга аланглаб, ўзимга бир нажот йўли қидирав әдим. Кўзим оғилхонанинг томига қўйилган нарвонга тушиб қолди. Томнинг лабида бўлса, марҳум эшакнинг қуюшқонлик палангини қуриғиши учун офтобга тўнкариб қўйилган әкан. Зинадан чиқсан итдек тўрт оёқлаб нарвонга тирмасиб томга чиқдим. Энг сўнгги дамда домладан бир марта бўлса ҳам ўч олиб қолмоқчи әдим. Палангни азот кўтариб, домлани мўлжаллаб отдим. Лекин кўп афсуслар бўлсинки, эгасини сўйиб қўйганим учун, мендан ўч олишни кутиб ётган салмоқли паланг, қуюшқони бўйнимга илиниб, ўзи билан бирлаштириб, икки қўллаб домлапоччамнинг олдига мени судраб тушган эди. Бир чеккаси — палангнинг устига тушганим, иккинчидан, баданим калтакнинг зарбидан шишиб кетгани учун, томдан йиқилиш у даражада менга зарарли бўлмади. Мен томдан йиқилишимнинг илминий сарҳисоб қилишга ҳам улгурга олмаган әдим.

Менинг шаккосклигимдан яна ғазаби алангаланиб кетган домла беҳол ҳўқизнинг оёғини боғлаш учун кечаси менга олиб чиқсан арқонни саккиз буқлаб устимга етиб келган ва бир неча марта уришга ҳам улгурган эди. Мен яна туриб қочдим. Яна ўша нарвонга тирмасиб томга аранг чиқиб олдим. Томга чиқиш билан орқамга қарай-қарай томма-том қочиб кетмоқда әдим.

Бахтимга, анчагина томлар бир-бирига туташ эди. Ора-чорада тор кўчалар йўлимни тўсиб қолса ҳам, тулки қувлаган товуқдай сакраб ўтиб кетар әдим. Каллай сахарлаб бошдан-оёқ қонга беланиб, томма-том қочиб келаётганимни баъзи уйқуси зийрак, сўфитабиат қариқартанглар ҳам кўриб қолган эдилар. Домла эса бир неча том нарида ҳарсиллаб-гурсиллаб, қутурган нортуядай кўпириб, қувлаб келар эди. Ҳайтовур домла иштонбоғини маҳкам боғламагани учун чопиш вақтида оёғига тушиб, кишан бўлиб пайпоқдор товуқдай қалавлаб қолди-да мен қочиб қутулдим.

Бироқ бизнинг бу ваҳимамиздан кўп хонадонлар томга чиқсан әди. Мен ҳали ҳам қочмоқда давом этар әдим. Бир орқамга айланиб қараганимни биламан, бехосдан «шўп» этиб қамиш-тупроқ аралаш пастга йиқилиб тушдим. Мен йиқилиб тушган ер ошхонанинг мўриси эди. Мўри ерга қўндирилган тандирнинг рўпарасида бўлғанлиги учун, мен томдан тикка тандирнинг йчига тушган әдим. Оёғим кўксимда бўлиб, ғужанак

жолимда тандирнинг ичига тиқилиб қолган әдим. Чаш қўлим ҳам ёнимга жипслашиб тушган, бироқ ўнг қўлимгина эркин ҳаракат қила олар әди. Анча уриниб кўрдим, тоза ҳам типирчиладим. Орқамдан қувлаб келганлар менинг бирданига ғойиб бўлганлигимни кўриб, қўрқиб кетган, инсми-жинсми деб ўйлаб, кўплари «астағфирулло» айтиб, ноумид орқаларига қайтиб кетган әдилар. Бечоралар нима деб ўйладилар экан, Ҳазрат Исо деб ўйладиларми, ёки Кўҳиқофдан келган Абдураҳмон парининг лашкарларидан биттаси деб ўйладиларми, ишқилиб, мен йўқ әдим. Кечгача туз тотмай, ўтирган жойимдан қимирлолмай, тандир ўчоқнинг ичида ётдим. Қош қорайгач, ошхонанинг эшиги очилиб, бир хотин келиб кирди. Менинг ёнимдаги кичкина ўчоққа ўт қалай бошлади. Хотиннинг шарпаси келган замоно мен эркин қолган ўнг қўлим билан тандирнинг лабида турган лойтувоқни олиб, устимга ёпган әдим.

Хотин мошкичири қилмоқда әди. Пиёздорининг ҳидлари димогимга кириб, иштаҳа ҳам намозшомгулнинг карнайидай очилиб кетган. Қозонда бўлган масаллиғларнинг ёғ билан араласиб чиқазган, «жаз-буз» овози юрагимнинг энг нозик жойларига бориб қадаларди. Бу мамлакат — дала шаҳри бўлгани учун ўтин сероб экан. Бундан ташқари, мош қурғур, билмадим, қайси тошлоқда битган эканки, ҳадеганда очила бермади. Хотин ҳам аямасдан ўтинни қалаштирмоқда әди. Бора-бора қўшни ўчоққа ёқилган ўтнинг тапти секин-секин мен ётган тандирнинг деворига ўта бошлади. Ёнбошим секин-секин қизиб бормоқда әди. Агар у бадбахт имилдоқ хотин ўт ёқишида яна давом өтаверса, тандирда кабобдай жизғанак бўлар әдим. Қозонда ҳар бир мошнинг кўз очиши менинг кўз очишими билан баравар әди. Энг охири узоқ мунтазирлик ва азоблардан жейин ҳурматли мошкичири тайёр бўлди. Ошпаз хотин ўчоқнинг оловини тортди, бироқ қозондагини икки латанга сузиб, бир лагандагисини қайтариб қозонга қўйдиди, иккинчи лаганини кўтариб чиқиб кетди. Ўчоқда ўт ҳам ўчди. Йекин менинг оч юрагимга ўт ёқиб кетди. Мен бечора мошкичириининг азобини бекаму кўст тортганим ҳолда хўрсинардим. Хотин чиқиб кетгандан ке йин тандирнинг сарпӯшини олиб, бир оз эркинроқ нафас олдим. Гўё бу «хитой беклари»нинг қийиноғидан қутулиш учун турлича режалар тузар әдим. Намозшом бўлди. Намозшомдан кейин қонуний равишда, албат-

та, хуфтон ҳам бўлди. Мен бечора қинга солинган паккидай, зинданда ётар эдим. Хуфтондан анча ўтиб қолганда, менга бирдан-биргина кенг оламнинг даричаси бўлган мўридан осмонга қараб ётиш муяссар бўлди.

Ана у — Мезон юлдузининг думи, мана бу юлдуз — Етти қароқчининг бошлиги, мана бу — Хулкар, кеча шу тикка келганда, эшак сўйилган эди. Мана бу — Сомончининг йўли, кеча шу кунбётарга яқинлашиб қолганда, домла биқинимга тепган эди.

Мен шу хаёлларда эканман, «ғийқ» этиб эшик очилди-да, бир киши оёқ учи билан юриб келди. Мен секин-секин гўё дарчанинг пардасини тортгандай, лойтувоқни устимга ёпдим. Келувчи киши мен ётган тандирнинг устига ўтирди-да, ҳуштак билан музика чала бошлади.

Тўғри, музика яхши нарса, мен қарши эмасман. Тинчлик вақтда ҳар қаерда эшишиш мумкин. Лекин ўзингиз ўйланг, бирорни тандирга қамаб, устига ўтириб музика чалсин, деб қайси қонунда ёзилган экан? Мумкинми шу?

Орадан яна бир оз ўтиб, эшикдан мошкичирипаз хотин кириб келди. У ҳам секингина келиб, бояги ҳуштакчи йигитга яқинлашди. Менинг бошимдан бир гавча баланд жойда «чўлп» этган овоз эшитилди. Балки ўпишгандирлар, қулогимга хумга тушган арининг овозидай ғўнғир-ғўнғир гапиришганлари эшитилар эди.

— Кутуб қолмадингизми? — деди хотин.— Эрим ўлгур бошқа вақт қуриб қолгандай, шу бугун насия дафтарларини очиб, олдига чўтни қўйиб, ҳисобга тушиб кетди, энди гина ухлатдим-да...

— Ҳа, майли, жоним,— деди йигит.— Нима бало бўлди, эринг икковимизнинг ишимизни сезиб қолганми дейман-ов, ёки пук бериб қўйдингми? Бугун дўконидан тўққиз пулга нос олгани борсам, жуда ит хўмрайиши билан қараб, берган носига носқовоғим яrim ҳам бўлмади. Ҳар қаерда тўққиз пулга носқовоғимни тўлдириб нос оламан.

— Ўзлариям ўлгунча кўзи тор, зиқна, мурдор одам, пул бўлса бўлгани,— деди хотин.— Менга қайрилиб қарамайдилар ҳам, хотиним борми, йўқми демайдилар ҳам...

— Кел, гапингни қўй-чи, овқат-повқатинг борми?

«Ҳа, бу киройи иш бўпти», деб ўйладим. Йигит тушмагур, нима қилса-да, далатоб, азамат йигит-да. Иштаҳаси ҳам карнайдаккина экан. Хотин қозоннинг

қопқорини очди — балиқдай бўлиб, оппоқ лаганда мошкичири чиқди, ўртага қўйдилар. Йигит қуллуқ қилди-да, менга озор беришдан чекиниб, тандирнинг устидан турди. Ўчоқнинг олдига тиз чўкиб ўтириб, мошкичирини иштаҳа билан ея бошлади. Азамат олиб турибди, хотин бўлса аҳён-аҳёнда ошдан чўқиган бўлиб, ўзининг олдидан чиққан гўштларни ҳам унга териб бермоқда эди.

Мошкичирининг тамом жабр-жафосини тортган биздай ёнбоми куйган бечоралар тандирнинг ичида, азоб-уқубатда. Мен тоқат қилиб туролмадим. Тувоқни секин қия қилдим-да, эркинликда бўлган ўнг қўл билан мен ҳам лаганга чўзилиб қолдим. Икки-уч олишдаёқ лаган бўшай деб қолди. Қоронғилик. Ошиқ-маъшуқ сухбатга машғул. Йигит қурғур сезиб қолди, пойлаб туриб шартта билагимдан ушлади-да, маъшуқасига қаради.

— Ҳой, тўхта! Бу кимнинг қўли, мана шу менинг қўлим, мана бу сеники, энди мана бу қўл кимники?

Хотин «ҳа-ҳа» деб қўрқиб кетди. Агар ўзларининг хавотир ишлари бўлмаса эди, бугун менинг умримга фотиҳа ўқилса ҳам бўла берар эди. Йигит лойтувоқни олди-да, билагимдан азот кўтариб, тандирдан сугуриб чиқарди. Белларим қисирлаб, уюшган жойларим роҳатланиб кетди. Қани ўша йигит бир уқалаб қўйса, деб ўйладим.

— Говуртинг борми?

Хотин енгиз нимчасини пайпаслаб, гугуртни олиб чақди, бир чеккаси қўйлак-иштоним эшакнинг қони, иккинчидан, мўрининг қоракуяси башарага урган. Сурра тўн кийган эшондай бўлиб кетган эдим. Хотин даг-даг қалтирас эди. Йигит ҳайтовур довюрак экан.

— Кўш, сен кимсан?

Мен ҳам худди шу гапни такрор қилдим.

— Сен ўзинг кимсан?

— Сендан сўрайпман!

— Ўзингдан сўрайпман!

— Жонингдан умидинг борми, ҳой йигит?

— Ўзингни жонингдан умидинг борми?

— Тавба!

— Астағфирулло!

Орага хотин қўшилди.

— Ҳой, айланай, ука,— деди,— менга қарагин, кимсан ахир ўзинг, ўчоқнинг ичида нима қилиб куйманиб юрибсан? Жинмисан, шайтонмисан ёки жинни-

мисан? Қоронғи кечада нега бирорнинг ўчогига беижозат кирасан?!

— Бу нима қилиб бирорнинг ўчогига суқилиб юришти?

Йигитни кўрсатиб тўнғилладим.

— Бунинг нима ҳақи бор?

Қарасам, йигит саллоҳларча ҳаракатланмоқчи, янглишлик қурбони бўлган эшакнинг қасосини оладиган кўринади.

Мен ҳам эски ҳунарни ишга солмоқчи бўла бошладим.

— До...д!!!

Хотин шаппа оғзимни ушлади.

— Ҳой, сен нима қилмоқчисан?

— Нима қиласар әдим, додлайман.

Икковлари уриниб, мени енга олмагач, сулҳ-салоҳга келишди.

— Қани, тур бўлмаса, чиқиб кет! Яхшиликча жойингни топ!

— Қорин о'з.

— Тирик товонга қолдим-ов,— деди хотин.

Уй томонга оёқ учи билан бориб, супрадай иккита жizzали нон келтириб берди. Қўлтиққа қисиб олдим. Лекин ҳали ҳам қўзғалишга раъйим йўқ эди.

Йигит:

— Қани, энди бир жўнаб қол-чи,— деди.

— Жиндай пулдан чўз!

Йигит бўғилди, тишларини ғижирлатди. Яхшилаб, қуртдаккина сўкишни ҳам эшитдим. Ноилож, чақатнга аралаш икки танга пул берди.

Шунинг билан «ёпиқлик қозон — ёпиқлик», мени чиқариб, чиқишимда «туя кўрдингми — йўқ» қилиб, менга ҳасам ҳам ичирдилар.

Қоронғи кечада қўлтиқда нон, белда пул, яна сафарга чиқиб кетдим. Вақт жуда ҳам кеч, бора-бора катта бир бозор майдонидан чиқдим. Бу ер тағин ўша, наҳс босган Калас бозорининг ўрни эди. Борарга жойим, қўнагра маконим бўлмагани учун бир бурчакка бориб, иккита ғиштни бошга қўйиб ўйқуга кетдим...

Бу гал олағовур уйғотиб юборди. Кўзимни очиб қараганимда, атрофим оқ калтак, қора калтак оломон билан давра қилиб ўраб олинган эди.

— Худди шунинг ўзи,— деяр эди биттаси.

— Нима, ким?— Мен ҳайрон әдим.

Мени турғизиб қўлимни орқага боғладилар. Бозор-

ма-бозор айлантириб, бошимга қамчи билан уриб, «сазойи киши одам ўлдирсин», деган сўзни баланд овоз билан такрор қилишга мажбур қилар эдилар.

Воқеа бундай экан: мен келиб кўчада ётиб қолганда, кечаси самоварга тушган аллақайси чорвачи бойни ўғрилар тўнаб, ўзини ўлдириб кетиптилар. Менинг кийимларимдаги қон-қушни кўриб ўша ўғриларнинг биттаси бўлса керак, деб ушлаган эканлар.

Мени сазойи қилиб бўлганларидан кейин оломон тошбўрон қилиб ўлдирмоқчи бўлди.

Оломон яна кўпроқ йигилсин учун иккита ўғил бола иргай новдаси билан кепчик қоқар эди. Ўша ерда мен жуда ҳам беҳуд бўлиб, «гийқ» этиб ўзимдан кетдим.

Бир неча фурсатдан кейин дилим уйғонди. Қулоғимга ҳали ҳам ўша кепчикнинг овози келиб турибди, қўрқа-писа кўзимнинг бир тоқасини очдим. Ҳеч ким йўқ, икки кўзимни рўйирост очдим, ҳеч ким йўқ...

Бундай бўлипти. Йигилганлардан бири:

— Биродар,— депти,— аввало шуки, одам ўлдириб босқинчилик қилишга бу бола ҳали ёш, иккинчидан, мабодо бу ўша ўгри босмачиларга шерик бўлганда эди, буни шу аҳволда ташлаб кетишган бўлишмас эди, учинчидан, бу бола соғ эмас, тутқаноғи бор кўринади. Ўгри деган баччагар ўзига эсипаст-тентакни шерик қилиб олмайди, ахир, ўгрининг ҳам сири бор, ўзидан қўрқади, биродарлар,— депти.

— Бўлмаса нега уст-боши қон?— деб, шубҳа билдирипти биттаси.

— Ия, ия, мен болани танийман, бу бола юқори қорасувлик Ашур қассобининг ўғли-ку, кеча бозор куни, Ашур қассоб ўғлим уйдан қочди, қидириб юрибман, жарчи ҳам солдирдим, деган эди. Бу ўша бола...— депти.

— Ҳа, ҳа, тўғри, бозорда жарчи, ўн беш ёшли увил бола жўғолди, топганга бир тўқли... деб юрганини эшитган эдим,— депти яна бир «гувоҳ». Шу билан мендан қўлларини тортиб, ҳамма ўз йўлига тарқапти. Мен ёлғиз қолибман.

III бўлим

Узим соғ-саломатман. Қўлим ихтиёrimda. Оёғим раъйим билан юради. Кўзим ихтиёrimda. Хунук нарсаларга истамасам қарамайман. Оғзим, жагим, тишим

жодидек, истаган хашакни қирқиб чиқаришга ярайди. Аммо баданда бир саркаш аъзо бор, у менинг ихти- ёридан ташқари, ўзбошимчароқ. Унга менинг ҳукмим ўтмайди. Билмаганлар билсин ва огоҳ бўлсинки, у аъзо камдан-кам кишиларга вафо қилган — қорин. У бадан мулкининг ҳокимлигини баъзан қўлимдан олиб қўяди. Бошқа яъзолар ҳам унинг исёнчи талабларига қўшила бошлайди. Кўзим ношаръий, ҳаром луқмаларга туша бошлайди. Қўл қорин ҳукми билан баъзида энг паст кишиларга тама капгиридай чўзилади. Оёқ кутмаган жойларга олиб боради.

Шунда зор-зор, чун абри навбаҳор йиғлаб, әсимда қолган ушбу ғазални айтаман, разал бу туур:

Бу қаро кўзлар мудом йиғлар, чотиқ қош остида,
Кўзга олам терс кўрингай, мижжалар ёш остида.

Дарбадарман, меҳрибон, иссиқ қучоққа интизор.
Тонггача ер — кўрпаю бир парча гишт бош остида.

Эй юрак, тирпинма, бахтнинг тонги балким тез отар,
Лаълу гавҳар бир умр яширинмагай тош остида.

Чарх тегирмон тошидай айланди бошим устида,
Парчан иондур насибат шунича бардош остида.

Навоий айтибидирки: «Бахтли ул кишидирким, у дунёни тарқ қилади, дунё уни тарқ қилмасдан». Ўзими ни ўлдирайми, йўқ қилайми? Йўқ, ҳали ёшман, менга аталганининг қаймоғи бузилгани йўқ. Саъдий айтибидирки: «Бир мамлакатда ғариб бўлсанг, ҳурматсизлансанг, сафарни ихтиёр қил», — деб. Кўктеракдай шаҳри азимда бошимга теккан тошларнинг сони кўзимдан оқ-қан ёшлардан кўпроқ.

Ўз-ўзимга: «Бу фурбат фикрларни бир чеккага қўйиб тур, энг олдин сой бўйига бор, ўзингга жиндек оро бер», дедим. Сой бўйига бориб, бир ҳоли жой топиб, қўйлак-иштоним, белбоғ ўрнига боғланган рўмолни ишқор ўт билан тозалаб, неча мартабадан ишқалаб ювиб, қуриптани толга илдим, кейин ўзим сойга тушиб, кирим кетгунча ўз-ўзимни ишқалаб чўмилдим. Бу озодагарчилик учун кам деганда бир ош пишим вақт кетди. Кийимларимни кийиб, ўзимни силаб-сийпаб бинойидай бўлиб, бозор томон жўнадим. Ризқаст-фисқаст деганларидай, бир амаллаб қорнимни тўйғиздим. Ёним-

да ҳов анов ошиқ йигит берган икки танга борлиги дўстларимизнинг ёдларида бўлса керак.

Жума куни, қўйлар маъраган, туялар бўкирган, отлар кишинаган, бозорчилар сўкишган, толе осмонини бозорнииг чанги қоплаган, даллолларнииг билаклари «бор барака топ!»да чарчаган. Мен ўша ола-ғовур ичida, селда қолган чумолидай беихтиёр эдим, гангиб юрар ва ноилож бўғилардим...

Шаҳар томондан бозорга қараб еттита қаландар жўш, хуруп, соchlари патила-патила гирди камарига тушган, эгниларида жандаи мұхаммадий, бошларида кулоҳи аҳмадий, елкаларида ридойи Мустафо, маст бўлган түядек оғизларидан кўпиклар сочиб, жазаваи том билан талқин айтиб келар эдилар:

Бугун бозорга ўхшайди,
Етимлар зор қақшайди,
Ё олло дўст, ё олло.
Ҳақ дўст, ё олло.
Етимнинг ҳолини сўрсанг,
Отаси йўққа ўхшайди.
Ё олло дўст, ё олло.
Ҳақ дўст, ё олло.

Энг олдинда бир нуроний қаландар, елкасида каттакон қора қўнғизни эслатадиган качкил, белига анвои ранг-баранг латталар бօғлаган, қўлида боши қайнаб битган бужғун таёқ (Назар отанинг таърифига қараганда, бу таёқ ҳазрати Мусо асосининг амакивачаси бўлар экан). Ихломанд кишилар бу таёқни кўз ёшлари билан ўпадилар, ихлос билан бир қарич латта бօғлаб жетадилар. Таёқ кўтарган қаландари барҳақ нуроний, жетмон соқол кишига пул, нон (Баҳоваддинники бўлса еттита, Ғавсулаъзамники бўлса ўн битта), эчки, товуқ, қўй, ҳатто туягача назр-ниёз қиладилар. Етти қаландарнинг орқасида бир неча яловкаш тушган назр-ниёзларни йиғишириб, бит бозорнинг нариги ёғида бир четан аравага босмоқда. Кўктеракка ғулгула тушиб жетган. Бугун бозорга Эт емас эшонбуванинг занжирбанд қаландарлари келибдилар. Овозаларга қараганда, жаноб эшоннинг бу етти қаландар турадиган қаландархонасига кечалари жаброил осмондан вахий олиб келиб турар экан, ҳазрат эшоннинг ишлари бир чеккаси худо билан шериқчиликдай экан (топган-тутган ўртада). Қаландарлардан олдинда отлиқ, мўйловлари ар-

қон тишилаган итдай, катта қиличи отнинг белидан пастга тушиб турган бир городовой қамчи ўйнатиб, оломоннинг орасини ёриб, қаландарларга йўл бўшаттириб келар эди.

Чидаб туролмадим. Гўё юрагимга осмондан бир нур тушди, баданим эриган қўрғошиндай изтиробга келди. Беихтиёр бориб, етти қаландар бошлигининг қўлини олдим, ўпидай бошладим. Қаландар менга меҳри-бонлик қилиб бошимни силади, ўрнимдан турғизди ва айтдики: «Эй бўтам, нима муродинг бор, худодан сўраб берай?» Мен бечоранинг тилим ғулдираб, арз-ҳол қилдимки, мени ҳам шу ҳалқаи иләхийга бир кўзойнак занжирдай тиркаб, қаландарбаччаликка қабул қиласлар экан. Менинг бу сўзимни эшигтан, атрофии ҳалқа қилиб олган дехқонлар, хотин-халажлар ўртасида олашовур қиёматдай иолайи-фиғон кўтарилиди. Қаландарлар бўшилиги икки қўлини кўтариб мени дуо қилди.

Демак, мен шу соатдан бошлаб ер кишиси эмас, «худо» маҳкамасининг масъул ўринларидан биттасига қоровуллик вазифасига тайинландим. Бу касб менга кўп маъқул тушди. Егулик-ичгулик истагандан мўл, ёмғирдек ёғилиб келиб турарди. «Ё олло дўст, ё олло» ни яхши ёдлаб олсанг бас. «Ашулага ош-нон беради», деган мақол шу ерда тўғри келэди. Қаландарлар ҳалқасига қабул қилинган соатдан бошлаб, ҳушимни йўқотган эдим. Етти қаландардан ўи қадамча олдинда юриб, бош яланг, кийим-бўшлар йиртиқ, оғзимдан тупук сачратиб, ғазаллар ўқиб, талқин қилмоқда эдим:

Дукур-дукур от келур,
Ё олло дўст, ё олло.
Чиқиб қаранг ким келар,
Ё олло дўст, ё олло.
Бизки ёрни сўрасанг,
Ё олло дўст, ё олло.
Хилча Белли Зебихон.
Ё олло дўст, ё олло.
Ҳақ дўст, ё олло.

Бозор халиси мейдай таркидунё қилган девонабаччани кўриб қаландарларга бўлган ихлослари ҳаддан зиёда симмоқда, назр-ниёз ёмғирдек ёғмоқда эди.

Мен билан бозорни олиб, сомон сотиб қайтган туюнчалирга туленига иккита-иккита мингашиб Эшонбозорга нараб йўл солдик. Чунки Эшонбозор шаҳри жаноб

эшоннинг маконлари эди. Шунинг учун ҳам бу ер Тошкент, Чимкент ва Сайрам музофотларининг чоракам бир қаъбаси ҳисобланар эди. Ҳамма шаҳарларга осмондан нур ёғилганда, бу ердан осмонга нур чиқар өди.

Эшонбозорга етиб бордик, туялардан юкларни туширдик. Туякашларга тую ҳақи учун қаландарбоши дуо қилиб қўйди. Маълум бўлишига қараганда, бу дуога бошқа ерларда битта от берар экан, шундай йўғон дуо экан.

Эшоннинг уйлари зикр тушадиган хонақога туташган эди. Қаландархона ҳам шу ерда эди. Биз аввал хонақога кириб бордик. Қаландарбоши эшикдан майда талқин бошлаб кирди. Тоинки жаноб эшонга бизнине келганлигимиз маълум бўлсин. Қаландарлар айвонда давра олиб ўтирилар. Камина қаландарвачча, кавшандозда қўл қовуштириб, тавозе билан хизматларига интизор бўлиб турдим. Талқин давом қиласр эди. Хонақо яловкашлари — сўфилар бизнинг ҳазр-ниёз ва нознеъматларни ҳужрага жойлаштирилар. Ҳужранинг икки тарафидан эшиги бор эди. Бир томони хонақо тарафдан, иккинчи томони эшоннинг ҳовлиси — ҳарами хослари томонидан.

Орадан бир муддат ўтгандан кейин талқин тўхтади. Ичкари тесмондан узун малла тўн, оқ салла сағри кавуш кийган, қўлларида минг доналик тасбеҳ, кўзларига сурма тортган, узун мош-гуруч соқолли, хушмўйлов, мош еган хўроздай қизил юзларидан «нур ёғилиб» турган, Муҳаммад алайҳиссаломнинг тўққизинчи хотинлари Биби Ойишай Куброннинг томдан итарар набиралари (ўз даъволарича) ҳаст эшон таманнолик билан ерни «миннатдор бўлсанг босаман», деб чиқиб келдилар.

Ана шунда, билмадим, бошқа ғофил бандалар кўрдими, йўқми, ёнбошларида бир яrim мингта малойика эргашиб келаётганлигини ўз кўзим билан кўргандай бўлдим. Ҳаммамиз ўрнимиздан турдик, таъзим-тавозе билан салом бердик. Ҳаст эшон қаландарбошидан бугунги амри маъруф: наҳий мункарнинг даромадини сўраган бўлсалар керак, қаландарбоши качкил ичидацтанга-чақа, қоғоз аралаш бир талай пулни жаноб кибриёнинг этакларига тўқди. Жаноб эшон пулнинг қоғозини, сўлкавойларини малла тўннинг енгидан ичкари қилиб, қолган майда танга-чақаларни:

— Ҳай, ҳай, ҳай, мен пул ушламагайман, дунё ҳаром, «аддунё жийфатун ва толибухо килоб» (дунё аж

лат, уни қидиувчилар итлардир), — деб қаландарнинг олдига итариб қўйдилар.

Ана шу пайтда у жанобнинг назарлари камина қулбаччалигига тушиб, жуда ҳам меҳрибонлик билан:

— Бу бачча ким? — деб илтифот қилдилар.

Қаландарбоши мени таъриф-тавсифлаб кетди. Жазаваларимнинг зўрлигидан гапирди. Бир чойнак чойичгунча олами фанодан олами баҳога ўтиб кетган, беҳуд Машраби девона, дили жазавам илоҳи билан тўла қаландарбачча, ўрта қўлдек эканлигимни тушунтириди. Ана шунда ҳаст эшон менга ҳам шафқат кўрсатиб, шаҳодат бармоқлари билан ўз олдиларига имладилар. Тавозе билан олдиларига бордим. «Муборак» қўллари билан пешонамни силаб:

— Бай, бай, бай, бўтам, жуда «худо» назар қилган бачча экансан, осмонга қара, ўғлим! — дедилар.

Шунда беш панжаларининг орасидан етмиш битта жаннат кўрибман.

Маросим тугади. Увингўдаларнинг орасида хонақо-нинг бурчагида тонг оттирдим. Қорин важи унча мақтарли эмас. Бир нав қаноатланурли. Ҳар хил жаннатий хаёлларга бориб келмоқдаман. Чунончи, назр-ниёз ҳужрасининг учинчи эшиги йўқмикан, ҳаст эшон бугун манти еганмикинлар, палов еганмикинлар, ҳам қайси хотинлари билан ётган эканлар, бошларига кўк чойнинг яхнаси қўйилганмикин ёки чанқаб қолганмикинлар ва ҳоказо...

Кечаси ўзимни на жаннатда, на дўзахда кўрдим. Хонақо муздек, жимжит эди. Мен жунжимоқда эдим. Чала туш кўрдим, рўпарамдан бир ит чиқиб, совуқда қалтираб ғингшир эмиш. Бир ривоятда шу ғингшиётган каминанинг ўзлари эмишман.

Эрта билан мени сўфи уйғотди. Хонақода аврод бўлар экан. Аста-секин одамлар йиғила бошлади. Мен ҳам чала-чулна таҳорат олган бўлдим. Каттакон давра қурилди. Одамлар даврага йиғилишиб тасбех ўгира бошладилар. Хотин-халаж, бола-чақа, кўр, шол, бефарзанд, қарадор, заҳм касалига учраган, иши қозига тушган сёдамлар келиб эшонга сифиниб, ҳожат талаб қила бошладилар. Эшон ҳалигиларнинг обдаста, чойнак, қўмғон ва бошқа идишларидаги сувларига дам уриб бера бошлади.

Намоидан кейин қаландарлар билан бирга енгилеллини ионушта қилган бўлдик. Эшон қаландарларни Назарбек бозорига жўнашга буюрди. Мен ҳам қалан-

дарлар билан бирга жүнашга ҳозирланиб турған әдим, әшон:

— Сен қолгин, болам, оёқ-қўлинг чаққонгина кўринади, бу ерда ички-ташқининг хизматини қилиб турасан,— деди.

Эшоннинг сўзини қайтара олмасдан қаландарлардан ажраб қолишга мажбур бўлдим. Лекин жуда ўқиндим. Аттанг, бебилиска пул топадиган касб қўлдан кетадиган бўлди-да! Чиндан ҳам бўзчининг мокисидек эшоннинг ичкари-ташқариси ўртасида бепул оёқдан ҳориб, қатнаб юришдан кўра, ҳавойигина бозорда ашула айтиб, ўйнаб юриб пул топишига не етсин!

Қаландарлар кетгач, ҳаст эшон меҳрибонлик билан лутф қилиб, мени ҳужраи хосларига чақирдилар. «Лаббай, пири комил», деб югуриб бориб хизматларига ҳозир бўлиб турдим. Қўлимдан тутиб ҳужрага олиб кирдилар. Оқ бўйрага чўкка тушиб ўтирдим. Лекин ҳайрон әдим. Токчадан қалин муқовали қуръонни олиб қўлимга тутқаздилар. Уч марта ўпиб, бошимга теккизиб, қуръонни олдим. Эшон кўз юмиб пицирлаб бир нарсларни ўқигандан кейин менга қараб қўйидаги сўзларни айтишга буюди: «Мен фалончи-фалончи ўғли ҳаст эшоннинг ихлосманд муридлари дурман, пиrimning буюрган хизматларини ҳеч сўз қайтармасдан бажараман. Бошимга қилич келганда ҳам эшоннинг буйруқларидан ташқарига чиқмайман. Ҳеч бир хиёнат қilmайман. Айниқса, пиrimning ҳар тўртала хотинларини онамдан ҳам зиёда кўраман, кўз олайтирмайман. Шударгоҳда кўрган «сир»ларнинг ҳеч бирини кишига изҳор қilmайман. Агар ошкор қилиб қўйисам, кўр бўлай, шол бўлай, тил тортмай ўлай. Омин өллоҳу акбар».

Шу сўзларни айтиб бўлгандан кейин, ўйлаб қарасам, оқ бўйрада ўтириб қип-қизил қасам ичиб қўйиман. Хайр, бўлар иш бўлди. Шу кундан бошлаб ичкари-ташқарига мокидай қатнай бошладим.

Ҳаст эшоннинг кичик хотинлари ўн еттига етар-етмас, жуда ҳам қулинг ўргилсин. Худди «нўғой қошиқ»-дай. Баъзида кўнглим аллақандай бадхайларга бориб қўяди-ю, қандай қилайки, оқ бўйрада чўкка тушиб қуръон ўпганларим эсимга тушиб кетиб, шайтонга «ҳай» бериб, зўрга ўзимни тўхтатиб қоламан. Ичкари-ташқарига қатнаб юрганда, оғзимдан талқин тушмайди:

Хипча белли Зебихон,
Е олло дўст, ё олло.

Бир кун эшон мени яна ҳужраи хосларига чақириб:

— Ўғлим,— дедилар,— мана энди бизга анча хизматинг сингди. Ички-ташқининг рафт-омадини олдинг. Ўзинг кўриб турибсанки, хотин-халаж, бола-чақа, қўшичи-кулончи, сўфи-фаррош дегандай бизнинг қўлимизга қараб қолганлар кўп. Уларни боқиши керак, кийдириш керак. Фақатгина қаландарларга ва бевосита ўзимизга келадиган назр ва ниёзларга тикилиб ўтираверсак, ҳаммаси очдан ўлади. Мана, мен сени синадим. Сен ҳам сирлардан бохабар бўлдинг. Оёқ-қўлинг чаққонгина, эпчил йигитсан. Сен ҳам ахир қараб турмасдан, бошқачароқ йўл билан бўлса ҳам тирикчиликнинг пайдан бўлсанг эди, ўғлим...

Мен аввал турли хаёлларга бордим: Яъни «бошқачароқ йўл» нима бўлди экан?! Эшон у ёқдан-бу ёқдан айлантириб, шама қилиб тушунтириди. Шундан кейингина мен бу «бошқача йўл»нинг фахмига етдим.

— Хўп, тақсир! Битта жонимиз пири комилга қурбон бўлсин,— дедим.

Эшон менинг елкамга қоқиб, duo қилди ва муғамбир кўзларини қисиб, илжайди. Мен жуда ботирланниб, илҳомланиб кетдим.

Шу топда эшон «дик» этиб ўрнидан турди. «Бир оз мени кут!»— деб ичкари кириб кетди. Бир оздан сўнг бир рўмолча тугуғлик сарпо кўтариб чиқди. Бунда эшоннинг бултур тутқаноқда ҳовузга чўкиб ўлган ўғлининг эски кўйлак-иштони, дўппи, босма читдан қиёғи бор эди.

— Мана, бўтам, мана буларни кийиб ол. Худо раҳмати ўғлим Миёнқудратнинг арвоҳига дуо қил, омин.

— Омин, жойлари жаннатда бўлсин...

— Иншоолло...

Бу гапдан уч кун ўтганда кеч пайти бир ердан қайтиб келар эдим. Бизнинг даргоҳга яқин жойда икки яшар чамали бир ола танача бебошбоқ ўтлаб юрар эди. Подадан адашиб қолганми, уйини тополмаганми — ишқилиб, теварак-атрофда кузатувчисиз эди. Секин белбосимни ечиб, шохига боғладим, даргоҳга етаклаб келдим.

Лакон бу ишдан чаидон-чандон хурсанд бўлдилар. «Ишадиган бола экансан. Худо назар қилган экан. Ишқилиб, ҳеч ким кўрмадими, балли, ўғлим, балли,

бўтам! Бир гапни ана шундай зийраклик билан англаб олсанг, хор бўлмайсан, ҳар икки дунёнг обод бўлади...» деб кўп мақтади. Кеч билан ўзим бош бўлиб та начани сўйиб, ёғ-гўштини хумга урдик. Терисини эшон, вақти келганда пишириб маҳси қиласман, деб ошлашга буюрди.

Танача эгаси шу қишлоқлик бир чорбозорчи аттор экан. У из қидириб, эшон дарвозасигача келса ҳам, эшондан шубҳа қилиш гуноҳ бўлганидан истиғфор айтиб қайтиб кетган.

Шундан кейин эшоннинг ихлоси менга жуда баланд бўлиб кетди. У жаноб ҳоли ерда мени учратгудай бўлса:

— Ўғлим, энди бозор-ўчарнинг ҳам пайидан бўлинг. Ахир, кисса-кармон деган гаплар ҳам бўлади. Нақдина пул — ҳам енгил, ҳам қиммат, ҳам яширишга осон бўлади. Нақдина бўлсин, болам, нақдина бўлсин,— деяр эди.

Агар бир воқеа билан эшон мени оқ қилмаганида эди, келаси ҳафтадан бошлаб, чорбозорларга қатнаб, «нақдина»нинг — киссанинг пайидан бўлмоқчи эдим. Бу воқеа шундай юз берди:

Хизматни қойил қилиб юборганман, эшон жуда хурсанд. Кунлардан бир кун хаст эшон мени чақириб:

— Ўғлим, қаердан бўлса ҳам бир эшак топиб кел,— деб буюриб қолди.

Ҳайрон бўлиб кўзларига тикилдим. Эшон дарғазаб бўлиб:

— Нимага бақраясан, эшак топиб келиб, қўргончадаги тутга бойлаб қўй! — деди.

Эшак нимага керак бўлди экан, эшонойиларимнинг битта-яримтасига «эшак еми» тошдимикан, деган хаёллар билан бориб, қишлоқнинг чорбозорчи аттори «ўсма кет, сурма кет, иштонбог кет», деб қишлоқма-қишлоқ дайдиб юрадиган бир кишининг эшагини бир сатга иккита ойимқовоққа ижарага олиб келтирдим. Олиб кириб ҳовлининг ўртасидаги тутга боғладим. Ўртанча эшнойим эшакни кўриб жуда ҳам севиниб кетдилар еа менга жуда очиқ юз билан, эшак боғланган тутнинг салқин ерига сув сепиб, супуриб, палос солишга буюрдилар. Мен бўлсам, жой солишининг ҳаракатида юриб, одми хотинлар орасида Биби Фотимай Захронинг на-биралари деб таърифланадиган эшонойим томонидан эшакка қилинган бу даражадаги ҳурматдан чандон-чандон ҳайрон эдим. Жой солиб бўлгандан кейин мени

ташқарига чиқариб юбориб, дарвозани ичкарисидан занжирлаб олдилар.

Эшак түғрисидаги хаёлот бошимдан ҳеч чиқмаганлик важидан, мен ҳам секингина хонақога кириб эшикни юзига ёпдим. Мачитнинг ҳовли тарафидаги девордан бир гул қозиқни сугуриб олиб, қозиқ ўрнидаги тешикдан ичкарига қараб эшак билан бўлаётган самимий муомалани томоша қила бошладим.

Эшонойим қайчи билан эшакнинг ҳар иккала қулоғининг учидан озгина-озгина қирқиб қон чиқардилар. Узлари мен ёзиб берган палосга шойи кўрпачаларни, ёстиқларни солиб, ёнбошлаб эшакка тикила бошладилар. Бир оздан кейин эшакнинг қон чиққан қулоғига пашшалар қўниб, эшакнинг тинчлигини кетказа бошлади. Пашшалар жабридан аламзада бўлган эшак бечора бошини чайқатиб, ҳар иккала қулоғини бир-бирига уриб, шалвиратиб хира пашшаларни қўримоққа киришди. Эшонойим эшакнинг бу ҳаракатидан жуда ҳам завқ билан лаззатланиб, худди эшакнинг бўйнидан қулоқлаб олгундай бўлиб, унга хушомад қилар ва ширин сўзлар билан уни олқишлиб, ер ва кўкда йўқ севинар әди:

— Вой, опагинанг ўргулсин! Вой, қулоқларингнинг қимирилашига ўзгинам гиргиттон бўлай! Уни қаранг, ойимчажон, қулоқлари бирам чиройли қимирилайдики... Вой эшакжонга жонгинамни қоқай!

Нима учундир, бошқа эшонойимлар эшакдан ҳеч қандай лаззат олмасдан, ўртанча ойимнинг ҳаракатига кулишар әдилар.

Мен ҳам эшонойимнинг бу қувончили ҳаракатларини кўриб, ичагим узилгундай бўлиб кулар әдим. Бир чеккаси ич-ичимдан ўкиниб ҳам қўяр әдим. Кейин билсам, тантик эшонойим эшакнинг қулоқ қимирилашига бошқоронги бўлган эканлар. Умрда сийрак учрайдиган бу ишни кўзимни тешикка тиқиб томоша қилар әдим.

Бирданига елкамга қаттиқ бир мушт келиб тушди. Чалқанча ағдарилиб тушдим.

— Падар лаънат, нима қиляпсан!

Бир-икки тепки биқинга ҳам келиб тушди. Мени ураётган жаноб эшон эканлар. Меҳробнинг деворидаги қозиқ ўрнидан менинг мўралаб турганимни кўрсан эшон ҳар хил бўлмағур хаёлларга борган экан. Ҳақиқатда бўлса менинг бошқорсиги хотиннинг ҳаракатини томоша қилишдан бошқа гуноҳим йўқ әди.

Менга энди бу даргоҳ ҳам ҳаром бўлди.

Эшон мени оқи қилди.

Аттанг-аттанг, іүлга кирай деб қолган нақдина жаннатдан ажралдим. Шу ондаёқ хайр-хўшни насија қилиб, биёбонга йўл солдим. Осмон узоқ, ер қаттиқ эди. Қаерга кетиб бораётганимни ўзим билмас эдим. Олдинда бирор мўлжаллаган ниятим ҳам йўқ эди. Дарбадарликдан, ўзимнинг симобдай бекарор саёқлигимдан жуда ўкинар эдим. Салгина босиқ, салгина ўйинқароқ бўлмасам, ҳамманинг ҳам ионини тужа қилиб бера олар эдим. Уст-бошим бут, қорним тўқ, қайғум йўқ бўлар эди. Хайр, майли, энди афсуснинг фойдаси йўқ.

Аср билан шом ўртасида рўпарамдан катта бир дарё чиқиб қолди. Мен бу ерлар билан таниш бўлмаганим учун, бу дарёниг қайси дарё эканини ва исмини ҳам билмас эдим. Дарёдан кечиб ўтиб бўлмаганидай, сузиб ўтиш ундан ҳам мashaққат эди. Орқага қайтиш мумкин эмас. Дарё қирғоғида бирорта уловли йўловчи-ни кутар эдим. Олдидан катта дарё чиқиб қолган машҳур сайёҳларнинг ашулаларини сувнинг шарқироқ оқинларига куйлар эдим:

Дарё тошқин, сувлар тўлқин,
Ўтолмайман-а, ёр-ёр,
Отим ориқ, манзил узоқ,
Етолмайман-а, ёр-ёр.
Отгинамни ориқ қилган
Шу майда тош-а, ёр-ёр.
Ранггинамни сариқ қилган
У қаламқош-а, ёр-ёр.
Оппоқ уринг-а,
Ҳеч томмасин-а,
Жоним ёrima-а, ёр-ёр.
Дарёларнинг ул юзида
Уйларингиз-а, ёр-ёр.
Оқарилшиб кўринади
Вўйларингиз-а, ёр-ёр.
Инданмиди, ипакмиди
Кийганингиз-а, ёр-ёр.
Бизлардан ҳам ортиқмиди
Севганингиз-а, ёр-ёр.
Оппоқ уринг-а,
Жоним кўзим-а,
Алёр бўлсин-эй, ёр-ёр.
Дарёларнинг ул юзида
Олтиң кўза-я, ёр-ёр.

Олтин күза күтәрмакка
Билак керак-а, ёр-ёр.
Бу дарёдан кечиш учун
Юрак керак-а, ёр-ёр.
Оппоқ уринг-а,
Жон мусофир-а.
Чанқов кетсін-эй, ёр-ёр.—

деб бир ҳовуч сувни лаззат билан шимириб турған өдім, гард намбейн бўлди. Гард орасидан ориқ байталга мингандиң бир узумчи чол пайдо бўлди. Мен унинг барига ёнишиб, мени ҳам ўтказиб қўйишини илтимос қилдим. Узумчи: «Отим ориқ, янги қулунлаган, юким кўп, иккита девдай киши битта байталга мингашса уят бўлади», — деб баҳона қиласа ҳам, хирадик қила бердим. Ноилож қолиб ўтказиб қўйишига мажбур бўлди.

Бу дарёning исми Калас деб аталар экан. Ҳозир чиққан ўримиз дарёга нисбатан Қури Калас қишлоғи деб номланган экан. Борарга маконим, таниш-билишим йўқ эди. Узумчи гайрибуддиёр эканимни фаҳмлаб, баъзи маслаҳатларни берди. Бу қишлоқда Сарибой бўлис деган катта ер әгаси бор экан. Унинг минг таюоблаб ҳисобланган олмазорига әпчил қўлли хизматкор доим зарур бўлиб тураг экан. Айниқса, ҳозир олмалар пишган вақт бўлгани учун менга ўхшаш ош-томоғига юрадиган арzonқўл кишиларни эшигидан қувламас экан. Бу кеча унинг хизматкорлари ётадиган қўшхонада ётишга қарор бердим. Узумчи менга йўлбошловчи бўлиб кўрсатиб қўйди. Бойнинг қари қартанг аралаш йигирма чоқ хизматкорлари кечки жувари гўжа устида эдилар.

— Ассалому алайкум,— деб кириб бордим. Жуда меҳрибонлик билан ўз ўрталарига қабул қилдилар. Арз-додимни уларга айтдим. Улардан битта кексароги:

— Асил умринг Сарибойда бекорга ўтиб кетади, ука, ёш экансан. Бирорта бошқа касбнинг пайидан бўлганингда яхши бўлар эди. Ҳа, майли, сал ўзингни тутиб олгунча ўн-ўн беш кун ишлаб тур. Кейин йўлингни топиб оларсан... — деган дудмал маслаҳат берди. Битта бўш сопол товоққа бир чўмич гўжа қуийиб бердилар. Икки бурда жайдари нон билан шу ошни маза қилиб ичиб олдим.

Ётишда ҳам шулар ўртасида қолдим. Яхши олмаларни жойлаб, узоқ шаҳарларга юборадиган яшиклардан иккитасини ёнма-ён қуийиб каравот қилдим. Бон

шимга олма ўрайдиган ёғоч қириндисидан ёстиқ қилиб роҳат-роҳат уйқуга кетдим.

Бу уйқу эшон хонақосига қараганда жуда шоҳона эди. Ҳеч бўлмаса, бу ерда, тонг аzonда авродчи сўфиларнинг қичқириб ғўлдирайдиган ҳар хил дуолари кишини уйқудан безовта қилмас эди. Эрта билан бўлиснинг олдига бордим. Бир қанча силкиллашишлардан кейин бой менга хизмат ҳақи учун ойига хом-пишиқ аралаш, она сутидан ҳалол икки пуд ўн етти қадоқдан олма берадиган бўлди. Шу пайтда бойнинг авзойини кўриб, менинг ҳам ҳаромзода томирим уриб қолди. «Мендан нима кетди, бир шарт қўйиб қўяй, бир кун бошимга бирор мушкул иш тушиб қолса, шу баҳона билан қутулиб кетарман», деган хаёл билан: «Бой бува,— дедим,— энди-ку, савдомиз пишди. Шариат юзасидан мол сотганда ҳамма айбини айтиб сотса ҳалол бўлар экан. Менинг ҳам бир айбим бор, шуни бошда айтиб қўйганим яхши».

— Хўш, нима айбинг бор? Сийгоқмисан, тутқаноқмисан?

— Йўқ, айбим бу эмас, айбим шуки, ёшлигимдан одат бўлиб қолган, ҳар замон-ҳар замонда беихтиёр ёлғон гапириб қўяман, шунда койимасангиз бас. Хизмат ҳақи майли, сиз айтганча бўлсин.

— Оббо баччагар-эй, қув кўринасан-а, ҳа, майли-майли. Лекин кўп ёлғонламагин!

Қиладиган ишларим унча ҳам қийин эмас. Олмаларга тиргович қўяман, тўкилган олмаларни териб, қоқи қиламан. Боф қўрийман. Баъзида хўжайинга пул зарур бўлиб қолса хом-хатала олмаларни араватга ортиб, Дарбоза, Сариоғоч атрофларидағи бугдойкор қишлоқларга олиб бориб сотиб келаман. Молга тўғраб берса мол емайдиган олмаларни чўлда, бугдой ўриб турган деҳқонларга бир қадоғини икки қадоқдан буғдойга алишаман.

Сарибой бўлис ҳалигача хўжайнларимнинг ичидаги худо урган бадбахти, зиғнаси эди.

Унинг олдига бир иш билан борсангиз, бўлар-бўлмас серда «иннайкейин» деб сўрайдиган одати бор эди. Ана шу «иннайкейин»га жавоб топиб бера олмасангиз, онангизни Учқўргонда кўрасиз. Қамчи билан елкага тушириб қолгувчи эди. Чунончи, борсангизда, унга «қандил олма пишибди», деб айтсангиз, у сизга «иннайкейин», деб савол беради. Сиз албатта: «Шу нишгани олмани териш керак», дейсиз. Яна худо қарғаган

«иннайкейин», дейди. Хайр, «Сотиш керак», дейсиз. Яна «иннайкейин», деб сўраб қолади. Ваҳоланки, шу ерда гапнинг ўзи тамом. «Иннайкейин» деган саволга ҳеч ҳожат йўқ. Ана шунаقا ўринда жавоб топиб бера олмайсиз-да, бойдан калтак ейсиз.

Сарибой Чувалачидаги Юсуф контор билан қимор ўйнаб, унинг мевазорлари, ички-ташқи қўрғончаси, бутун дов-дастгоҳининг ҳаммасини ютиб олибди. Юсуф конторнинг боғи, айниқса, унинг баҳаво шийпони бизнинг хўжайинга маъқул тушиб қолиб, дарров ўша ердан битта дўндиққина қирғиз хотинни олиб, бир боргандча ўн-ўн беш кунлаб Каласга қайтмайдиган бўлиб қолди. Олмалар пишиб, тўкилиб кетаётибди, хўжайиндан рухсатсиз теришга ҳеч ким ботина олмайди. Отларга ем-хашак йўқ. Хизматкорлар оч, лекин бойнинг олдига боришга ҳеч кимнинг юраги дов бермайди. Ҳар гапдан кейин бериладиган «иннайкейин» саволидан ҳамма қўрқади.

Бир кун кечқурун хизматкорлар билан ўтириб қандай қилиб бойни ўз жойига чақириб келиш тўғрисида маслаҳатлашдик, ҳам ким боришини ўйлашдик, нима деб чақириб келишни фикрлашдик. Тоинки «иннайкейин» дардидан кейин бойнинг ўзини тинкаси қурийдиган бўлсин.

Чек менга чиқди.

Эрта билан бир отга миниб, бойнинг олдига қараб йўл солдим. Йўл-йўлакай минг хил хаёлларга ботиб ўйлайман. Қандай қилиб «иннайкейин»ига жавоб топиш керак?

Етиб бориб отдан тушдим. Бой шийпонда калла гўшти билан ионушта қилиб ўтирган экан. Салом бериб, секингина пойгакка чўкка тушиб ўтирдим.

— Хўш?!

— Шундай ўзим, сизни соғиниб, бир кўриб келай деб келган эдим.

— Яхши, яхши, баракалла, жуда ҳам қуруқ келмагандурсан, бирор ишинг бордур, хўш, нимага келдинг?

Шу пайтда бойга хизматкор юришда қўйган шартим эсимга тушиб қолди. «Шарт қилган ёлғонни энди гапирмасанг, қачон гапирасан», дедим-да, гап бошладим:

— Анави, ҳалиги, дандон сопли пичоғингиз синиб қолиб эди, шунинг хабарини бергани келдим.

Ана шу сўздан кейин менга «иннайкейин» саволи ёғила бошлади.

— Хўш, иннайкейин, қандай қилиб синди? Рўзгор-

да менинг пичоғимдан бөшқа пичоқ қуриб кетган эканми?

— Този итиңгизнинг терисини шилаётган эдик, сүякка тегиб синиб қолди.

— Ийя?!— деди бой.— Тозининг терисини менинг дандон сопли пичоғимда шиласанларми, ўзинг айт-чи, нимага шилдиларинг?

— Шошиб қолдик-да, ўлиб қолгандан кейин, бекор кетмасин, деб терисини шилиб өлдик.

— Нима қилиб ўлди?

— Ҳаром ўлган отнинг гўштидан кўп еб қўйган экан, бўкиб ўлди.

— Ҳаром ўлган от гўшти қаёқда экан?

— Ҳа, ўзимизнинг тўриқ қашқанинг гўштини еб ўлди-да, бегона от эмас.

Бой аланглаб қолди.

— Ҳай-ҳай, бола, оғзингга қараб гапир, тўриқ қашқа ўлди дедингми? Хўш, тўриқ қашқа нима қилиб ўлди?

— Хомлик қилиб ўлди.

— Нимага хомлик қилади?

— Ҳеч аравага қўшилмаган экан, биз уни аравага қўшиб, сув ташиган эдик, зўриқиб ўлди.

— Нима деяпсан, ҳароми, бошқа шунча аравакаш отлар туриб, келиб-келиб менинг бирдан-бир бўқиб қўйган улоқчи отим билан сув ташийсанларми, падар лаънатилар!

— Ҳа, ўт тушгандан кейин унинг улоқчилигига қараб ўтирадими, дуч келганини қўшиб, ишқилиб бир чеълак бўлса ҳам сув таший беради-да!

Бойнинг чайнаб турган яхна тилни ютишга ҳам дармони қолмади. Оғзидан олиб қўйди-да, бақрайганча менга тикилиб:

— Ўзинг жинни-пинни бўлдингми? Ўт тушди деганинг нима деганинг, қаерга ўт тушди, нимага тушади?

— Соғман, хўжайин, ўт аввало оғилхонага тушди. От шўрликларнинг ҳаммаси нобуд бўлиб кетди-да, хўжайин.

— Ийя, оғилхонада ўт нима қилади?

— Менинг ҳам фикрим шу, бошқа хизматкорларингизнинг ҳам фикри шуки, ўт омбордан ўтган бўлса керак.

— Ахир омборда ўт чиқадиган нарса йўқ-ку? Бугдой бор эди, тўғри, гуруч бор эди, тўғри, ёғ бор эди, газмол бор эди, тўғри, шулардан ўт чиқадими?

— Бердисини айтгунча шошманг, хўжайин, омборга қўрғондан ўтибди. Оғилхонага омбордан ўтган бўлса керак. Шунақа қилиб бир-бирига туташиб кетган-да.

— Ийя, ҳали қўрғон ҳам ёнди дегин!

— Қўрғон ҳам ёнди, омбор ҳам ёнди, оғилхона ҳам ёнди, отлар ҳам ўлди, итингиз ҳам ўлди, пичоғингиз синди.

— Қўрғонга қаердан ўт кетибди?

— Шамдан туташиб кетибди, шамдан.

— Ҳой, ўзинг жинни бўлиб қолибсан, ўғлим! Ахир, менинг даргоҳимда шамга кун қолдими? Қатор-қатор лампалар, ўзим Тошкентдан атай сотиб олиб келган қирқинчи фанорлар қаёққа кетибди, керосинни бўлса бир йилга етарлигини бочка-бочка запас қилиб қўйган өдим. Нимага шам ёқасанлар!

— Хўжайин, дейман, ўзингиз ҳам одамни жуда хит қилиб юборар экансиз-да! Бутун бошлиқ ўликнинг арвоҳига шам ёқмай, лампа ёқиладими? Келган арвоҳ ниманинг шуъласи билан ўйнашади. Ахир, косага сув қуайиб, устига олма шохи қўйилади. Келган арвоҳ аввал шохга қўниб ўтиради. Бир нафас дамини ростлагандан кейин ҳалиги шамнинг пирпираб турган шуъласи билан ўйнашади.

Менинг энтак-тентак сўзларимдан бой талмовсираб қолди. Гўё шу гапларни эшитгиси келмагандай, секин, қўрқа-писа сўради:

— Ким ўлди?

Шу ерда мен юзимга қалбаки қайгулар чиқариб, ҳўнграб йиғлаб юбордим.

— Кенжатой ўғлингиз Бўрибоявачча, теракка чиқиб, чумчук боласини оламан деб, йиқилиб тушиб бир марта «дада», деди-ю, «ғийқ...» этиб жон берди.

Бой гапларимнинг кейинги жумлаларини эшитдими, эшитмадими — билмайман, чой ичиб турган пиёласини бошига уриб, чаккасини ёрди-ю, соқолини юлиб, додлаб йиғламоққа бошлади. Мен ҳам қўшилишиб йиғлар өдим.

Бир нафас айюҳанинос солиб йиғлагандан кейин мен тўхтадим, бой ҳам тўхтади. Бойнинг жуда ҳам ўпкасини узиб юборганимдан энди уни юпатиш учун ўзимдан бир гап тўқимоқчи өдим.

— Хўжайин,— дедим,— худо берардан қисмасин, хафа бўлманг, борди-ю, ўғлингиз ўлиб, уйингизга ўт тушган бўлса, отлар ўлган бўлса, ит нобуд бўлган бўл-

са, пичоқ синган бўлса, ҳаммасининг ўрнини босадиган битта хушхабар ҳам топиб келганман.

Бой гиқиллаб туриб сўради:

— Хушхабаринг қурсин, падар лаънат, қанақа хушхабар?

— Ўртанча қизингиз Адөл опам дунёга арзийдиган битта ўғилча туғдилар.

— Ийя! — деди бой кўзларининг шох соққаси чиққудай, — Адол опанг ҳали эрга чиқмаган-ку!

— Биз ҳам шунисига ҳәйронмиз-да, хўжайин. Худо бераман деса, эрга тегмаса ҳам берар экан. Болани айтинг-а, болани, иабирагинангизни айтинг-а, хўжайин. Бадал аравакашингиз бор-ку, қуянб қўйгаидай ўшанинг ўзгинаси.

Бой ортиқ чиқаб туролмади. Ҳушидан кетиб ииқилди. Мен ҳам қамчи ўримидан ейдиган калтакни насия қилиб жўнаб қолдим. Мендан бирор соатлардан кейин, тулпор саман отда барлари осилиб кетган алпанг-талпанг, бир кўзи ерда, бир кўзи осмонда, эгар қошига қамчи дастани тираб, йиғлаб бой келиб қолди.

«Яна бирор фалокат юз бериб қолмасин», деб ўзими чётга олдим. Бойнинг йиғлаб келишини уй ичлари эшиғиб, улар ҳам «бир бало бўлипти шекилли», деб уйдан йиғлаб чиқа бошладилар. Бир-бирларини қучоқлаб аросат бошланиб кетди.

Йиги тамом бўлгандан кейин, бир-бирларини англашиб суриштира бошладилар. Кейин маълум бўлишига қараганда, на от, на ит ўлган, на қўрғончага ўт тушган, на пичоқ синган. Бўрибоявачча бўлса сўлакайини оқизиб ўзи чиқиб қолди.

Ўша куни мен кўринмай юрдим. Эртасига бой мени қидириб, чалпак қилиб кўтартириб олиб келди. Аввал қурттаккина қилиб йигирма қамчини бош-кўз аралаш едик. Сўнгра сўради:

— Ҳой итдан туққан, бу қилиғинг нимаси?!

— Ахир, бошида бай қилишган эдик-ку, айланай хўжайин, ҳар замонда бир ёлғон гапираман, деб.

— Бу ўша ёлғонингми?

— Лекин ҳаммаси эмас эди.

— Агар ҳаммаси бўлмаса, бутун ёлғон қилсанг, мен хонавайрон бўлар эканман-да, тур-эй, падарингга лаънат сени, қорнинг ошга тўймасин, жувонмарг бўл! Ҳайданг бу каззобни!

Ҳайдаб чиқармоқчи бўлдилар. Кетини олдида бойдан ҳај талаб қилдим. Чунки бойнинг эшиғида бир ою

Ўн тўққиз кун ишлаган эканман. Ҳалигача берган йи-
гирма икки тийин чойчақани босиб қолиб, қаёқдаги
сасиган, қурт тушган олмалардан икки пуд олмани
битта чипта қопга солиб берди. Мен шунга ҳам шукур
қилиб, намозшом пайтида йўлга тушдим.

Яна ўша дарбадарлик, яна ўша маконсизлик бало-
си. Қўндоқдан ажраган какку боласидай, қўнарга шох-
бутоқсиз. Каласдан юқорироқ томон ўрлаб кетар эдим.

Қирга чиққандан кейин узоқда бир ўтов кўринди.
Шунга қараб бордим. Ўтовнинг эшигини қоқиб, «ху-
дойи қўноқ», дедим. Бу кеча тунаб кетишга ижозат сў-
радим. Аввал менга бир сидра шубҳа билан қараб чиқ-
қандаридан кейин, қабул қилдилар. Орқамдаги юкни
кўриб, ўғри деб хаёл қилган бўлсалар керак. Қопнинг
офзини очиб, болаларига иккита-иккитадан олма олиб
бердим. Бошлари кўкка етиб кетди. Улар мени тужа су-
ти — қимрон билан меҳмон қилдилар. Қозонга ёпилган
нондан яримтасини олдимга ушатиб қўйдилар. Қорин
тўйгандан кейин, қопни бошга қўйиб уйқуга кетдим.

Тонг аzonда туриб, ўтов эгалари, эр хотим билан
хайрлашиб, «Сариоғоч қайдасан?» деб йўлга тушдим.
Ўша кезларда менинг толеим жуда ҳам шўр эди. Қай-
си қишлоққа борсам, бозорнинг устидан чиқар эдим.
Аксига юриб бугун Сариоғочнинг бозор куни эди.

Мендан бошқа ҳам бозорга олма келтирганлар кўп
еди.

— Кеп қолинг, армонда қоласиз, сотаману кета-
ман! Буни еганлар нон емайди, шинавандага сота-
ман,— деб жавраб, мақтаб пешинда аранг сотиб тугат-
дим. Ғалладонни ҳисоблаб кўрсам, олти танга бир мири
бўлти. Кейинги бир неча ой мобайнида белбоққа тугил-
ган нақдина шундан иборат эди.

Пул кўп, қайғу йўқ. Бозорни айланиб юриб ҳамма
нарсага харидор бўлиб кўраман. Ҳамма нарсанинг нар-
хини билгим келади. Бир кишининг тунука ваннасига
харидор бўлиб, кам сўраганим учун, ундан яхшигина
сўкиш ҳам эшитиб олдим. Кийим бозорга кириб қун-
дуз ёқалик бобрик пальтоларга харидор бўлиб кўра-
ман.

Қўй бозорига кириб, шохлари муллаваччаларнинг
салласидай буралиб-буралиб кетган дўнг пешоналик,
катта бир қўчқорга харидор бўлиб турганимда кўзим
таниш бир баширага уради. У қўшоқланган бир қўра
қўй устида кузатиб туради. Бу ким, қаерда кўрган
еканман?

Чанг босган киприклар тагидаги қўй кўзлар менга жуда таниш.

Йўлнинг гард-ғубори қоқилмаган наматдек қилиб юборган бу башара кўзимга иссиқ-иссиқ кўринади. Лекин эгнидаги қозоқи чакмон билан бошидаги тескари ағдарилган телпак, қўлидаги боши чўқмор калтаги менга таниш эмас. Ундан кўзимни узмай тикилиб турман. У ҳам менга гилт-ғилт этиб тикилиб турарди.

Бирдан қичқириб юбордим:

— Омон!!

Бир-бировимизнинг қучогимизга отилдик, ялаб-юл-қашдик, ҳол-аҳвол сўрашдик. Ўз бошимдан кечиргандаримни бир четдан ҳикоя қилиб бердим. Саргузаштимнинг охири ёнимдаги танга-чақа аралаш олти танга бир мири пулни жарақлатиб қўйиш билан тамом бўлди.

У ҳам бошидан ўтганларини сўзлаб кетди:

Улик ювдирган кўчманчиларнинг қўлидан аранг қочиб қутулибди. «Улардан битта-яримтасига учраб қолиб, тағин бир балога йўлиқмай», деган хаёл билан қишлоқма-қишлоқ гадойлик қилиб юриб, адашиб-улоқиб ўн етти кун деганда Чимкентга этиб борибди. Чимкентга бир амакисини қора тортиб борган экан. Лекин бу бечоранинг толеига амакиси ҳам аллақачонлар ўлиб кетган экан. Шу билан дард қолиб, чор-ночор тошкентлик қўйчи бойлардан биттасига бир йилга икки тўқли-ю, бир эчкига чўпонликка ёлланибди. «Худо бериб, ҳар қайсиси иккитадан эгиз туғиб берса, зора хўжайнимдек катта қўйчи бой бўлиб кетсан», деб мўлжал қилибди. Ҳозир шу бойнинг қўйларини ҳайдашиб Тошкент бозорига келтирмоқда эканлар. Бугун Сариоғочнинг бозорида, «нархи келса сотамиз», деган умид билан қўйларни бозорга солиб турган эканлар.

Омоннинг бу топган хизмати менга жуда маъқул тушди. Омоннинг толеига кунлаша бошладим.

— Жон ўртоқ, хўжайнингга айтиб, мени ҳам бир амаллаб, қўйчивонликка олдирсанг-чи, астойдил холис хизмат қилиб берар эдим,— деб Омонга ялиндим. У ҳам маъқул кўриб:

— Кўктеракка борганда, хўжайнимга айтиб кўраман,— деди.

Кечгача Омоннинг қўйларини қайтаришиб юрдим. Сариоғочда бу бозор эчкининг сўрови чаққон экан. Ҳамма эчкилар сотилиб кетди-ю, лекин қўйлардан кў-

пи — етмиш учта қўй бозордан қайтди. Кечга яқин хўжайин ўзининг йўрғасига минди-да:

— Ўртоғинг яхши бола кўринади, унчалик кўп ҳам қўй қолгани йўқ. Омон ука, ўртоғинг билан иккенинг кечалаб қўйларни ҳайдашиб, эрталаб Кўктеракнинг бозорига етказиб бора қолларинг. Мен олдинроқ бориб турай,— деб отига қамчи бериб жўнаб кетди.

Биз қўйларни бир саройга қамаб, овқатланган бўлдик. Бир оз ёнбошлаб дам олдик.

Яrim кечада ой кўтарилигандан кейин, олдинма-кетин ҳуштак чалишиб, «қурей-қурей»лашиб, Кўктеракка қараб кета бошладик.

Қўй деган ҳаром ўлгур жуда аҳмоқ, асов ҳайвон бўлар экан. Уни эчки эплаб юрар экан. Эчки бўлмагандан кейин боши оқсан ёқса санқиб кета берар экан. Эчки бўлмаганида, эшакка миниб, олдинга тушиб маъраб бориш керак бўлади. Бизда на эчки бор, на эшак бор. Мен янги, ҳаваскор чўпон бўлганим учун маърашни унча ўринлата олмас эдим.

Кетиб борамиз. Ойдин кеча, салқин ҳаволи қир. Аҳён-аҳён қўйлар маъраб қўяди. Бир ёнбошимизда Темир йўл ёқасидаги телеграф симлари ғувиллаб туради. Жуда гаштли умр, авжни баланд қилиб, ашулани қўйиб юбордим.

— Айт, ука,— деди Омон.— Анча вақтдан буён шунақа бир роҳат, таниш овоз эшитганим йўқ,— деди.

Унга сари мен завқланиб кетганман, авжга авж қўшиб бораман, осмоннинг четларини титратиб юборгим келади. Темир йўлни ёқалаган узун йўлда қўйлар жуда тихирлик билан илгариламоқда. Эчкининг қадри ғоят ўтмоқда.

Қандайдир кичкина қишлоққа ҳам яқинлашиб қолдик. Унинг пастак-пастак пахса деворлари кўриниб қолди. Темир йўлга туташиб кетган кўчасида қўйларни ғуж қилиб ҳайдаб кетмоқдамиз. Омон темир йўлни кўрсатиб:

— Поездда юрган одамлар хўпам маза қиласида,— деб қўяди.— Поездга тушиб узоқ жойларга кетсанг,— дейди.

— Шуни айт-а, оғайни,— дейман.— Қани энди одоқ бўлмас пулинг бўлса-ю, юраверсанг. Қовунчига борсанг, Туркистонга борсанг, Чинозга борсанг, Москопга борсанг, ҳеч ким чурқ этмаса, кета берсанг, кета берсанг, маза...— дейман.

Поездни таъриф-тавсифлаб келамиз.

— Рост, қани энди,— дейди Омон.

Шу пайт узоқда икки олов күзлари ёниб, поезд күриниб қолди. Ҳар икковимиз ҳам қувонишиб кетдик. «Маза қилиб томоша қиладиган бўлдик», деб ўйладик. Поезд яқинлашиб келар эди. Омон мумкин қадар қўйларни темир йўлга яқинлаштирмасликка уринар ва кўчанинг девор томонига сиқишириб олиб борар эди. Шунда поезд етиб келиб қолди. Узундан-узоқ қизил вагонларни тиркаган, бир эмас, иккита катта паровозли юқ состави экан. Паровозлар нимагадир ишорат қилгандек, жоннинг борича навбатма-навбат, уч мартадан олти марта қичқириб юборди.

Шу пайтда бораётган қўйларимиз худди бўри теккандай ҳуркиб тумтарақай бўлиб кетди. Мен ҳам қўйлар қатори бу баҳайбат овоздан юрагим ёрилгундай бўлиб қўрқиб кетган эдим. Поезд даҳшат билан илгарилар эди. Ана, энг кейинги вагон ҳам ўтди. Унинг орқасида бир тоқа шайтон кўздай қизил чироги ҳам кўриниб қолди. Қўйларнинг бу ёппа ҳаракатидан қишлоқ кўчасининг чангни хумдон тутунидай осмонга кўтарилиб кетган эди. Чангдан ҳеч нимани илғаб бўлмас эди. Чанг орасида битта-яримта кўксов қўйларнинг йўталгани эшитилар эди. Чанг орасидан Омоннинг йигламсираб:

— Қур-ей, эй ҳаром ўлгурлар, қур-ей,— деган мунгли овозини эшитдим.

— Омон, қаердасан?— дедим.

Омон менга жавоб бермасдан ўзининг «қурейи...» билан овора эди. Орадан ўн-ён беш минут ўтгандан кейин, чанг босилиб, битта-яримта нарсанинг қораси кўринадиган бўлди.

— Қўйлар қани?— деди Омон.

— Қўйлар қани?— деб сўрадим мен.

Бир бурчакда пахса ёнига қисилиб «ҳайт» деса резинка коптоқдек сапчиб кетишга ҳозирланиб турган беш-олтида чўлоқ бўғоз қўйлардан бошқа саломат қолган қўйлардан иом-нишон йўқ эди. Поезд овозидан ҳурккан, ҳаром ўлгур асов қўйлар жон талvasасида паст-баланд пахса деворлардан такадай сакраб тарқалиб кетган эди. Омон белидан қўшоқ арқонини ечди. Қолган қўйларни қўшоқладик-да, навбатма-навбат пахса ошиб қўй қидира бошладик. Бу ишимиз худди ҳоронғи кечада, қора палос устидан қора чумолининг қора кўзини қидиришдай қийин кўчган эди. Уч соатга яқин қўй қидирдик. Бештасини у қўргондан, учтасини

бу чолдевордан, экин ораларидан топиб, ит азобида судраб келиб қўшоққа тиркардик.

Охири кучдан қолдик. Тўпланган қўйларни бир чеккадан санаб чиқдик. Асл дастмояга ҳали еттига етмас ёди. Омон менга қаради, мен унга қарадим. Унинг кўзлари чангдан пахса деворга мунчоқ қадагандай йилтирар ёди.

— Энди нима қиласми? — деди Омон.

Мен йиғлаб юбордим.

— Еттига қўйга иккаламиз икки йил хизмат қиласак ҳам қутула олмаймиз-ку!

— Юр, тағин қидирамиз.

Яна қидириш кетди...

Кун ёришиб қолган ёди. Темир йўлнинг бир чеккасидан онда-сонда сочилиб қолган қўй қумалогини кўриб, шу орқали из қидириб юра бошладик. Темир йўл этагидаги сойдан яна икки қўйни топдик. Уни ҳам олиб келиб қўшоққа тиркадик. Қолган беш қўйни қидириш қудуққа тушган нозик мунчоқни қидириш билан баравар ёди. Умидимиз узилди. Саломат топилган қўйларни жуда эҳтиётлик билан ҳайдаб йўлга тушдик. Нима учундир бир қўй тўдадан орқага силтаниб қолиб, калта-калта йўтал аралашиб маъраб, кўзларини жавдиратар ёди. Тўдага етказиш учун қилинган ҳаракат унинг қулоғига кирмас ёди. Чатаноғини кериб ерга ўтиromoқчидай бўлар ёди. Рўпарадан бир отлик қозоқ чиқиб қолди:

— Ҳой жигитлар, ўси совлуқ туватун кўринади, кўп қистаб айдаманглар! — деб ўтиб кетди.

Дарҳақиқат, синчилаб қарасак, боя поезд даҳшатидан қўй бечора, бевақт қочган ҳаромзада боласини чала ташлаш учун кучанар ёди. Қўйларни четга буриб, Омон икковимиз доялик қилиб кетдик. Қўй бечоранинг кўзлари айланиб, инграб, ўқтин-ўқтин кучанарди. Қўйнинг азбланишига раҳми келган Омон ҳам қўй билан кўшилишиб кучанар ёди.

Бирмунича жатта-жичик тўлғоқлардан кейин қўй бечоранинг кўзи ёриди. Она қўй, сёла муҳаббати билан, бисдан қизгана-қизгана қўзичоқни бошдан-оёқ ялаб чиқди.

Тезроқ бозорга бориш керак бўлганлигидан бундан ортиқ оила муҳаббатига ижозат йўқ ёди. Белбоғимни ечиб, қўзичноқни йўргаклаб, кўтариб олдим. Туқсан қўй янги бўшанганилигига қарамасдан бола иштиёқида менинг орқамдан жуда энчиллик билан эргашар ёди.

Баъзан қўзичоқдан кўзи олиниб янглишиб қолса, қўзи ўрнига ўзим маъраб қўяр эдим. Чала туғилган қўзи-чоқ ҳали маърашни билмас эди.

Қўй туққандан кейин, бизга қадрини ўтказиб келаётган эчкининг ҳам кераги бўлмай қолди. Қўй бир-бирининг кетидан эргашадиган жонивор. Туққан қўйнинг кетидан бошқа қўйлар ҳам бизни қийнамасдан эргаша бошлади. Кечадан бери Омон «эчкисиз қандай ўтамиз», деб ташвиш тортиб келаётган Калас сувига ҳам келиб етдик. Омон-эсон сувдан ўтиб олсак, нариги ёғи ҳеч гап әмас. Кўктеракка сал қолади-ку!

— Хўш, қандай қилиб ўтамиз?

Биринчи ўтишга калласини кесса ҳам ҳеч қайси қўй кўнмайди. Она муҳаббатидан фойдаланишга тўғри келди. Омон қўлимдан қўзичоқни олди-да, яланғоч бўлиб сувга тушди. Бош тарафини қўйлар турган томонга кўрсатиб, маъраб, секин-секин кечиб ўта бошлади. Она ҳўй бир нафас сув қирғоғида олазарак бўлиб, қўрқиб турган бўлса ҳам лекин бола муҳаббати қўймади. Ўзини сувга ирғитди. Омон кўтарган қўзичоқга эргашиб, сузиб ўта бошлади. Буни кўрган бошқа қўйлар ҳам бирин-кетин ўзларини сувга ташлай бошладилар, мен юраги дов бермаган қўрқоқ қўйларнинг орқасидан итариб сувга туширас эдим. Қўйлар худди сутга тушган сичқондай бошларини кўтариб сузар эдилар. Сув оқими баъзан уларни анчагина пастга қараб оқизиб борар эди. Қанчалик қўрқиши ва ташвиш бўлишига қарамасдан, бу гал бизга толе кулиб қаради-ю, омон-эсон сувдан ўтиб олдик.

Кун тиф уриб қолган эди. Ўрталик аллақачон ёришган. Бир томондан Кўктеракнинг қораси кўринар эди. Қўйлар чарчаган, очиқиб, қорни ич-ичига қапишиб кетган, биз ҳам ундан зиёда азобланган эдик. Шу аҳволда қўйларни бозорга киргизиб бўлмас эди. Озгина бўлса ҳам ёйиб, сал қорнини чиқариб, харидоргир қизлиб бозорга етказиш керак эди. Ҳар икковимиз маслаҳатлашиб қўйларни ўша ердаги чимзорликка ёйдик. Ўзимиз ҳам андак-андак такия қилиб олмоқчи бўлдик. Тўнларни ёнбошга солиб, маза қилиб ўтлаётган қўйларни кузатиб ётдик. Лекин ҳар икковимиз, «йўқолган қўйлар учун нима жавоб берамиш», деган хаёлни сурисиб ётар этдик. Орадан қанча вақт ўтганини билмайман, жуда қаттиқ ҳақорат овозидан уйғониб кетдим. Тепамизда сомон отга минган, мошқичири соқолли, бурни худди пахтали тўнга қадалган тугмадай ичига ботиб

кетган пучуқ бир киши қамчи ўйнатиб сиёсат қилар өди. Пайдар-пай Омон бечоранинг елкасига беш-олти қамчи келиб тушди. Кўзимизни очиб қарасак, алла-қачон қўйлар очилиб турган пахталарни оралаб кетган ёкан. Бизни ҳақорат қилиб савалаётган киши шу ерларнинг эгаси — машҳур Азим пучуқ деган бой экан. У от билан пахталарни кўриб юриб, шу фалокатнинг устидан чиқиб қолибди.

Омон икковимиз қўйларни қайтаришга югурдик. Қўйлар анчагина жойнинг пахтасини пайҳонлаган ёкан. Қайтариб олиб чиқдик. Шу пайтда бой корандарини чақириб, қўйларни қўргонга ҳайдашга буюрди. Биз узангига ёпишиб ялиниб-ёлвора бошладик:

— Давлатингиз бундан ҳам зиёда бўлсин, бой ота, бизлар бир ғариб-етим болалармиз, сизнинг давлатингизда, дуойи жонингизни қилиб, нон топиб юрайлик!

Бой бизнинг ялиниб-ёлворишларимизга қарамай, њеч аямасдан ҳақорат қилар эди. Омоннинг қўлтиғида қўзичоқ, биз ҳам қўйларнинг кетидан эргашиб борамиз. Қўргонга яқинлашганда Омон ётиб бориб:

— Ахир, бой ота, бугун бозор куни, бизни бозордан қўйманг, хўжайнимиз ўзингизга таниш бўлса керак, бозорга ётиб бормасак, худди бизнинг теримизга сомон тиқади,— деб ялина бошлади.

— Хўжайнинг ким? — деди бой.

— Хўжайнимиз — бешёгочлик Қорахўжабой бўладилар,— деди Омон. Бой бир оз бўшашгандай бўлди.

— Ундей бўлса, яхши, мен хўжайнларинг билан тапиришаман, сенлар ҳали бироннинг қўйига шундай бепарво қарайсанларми? Сен абраҳамларни яхшилаб адабларингни бериш керак. Бир мўминнинг не-не ма-шақатлар билан топган моли сендай бадбахтларнинг қўлида шундай талон-торож бўлиб юрибдими, ўзим ҳам бугун бозор тушаман, саломат бўлсам, Қорахўжани кўриб сенларни яхшилаб танбеҳингни бердириб қўяман. Ҳайда, қўйларингни тезроқ бозорга етказ! Қун чошка бўлиб кетди-ю, қўйларни бозордан қолдириб, сенлар салқинда ухлаб ётибсан, итдан туққанлар!

Худога минг қатла шукурлар қилиб, секингина қўйларни ҳайдаб бозорга кетдик.

Биз бозорга яқинлашганимизда хўжайнин чиқиб қарши олди. Кечга қолганимиз учун яхшигина сўкиш әшидик. Қўйни қистов билан ҳайдаб бозорга етказдик,

Бой қўшоқлашга буюрди. Ҳар икковимизнинг юраги-
миз дард теккан терак япроғидай қалтираб турибди.
Тўртинчи ўнни қўшоқлаганимизда қўйларнинг атро-
фини харидорлар ўраб қолди. Бугун Кўктерак бозори-
да қўйнинг бозори чаққон экан. Қолган қўйларни
қўшоқласак саноғи маълум бўлиб қолар әди. Нима қи-
лиш керак? Қўйни қўшоқлаб туриб Омоннинг биқини-
га бир туртиб қўйдим:

- Нима қиламиз, Омон?
- Дамингни чиқарма, бойнинг кўзини шамгалат
қилиб қочамиз.

Хўжайнин харидорлар билан қўл силташиб қўй со-
тиш билан овора әди. Четга қочган бир қўйни тутиб
келиш баҳонаси билан Омон ўзини тўдага урди. Мен
ҳам бойнинг кўзини четга қоқиб, Омоннинг кетидан
югуриб қолдим. Бозор-ўчар деган жойда ўзингни тўда-
га урдинг, қутулдинг-кетдинг-да! Кисавурлар ҳам тў-
дага уриб, қутулиб кетади-ку!

Омон бозорнинг бир чеккасига чиқиб, телпак билан
чакмонни ечиб қўлтиққа урди. Бирпасда бозорнинг
чеккасига чиқиб ит қувлаган соқовдай нафасимиз оғ-
вимизга тиқилган, орқамизга қараб-қараб кета бошла-
дик. «Ҳайт-ҳуйт» дегунча ўзимизни шаҳарга кетадиган
катта йўл устида кўрдик. Катта йўлдан кетиш бизлар
учун бир оз хавфли бўлганидан тор боғ кўчалар, сўқ-
моқ йўллар билан девор оша қочар әдик. Энди ўзимиз-
ни хўжайнин таъқибидан қутқаздик, деган мўлжалга
келиб бир бузуқ қўргончада дам олиб ётдик. Қорин оч
әди. Яқин ўртадаги боғ гузарларига чиқиб нон-пон
олиб келишга ҳар иккимизда ҳам юрак йўқ әди. Бил-
мадим, бир соат ётдикми, кўпроқ ётдикми, ҳикоя бо-
шида айтгандай, «бўш қоп тик турмас», саркаш ишта-
ҳа, бедаво қорин ўз ҳукмини юргизар әди. Ўриндан ту-
риб қут-лоямут қидиришга мажбур әдик. Ўрнимиздан
турдик. Бир-икки марта керишиб ҳам олдик. Бешта
қўйни йўқотганимиз, хўжайниндан қочоқ бўлишимизга
қарамасдан, Омонни-ку, билмайман, менинг жуда ру-
ҳим енгил әди. Ўзимни ҳар қандай банд-бўғовдан озод-
дай ҳис қиласр әдим. Омон уйқудан чап ёнбоши билан
турди. Қовоғининг пешайвони тушиб кетган, тўғри
гапга ҳам терсайиб жавоб берар, мечкай касалга учра-
ған болалардай инжиқ әди. Гап орасида мени жеркиб
ташлар әди:

- Сенинг касрингга қолиб шунаقا бўлди. Бўлма-
са туппа-тузук ишим юришиб кетган әди. Бу замонда

бировга битта бузоқни ким беради. Икки түқли-ю, бир ачқидан ажрадим. Сен ўзинг наҳс босган йигит экансан,— деяр эди.

Мен ҳам хуноб бўлар эдим:

— Сенинг совуқ дийдорингни кўришга унча ҳам зор әмас эдим. Мен бўлмасам, қўйингнинг ярми йўқолар эди. Қўргонма-қўргон, деворма-девор ошиб, қидиришиб берган, қўйингни туғдиришга доялик қилган ким, хизматга тухмат экан-да, оғайни,— дер эдим.

Хайр, бу аччиқ-тизиқлар ҳам узоқча чўзилмади. Яна юриб кетдик. Лекин Омоннинг баъзи ҳаракатларидан, унинг менга жиддий кек сақлаганлиги сезилиб турар эди. Кун оғиб, пешин бўлди. Уват ёқалаб йўлга чиқиб олишни мўлжаллар эканмиз, бир пайкалда учтўртта одам уймалашиб юрган экан.

— Ҳорманглар-ов!

Ёнларига бордик. Йўл сўрамоқчи бўлдик. Бу кишилар сабзи ковлаб, қопламоқда эдилар. Улардан Қорасаройнинг йўлини сўрадик. Улар бизнинг уст-бош, гариб вазиятимизни кўрдилар. Ораларидан бир мўйсафид киши:

— Болаларим, бозор-ўчаринг бўлмагандан кейин шаҳарда пишириб қўйибдими, бизга кўмаклашинглар, сабзи ковлашинглар, бир-икки кун ишлаб бирор қоп сабзи қилиб кетсаларинг чойчақа бўлади,— деди.

Бизнинг кўзимизга чол худди каромати бордай кўринди. «Елирай, бу чсл бизнинг санқиб юрган дарбадарлигимизни қаердан билдижкин?» деб ўйладик. Омон:

— Шаҳарда ҳам унча ишимиз йўқ. Шунчаки ишпиш қидириб келаётибмиз-да,— деди.

— Эй болаларим-эй, ишни қидириб юрмайдилар, иш деганинг ўзи оёқнинг тагидан ўрмалаб чиқади. Бу ердаги чўпни бу ерга олиб қўйсанг ҳам иш-да, келинглар, сабзи ковлашинглар, ишшоолло, сизларга ҳам бўлаши, бизга ҳам бўлади,— деди чол.

Бу гап иккевсимизга ҳам маъқул тушди. Тўн-тепакни пуштага қўйиб, сабзи ковлашга тушиб кетдик. Сабзиси қургур жуда ҳам битган экан, энг кичкинаси қайроқ тошдай. Бир оз ковлагандан кейин битта-иккитадан сабзини этакка артиб, тозалаб, карсиллатиб, мазз қилиб еб олдик. Қорин очлигиданми, билмадим, жуда мазали татиб кетди. Беш-олти кетмон уриб, бир сабзини чўтал қилиб турар эдик. Шу хилда қилиб сабзи ковлаб, дехқоннинг қопларидан бир нечтасини тик-

ладик. Шу қаторда ўзимизнинг «қоп»ларимиз ҳам хийла тикланди.

Кечга яқин отга миниб хўжайин келиб қолди. Хўжайнининг қорасини кўргандан кейин биз яна гайратга миниб кетдик. Хўжайин келиб «ҳорма, бор бўл» қилишгандан кейин, ишбоши чолдан бизнинг ким эканлигимизни сўради. Чол бизни таъриф-тавсифлаб кетди:

— Бу барака топгуруларни бизга худо етказди. Йўл кетиб турган, жуда ҳам қобил йигитлар экан. Бир оғиз гапимни сийлаб, иккови ҳам пешиндан буён талай сабзи ковлаб ташлади.

Бой бизга меҳрибончилик билан қаради:

— Ундей бўлса, бу йигитларни қўргонга олиб боринглар, овқат қилишсин. Бундай ҳалол йигитларга ҳар ким ҳам нон бераверади,— деди.

Бой кетгандан кейин яна бир нафас ишладик. Сабзиларни аравага юклаб қўргонга кетдик. Омоннинг ранги сал бўзариброқ турибди, ора-чора қорнини силаб қўяр эди.

Кечки овқатга хўжайнинида мошхўрда қилинган экан. Бойнинг ҳиммати тутиб кетиб, мошхўрдани беўлчов тоғорада олиб чиқиб ўртага қўйди. Омон билан менинг қўлимга узун дастали, баракалигина, нўгой қошиққа қараганда икки баравар «юқ» кўтарадиган, қўлбола ёғоч қошиқ тўғри келиб қолибди. Мошхўрда биз учун жуда ҳам тансиқ эди. Еошқаларга гал бермасдан ҳаш-паш дегунча тоғорани бўшатдик. Биз билан сабзи ковлаганлар ҳашарчи қўни-қўшнилар экан. Улар овқатдан кейин фотиҳа ўқишиб, ўз уйларига тарқалишиб кетдилар. Биз бойникида қўнадиган бўлдик. Оғилхонага кирадиган йўлак ёнидаги ғулом гардишдан ётишга жой кўрсатди. Биз ётадиган жойда битта эски арқон каравот туар эди. Кўп вақтдан бери каравотда ётишни орзу қилиб юрган Омон тагига бир пўстак солиб, чакмонини устига ёпиб, каравотга чўзилди. Менинг ёшим ундан кичикроқ бўлгани учун ерда ётдим. Лекин Омоннинг каравот ғижирлатиши менга уйқу бермас эди. Дам ўтмай ўрнидан туриб, инграб, ташқарига чопиб чиқиб келар эди. Чамаси, овқатлар ичиди «хушҳазм» бўлган мушак сабзи ҳунарини кўрсатмоқда эди. Мен бўлсам, эшик санаб юриб, ҳар хил хашаки овқатларга ўрганиб қолганим учун мошхўрда менинг қорнимда ўз уйида ётгандай тинч, роҳатда эди. Омон тонг отгунча шу хилда югур-югур билан ғингшиб чиқди.

Эрта билан вақтли, ҳовуздан юз-қўлимизни ювиб, хўжайиннинг хизматига ҳозир бўлиб турдик. Лекин Омон бечоранинг анча ранги олинган эди.

Хўжайин бир қумғонда жийда пўстлоқ солинган чой дамлаб, иккита нон билан олиб чиқди. Чой ўртасида хўжайин бизни гапга солди:

— Хўш, йигитлар, энди нима қилмоқчи бўласизлар? Мана шу қўргончада сизлардан бошқа яна бир-иккита хизматкорларим бор, улар кеча қирга сомонга кетишган эди. Агар қоламан десаларинг, олди қиши, овқат-озиқларинг бемалол, қишида унчалик иш ҳам бўлмайди, мол-ҳолга қараб, мана шу ерда гулхан ёқиб, маза қилиб ётасизлар, кийим-бошларингни чақмоқдай қилиб қўяман. Борингки, ҳафтада чойчақангизни ҳам бериб турай, илло бошқа пул важидан узр...

— Хўп, хўжайин, ўйлашиб кўрамиз,— деди Омон. Хўжайин ичкарига кириб кетгандан кейин Омон иккавимиз маслаҳатлашдик. Дарвоҷе, хўжайиннинг айтгани тўғри, олди қиши, борадиган, ётадиган маконимиз йўқ. Бундан кўра дуруст жойнинг топилиши ҳам гумон. Мендаги олти танга бир мири билан қиши чиқариш қийин.

Шу ерда қолишга рози бўлдик.

— Бўлмаса,— деди хўжайин,— чўзилиб чой ичишиб ўтирганлар, укалар. Биттанг бу ерда қол, биттанг, ота мерос, бошинг тошдан бўлгур сигирим бор, шуни олиб чиқиб, экиндан бўшаган ернинг уватларида етаклаб юриб боқиб келасан, бу ерда қолганинг биттаяримта меҳмон-излом келса, чой-пойга қараб турансан,— деди.

Омон уйда қолишни ёқтириб қолди. Чунки самоварнинг жагиллаганига қулоқ солиб, меҳмонларнинг гапини тинглаб ўтиришни яхши кўрар эди. Ундан ташқари, бугун кечаси бечора беш-олти марта «қатнаганидан» далага чиқиб, сигир ўтлатиб юриш унга хийла жабр бўлар эди.

Шундай қилиб, сигирки мен боқадиган бўлдим. У уйда қоладиган бўлди. Хўжайин оғилхонадаги ола сигирни кўрсатиб, олиб чиқишини буюрди. Сигир жонивор оғилхонадан олиб чиқишида жуда ювош кўринди. Етаклаб олиб кетдим. Сигир орқамдан эргашиб келарди. Бир оз йўл юриб, тўқайга яқинлашганда сигирнинг қадами сустлашиб қолди. Орқага тортилди. Жонивор чарчаб қолди шекилли, деб ўйлаб, орқасига қўлимдаги хипчин билан бир урарманми, сигир ўзини ерга кўтариб

урди. Кўзлари олайиб кетган, оғзидан кўпик чиқариб дағ-дағ титраб, оёқларини силкитар эди. Жуда ҳам кайфим учиб кетган, нима қилишимни билмасдан си-гирнинг атрофида парвона бўлиб айланар эдим. Ёрдамга чақирай десам, ҳеч ким йўқ...

Шу аҳволда типирчилаб ётган, теринг сангобда чиригур сигир бирдан иргиб ўрнидан туриб, думини хода қилиб бир қочиб берди. Қани энди бу ҳаром ўлгур ўзиға етказса. Хўжайнинг ота мерос, қадрдон сигири бўлгани учун кўздан йўқолмасин деб, мен ҳам оёқ-поёқларимга тикан-чўкиртак кирганига қарамасдан, жонимнинг борича уни қувлар эдим. Гўштинг олақарғага хомталаш бўлгур, мен етиб боргунимча ўт чимдиди туради, етиб борганимдан кейин, менга бир қараб қўяди-да, худди сағрисига бўка тушгандай яна ўйноқлаб қочади. Кечгача шу зайлда сигир қувлаб умрим ўтди. Кун бўйи унинг бошбоғини қўлга киргиза олмадим. Ит қувлаган тулкидай ҳолдан тойган эдим. Кун ботишга оққанда бутун кучимни оёғимга тўплаб, астойдил чопиб бошбоғини қўлга киргиздим. Минг силташига қарамасдан маҳкам ушлаб судрай бошладим. Минг машаққатлар билан қўрғонга етказиб оғилхонага боғладим.

Рангим ўчиб кетган бир ҳолатда Омоннинг ёнига келдим. Омон ўзининг муҳаббат қўйган арқон каравотида ёнбошлаб ётар эди. Ҳол-аҳвол сўрадим:

- Ҳа, ишинг қалай, Омон оғайни?
- Э, сўрама ўртоқ,— деди,— бўкиб қолдим.
- Ие, нимага бўкасан?

— Сен кетганингдан кейин хўжайнинг бир-икким қур ошналари меҳмон бўлиб келишди, уйда десант, янгаларим тушмагур жуда ҳам пазанда экан, минг турли ноз-неъматларни пишириб чиқариб турибди, ҳали манти, ҳали тандир кабоб, ҳали лағмон, ҳали ҳолвайтар дейсанми, ишқилиб, ноз-неъматларнинг ичига кўмилиб кетдим. Битта-битта чўқилаб қорним ёрилгундай бўлиб кетди. Кечаги сабзихўрликнинг бугун ҳиссаси чиқди. Ундан кейин меҳмонлар тарқалишди. Хўжайнинг уч-тўртта қўшни деҳқонлардан оласи бор экан, менга чўтни қўлтиқлатиб олдилар, орқаларидан эргашиб юрдим. У қарздор деҳқонникига борамиз, бу қарздор деҳқонникига борамиз. Ҳаммаси ҳам: «Қани, бу ёққа, бу ёққа», деб таклиф қилишади. Чўт кўтарганимни кўриб, «бойнинг мирзаси», деб бечоралар мени ҳам сийлашади. Палов дейсанми, шўрва дейсанми,

қўй-чи оғайни, мени гапга солма, жуда оғир бир аҳвонда бўлиб, бўкиб ётибман, овқат босди, овқат!

Бу ноз-неъматларнинг кўпинч мен фақат отинигина эшитган эдим. Жуда ҳам Омоннинг баҳтидан кунлашар эдим. Энди қандай бўлса ҳам Омонни лақиллатиш керак эди. Чунки, эртага эганг ўлгур, тутқалоқлик сигирни у ўтлатгани олиб борса, чўт қўлтиқлаб меҳмондорчиликда юрсам, деган фикр бошимдан кетмас эди.

— Хўш, сенинг ишинг қандай? — деб сўради Омон.

— Э, менини ҳам, қўявер, тозаям маза қилдим-да, бу жонивор сигир шундай ёввош, шундай бир барака топгур эканки, етаклаб олиб юриб, бир уватга қўяман, худди қозиққа боғлаб қўйгандай ўша ердан бир қарич қимирламасдан ўтлайди, ўтлаб турган жойида ўт соб бўлиб қолса, «нарёққа ўтсам мумкинми», дегандай қилиб менга секин қия қараб қўяди. «Ҳа, жониворгина», деб етаклаб нарироққа жилдириб қўяман. Шундай қилиб, қарасам, сигир эмас, жонининг роҳати экан, кейин бир серўтрок уватга етаклаб олиб бориб қўйдим-да, ариқ бўйидаги толнинг салқинида маза қилиб уйқуни урдим. Икки-уч кундан буён бўлган ҳамма ҳордиқларим чиқиб кетди. Яхши ҳам бу ерда қолмаганим, меҳмонларга хизмат қиласериб, тоза ҳам чарчаган бўлар эканман.

Омон ҳам менинг гапимга «пук» учган бўлса керак, икки гапининг бирида «ҳаҳа-ҳаҳа» деб қўяр өди.

Кечқуунги овқатга хўжайниннидан айрон-атала чиқди. Овқатнинг сал «ҳашаки»роқлигидан таажжубланиб Омонга қарадим, Омон фаҳмлади шекилли:

— Бу овқат, лекин менга тўғри келади, — деди. — Бу кунги еган овқатларимнинг ҳаммаси ҳам зўр, иссиқ мижоз овқатлар эди, энди шуни ичиб олсан бас, шу билан ичимда қалашиб қолган ҳалиги овқатларни ҳазм қилиб юбораман, — деб ича бошлади.

Мен ҳам:

— Хайр, бизнинг насибамиз ҳам шу экан, куни бўйи ухлагандан кейин зўр овқатни ҳам кўтармайди, — дедим-да, ичавердим.

Эрта билан уйқудан туриб хизматга қоим турганимизда, хўжайнин яна кечагидай икки нон, бир чойдиш жийда пўстлоқ чой кўтариб чиқди.

— Хўш, йигитлар, — деди у, — бугун нима қиласмиш. Ким нима иш қиласи?

— Хўжайнин, бир маслаҳати бўлар, — деди Омон.

Хўжайнин ичкарига кириб кетгандан кейин Омон:

— Инсоф ҳам керак,— деди,— бугун сен зиёфатда қол. Мен сигир боқишига бора қолай, лекин сенга айтиб қўядиган бир насиҳатим бор, ука. Хўжайнин ҳали меҳмондорчиликка бориш олдидан яримта нонга сузма суртиб чиқариб беради. Сен уни ема. Бунинг маъноси шуки: «Агар меҳмонга олиб бориша тўйдириб олиб бормасам, суқлик қилиб; мени уялтириб қўяди, не қилса таги паст, баднафс очкўз-да», дегани бўлади. Сен хўжайнинг раҳмат дегину сузма нонни емагин,— деди.

Мен ҳам унга сигир боқишига тўғрисида баъзи маслаҳатларни бердим.

— Омон,— дедим,— менинг фикримча, арқон каравотингни ола кет. Кечака захда ётавериб, менинг белим оғриб қопти. Ҳозир куз тушиб қолган вақт, айниқса, тўқай ер, захкаш, сигирни ўтлатиб қўясан-да, ўзинг каравотни бир салқин жойга қўйиб, маза қилиб ухлайверасан.

Менинг маслаҳатимга Омон, Омоннинг маслаҳатига мен унадим. Омон бориб оғилхонадан сигирни ечди. Гулом гардишдан арқон каравотни орқалаб олиб чиқиб кетди. Бир нафасдан кейин ичкаридан хўжайнин чиқди.

— Омонбой қани?

— Хўжайнин, бугун сигирни у боққани олиб кетди.

— Яхши, яхши,— деди хўжайнин,— чойни маза қилиб ичиб олдингизми, қани бўлмаса туринг!

Урнимдан турдим, қўлимга кетмон билан болта-тешани берди. Қўргоннинг орқасига олиб чиқиб, тепаси ер баравар кесилган иккита терак тўнкасини кўрсатиб:

— Қани, бир гайрат қилиб, мана шу тўнкаларни ковлаб чиқариб беринг, қишида ўзларингиз маза қилиб гулхан қиласизлар. Кечака Омонбой барака топкур ҳам тоза ғайрат кўрсатди-да, бундан ҳам катта икки тўнканни ковлаб чиқарди. Ҳалол йигит экансизлар, барака топкурлар,— деди.

Мен дилимда: «Меҳмонлар келгунча биттасини ковлар эканман-да», деб ўйладим. Тамом гайрат билан ишга тушиб кетдим. Қун қиёмдан оққандан қўлида яримта ноннинг юзига сузма суртиб хўжайнин чиқиб қолди.

— Ҳа, баракалла, азамат, баракалла! Қани, мана буни бир маза қилиб еб олинг.

«Бугун хўжайниннига меҳмонлар келишмайдиганга ўхшайди. Энди чўт қўлтиқлаб қарз қистагани борар эканмиз-да», деб ўйладим.

— Йўқ, хўжайнин, қорин тўқ. Ҳеч нима егим кел-

май турибди,— деб сузма суртилган нонни олмадим.

Хўжайнин кўп қистаб ҳам ўтирумади:

— Майлинг бўлмаса, сизлар ҳали ёш, ичларингизда мой қайнайдиган йигитларсиз,— деб нонни қайтариб қўргонга олиб кириб кетди.

«Ё қарз қисташга борамиз, ё меҳмондорчиликка борамиз» деб умидвор эдим. Ҳали кутаман-ҳали кутаман, ҳеч гапнинг дараги йўқ. Меҳмондорчиликка боришининг ширин хаёлида очлигимга ҳам қарамасдан биринчи тўнкани ковлаб чиқариб, иккинчисининг ҳам бир тарафини очиб қўйдим. Тўнкалар жуда ҳам чатоқ, серилдиз экан. «Энди бўлди», деганингизда тагидан яна битта йўғон илдиз чиқиб қолади.

Кун ботишга яқин иккинчи тўнкани ҳам қулатдим. Жуда тинкадан толган эдим: «Уҳ», деб бориб, ўрнимга чўзилдим. Шу пайтда Омон ҳам келиб қолди. Елкасида каравот, ранги бўздай оқариб кетган, сигирни маҳкам ушлаган, «ҳорма-бор бўл» ҳам қилмасдан каравотни ерга қўйиб, сигирни олиб бориб оғилхонага боғлади.

Ҳар икковимиз бир-биrimizni алдаганимиз учун андиша қилар эдик. Омон мени эски кеки юзасидан алдаган экан, мен уни шунчалик қизиқчилик қилиб алдаган эдим. Чамаси, девона сигир кечаги менга қилган «ҳунари»ни икки баравар ошириб Омонга ҳам кўрсатибди. Каравотни қўйиб сигирга қарай деса, бирор ўғирлаб кетиши мумкин, сигирни қўйиб каравотга қарай деса, сигир бир зумда кўздан йўқолади. Хуллас, бечора Омон каравотни орқалаб олиб, кун бўйи сигир қувлабди. Елкалари шилиниб кетибди. Оёқларига тиканлар қадалиб тўлибди.

У менга ғапирмас эди. Мен бийронлик қилиб, уни юпатдим:

— Шукур қил, оғайни, яхши ҳам каравотинг темир каравот эмас экан.

Бир нафас терсайишиб ўтирудик.

— Кўздақ оғайнимиз, Омон!— дедим.— Бундай бир-биrimizni алдаб юришимиз яхши эмас. Кел, ҳали ҳам кекни ташлайлик. «Маслаҳатли тўн тор келмас», деганлар. Бир иш бўлса маслаҳат билан қилайлик. Мен ҳам бугун «зиёфат» еявериб жуда ҳам сассиқ кекирдақ бўлиб кетдим. Ростини айтсан, хўжайнинг «мирза»лик қилишдан ҳам бўларим бўлди.

— Дуруст,— деди Омон.— Кел, ука, шаҳарга тушиб кетайлик, ахир очдан ўлмасмиз. Бу хўжайнинг

жуда худо урган одам күринади... Бугун кечаси бир амаллаб қочамиз.

— Қуруқдан қуруг-а!

— Ҳа, бўлмаса нима қилар эдинг, том тешиб, тим уармилик.

— Муздини чиқариб кетсак бўлар эди.

Бояги, мен домланикида, эшонникида юравериб хийли қўли эгрилика ўрганиб қолганман. Эгаси йўқ мол афандиники, деган маъқул гапга кўнишиб кетганман. Омонни йўлдан чиқариб, бойнинг бирорта молини ўлжа қилиб кетиш пайида эдим.

Узоқ тортишувлардан кейин Омон ҳам кўнди. Бизни икки кундан буён саргардон қилган тентак сигирни сўйиб, унинг гўштини кўтарганимизча олиб, шуни со-тиб тирикчилик қилмоқчи бўлдик.

Кечки овқатга хўжайин ширқовоқ қилдирган экан, олиб чиқиб олдимизга қўйди ва қовоқнинг мўъжиза эканини мақтаб-мақтаб, буни ичган киши дўзах бетини кўрмаслиги тўгрисида гапириб кетди.

Овқатдан кейин хўжайин дарвозани қулфлаб ичка-рига кириб кетди. Биз яна жойимиизда ётиб уйқуга кетдик...

Ярим кечадан ўтганда Омон уйғотди. Икковлашиб оёқ учи билан оғилхонага кирдик. Мен не қилса ҳам эшак сўйиб корафта бўлиб қолган саллоҳ. Жинни сигирни йиқитиб оёғини бойладик. Омон ёнидан пичоқни олиб берди. Пичоқни бир-икки ёнимга қайрадим-да, «бисмилло оллоҳу акбар», деб сигирнинг бўзига пичоқ тортиб юбордим.

Наридан-бери ичак-човогини ағдариб ташлаб, тери-сини шилиб, энг яхши жойларидан, сұксиз қилиб, уч пудча гўшти оғилхонадан кунжара солиб қўйилган қопни бўшатиб, ўша қопга тўлдирдик. Мен тўнка бў-либ турдим. Омон томга чиқди. Аввал қопдаги гўшти, ундан кейин арқон билан мени тортиб олмоқчи бўлди.

Ой ботиб, кеча қоронгилашиб қолган. Жуда авай-лаб, тусмол билан ҳаракат қиламиз. Омон томда. Лекин менинг кўнглимга сал шубҳа келиб қолди. «Балки бу гал ростакам қилиб мендан ўчини олар, ўзи кетиб қолар-да, мен бу ерда хумчага тушган сичқондай қамалиб қоларман», деб ўйладим-да, дарров қопдаги гўшти бўшатиб ичига ўзим тушиб олдим. Қопнинг лабига битта кесак ўраб, арқонни маҳкам қилиб, боғлаб, «торт», дедим. Омон зўр билан тортиб олди. Мен ўша

пайтларда уч пуддан ортиқ келмас әдим. Омон мени гүшт деб ўйлади. Дарҳақиқат, менинг фикрим түғри чиқди. Қопни тортиб олғандан кейин пастга қараб:

— Құлға тушдинг-ку, қани энди хўжайинга жавоб беріб күр, ҳа, номард! — деди-да, инқиллаб-синқиллаб, секин авайлаб, қопни арқон билан кўчага туширди. Ўзи томнинг пастроқ жойини мўлжаллаб сакраб тушки-да, қопни кўтара жўнаб қолди.

Шундай қилиб, бир бутун сигир гүштидан бир чайнам ҳам бизга насиб бўлмади. Шунча оворагарчилик бошимизга юк бўлди.

Омоннинг орқасида жуда секинлик билан нафас олиб борар әдим. Йўлда «ух» деб қопни ерга қўйиб, бир-икки жойда дам ҳам олди. Билмайман, қайси қишлоққадир кириб борар әдик. Мен қопнинг ичида бўлсам ҳам, кун ёришаётганлигини сезар әдим. Йўлдан бир ит чиқиб қолди. Омонни талади, қишлоқнинг ҳар томонидан вовиллашиб бошқа итлар етиб келди. Омонни ўраб олиб атрофида турар әдилар. Итлардан бири келиб қопни тишлади. Итнинг тиши қоп, кийим-бош аралаш бўксамга ханжар ургандай ботган әди. Ҷидаб туролмадим:

— Вой-дод, Омон, юқорироқ кўтариб ол! — деб қичқириб юборганимни ўзим ҳам сезмай қолдим. Омон сигир гүшти тилга кирганлигидан қўрқиб кетиб, қопни ташлаб юборди. Ана шунда бир қоп гүштдай өрга шилқиллаб тушдим.

— Бу сенмисан, гўштмисан? Гўшт бўлсанг, ўзинг қани, ўзинг бўлсанг гўшт қани?

Омон довдираб, нима деяётганини ҳам билмас әди. Қолдан чиқдим. Икки киши бўлиб қолганимизни кўрган итлар аста-секин чекина бошлидилар.

— Қани юравер, бердисини кейин айтаман.

Омон хомуш әди. Бир-биримизга қарамай тонг аzonда қишлоқ йўлида кетиб борар әдик.

IV бўлим

Омон шунчалик даргазаб әдики, жон оғритгани жондор қидирар әди. Кўча четида ўсиб ётган олчалардан қамчи дастасидай биттасини шартта синдириб, даси ясад берган пичоқча билан новданинг учини, тагини кесиб, таёқча ясад олди. «Тагин шу таёқча билан мени савалаб қолмасин», деган хавотирда мен ҳам

ўзимга униқидан йўғонроқ таёқ тайёрламоқчи бўлдим.
Битта ўрик кўчатини синдириб:

— Оғайнни, пичоқчангни бериб тур, шуни текислаб олай,— дедим.

— Пичоқни ҳаром қиласан, нас босган,— деди Омон.

— Мен нас босган бўлдимми? Сен билан шунча юрдим, бирор марта чўмилганингни кўрганим йўқ! Юз-қўлингни ҳам ўлгунча эринчоқлик билан гиёванлардек сесканиб аранг ювасан. Қўлтифингга қўл урсанг, бир кафт бит чиқади. Мана мен ўтган ҳафта Каласда яrim соатча чўмилдим. Кўйлак-иштонларимни ҳам отқулоқ ўтдан совун қилиб тозалаб ювдим. Сен нас бўлмай, мен насми?

— Бўпти,— деди Омон.— Нас бўлмасанг пеңдирсан, орқа этагингда намоз ўқиса ҳам бўлаверадиган пеңлардан.

— Сенчалик шумқадам болани умримда кўрмаганман.

Орамиздаги жанжал кучайиб борар эди. Омон мендан гина қилганча бор эди. Чунки у гўштни сотиб, гуппи тиктирмоқчи, чақмоқи телпак олмоқчи экан.

— Қуруқдан-қуруқ шўппайиб шаҳарга тушиб кетаверамизми, кўрган-билган не дейди, шунча вақт санқиб юриб, икки бармоғини бурнимга тиқиб бораманми, ўзинг ўлгунча нас босган пең деганимча бор бола әкансан, сен билан бирлашганимдан буён ишим ўнғалганини билмайман. Сен йўлиқмаганингда ҳов анов пулга тўқли олган бўлардим, ҳалигача тўқлим — қўй, қўйим — бия, биям тужа бўларди,— деб мени койирди.

— Бунинг маслаҳати ҳали ҳам осон,— дедим.— Дорбозга шогирд тушсанг, духобадан шим қилиб беради. Ҳаммомга ўт қаловчи — гўлохликни ўргансанг, эртаю кеч ўт олдидан жилмайсан, гуппи билан чақмоқи телпакнинг ҳам кераги бўлмайди. Қўй, бия, тужа, бу гаплар энди ортиқча зийнат, бекорчи ташвиш, ем-хашакни қаердан топасан? Унинг устига ҳовлинг кичик. Бу ҳайвонлар учун катта сарой қуришинг керак. Ҳали ҳам бу машмашаларни хаёлингдан чиқар-да, ҳар шанба куни билан чоршанба мол бозорга бор. Ҳимматингни баланд тут. Бозорни ўз оғилхонанг деб ўйла, бутун шу ҳайвонлар ўзимники деб дилингдан ўтказ. Буларга ҳам қаноат қилмай, қўнглинг фил истаб қолгудай бўлса, Юпатовнинг от ўйинхонаси қочиб кетгани йўқ. Би-ялёт олиб қўришга, албатта, сенда нақд ақча бўлмайди.

Ўазигни эҳтиёт қилиб ташқаридан, тахта тирқишидан ёки ўша атрофдаги биронта дарахтга чиқиб кўришинг мумкин. Аммо ҳали айтгандай қоровулнинг илон ҳам-чисидан эҳтиёт бўл. Қани, юр, узун гапга фурсат йўқ, шаҳарга тушиб сени кутиб ётган бунча дов-дастгоҳ, из-зат-давлатларни томоша қил,— дедим.

Омон, отаси ҳам қилиши мумкин бўлмаган бу маъқул ва жўяли маслаҳатни, палағда тухум ютгандай ўқчиб, ижирғаниб тинглади. Энг охирда зардаси қайнаб кетди:

— Сендаи оғайнидан менга ҳаром ўлган сигирнинг елини яхши эди, нима қилса ҳам совунгар пул тўлаб олар эди-ку. Хайр. Совуқ дийдорингни қиёматда ҳам кўрмай,— деди-да, келган йўлига қараб қайтиб кета бошлади.

Қаерга ҳам борар эди? Йўл қайтса, сигири сўйилган бўйнинг одамлари уни тутиб олиб, миршабга топширади, умри Сибирда ўтиб кетади. Бари бир, тентираб, ҳалаканинг итидай санқиб шаҳарга қайтади. Бу жиҳатдан кўнглим тинч, қорним тўқ эди. Орқасидан қичқирдим:

— Мулла Омонбой, шаҳардаги қўшчи-кулончи, са-йис, мироҳур, бою боёнлар, ошна-оғайниларингизга хат-патингиз йўқми, Орифхўжа эшон, Мақсадхон дума, Гуломхон қозиларга¹ номингиздан салом айтиб қўяйми?

Омон чурқ этмай борар эди. Орамиздаги жанжал пуч ёнғоққа арзимайдиган бўлса ҳам, ҳар иккаламиздаги ўжарлик ўзимизга етарли эди: қайтиб келишга у ор қилар эди, мен бўлсам отдан тушсам ҳам эгардан тушмас эдим. Мен кимман, ахир. Омон қўскига бўйсуниб кетавераманми!

Хўш, энди ўзимизга навбат, ўзгинамиз, яъни мен нима қиламан, қаерга бораман?

Бу вилоятлардан умидим узилган, кимсан, Кўктерақ, Эшонбозор, Қоплонбек, Шаробхона каби шаҳри азимларда (кўп воқеаларни ушбу саргузаштда ёзганим йўқ) қилмаган ишим қолмаган, етти иқлимда номим ёмонликка ёйилган, мазкур мамлакат ва вилоятларга қайтишм мумкин эмас. Оиламизга — онамнинг олдига борай десам, уст-бошим юпун, ёғим яланг, ҳаммом тушган бўталоқдай шир яланғочман. Онам шўрлик-

¹ Революциядан илгари Тошкентнинг кўзга кўринган бойла-ри — шаҳарнинг «мўътабарлари».

нинг бева-камбағал рўзгорига жодидай жағ билан боришим ўзимга ҳам ўнгайсиа, уларнинг ҳам менга кўзлари учиб турмаган бўлса керак. Аммо, бари бир, менинг олдимда битта йўл бор эди, холос, у ҳам бўлса шаҳар. Ундан ташқари ҳали баён қилганимдай, саёҳат қилинган ерлардан ҳадигим зўр.

Омон билан тотувчилик вақтларда, менга бир иш ўргатган эди. У ҳам бўлса, «тўдага ур» фалсафаси. Қишлоқдан-ку бадарғаман, чумчуқдек жоним билан шаҳарга тушиб кетсам, «қора пўстакдан бурга қидириш қийин» дегандай, шаҳардан мени ким ҳам топиб ола қолади?

Шаҳар.

Шаҳар. Савдогарлар, миршаблар, гадойлар шаҳари. Селдан сўнг лойқаланиб оққан дарё. Шу дарёning мурдор тўлқинлари ичida мен шўрлик нима, битта ҳасчўпдек ютилиб кетишим мумкин. Аммо мен ўзим эса шаҳарни астойдил ёмон кўраман. Кўкнорининг исириқ солган декчасидай бадбўй шаҳарда мен димиқиб кетаман. Яна ўша мустаҳаб қилмаган, ёғ босган башаралар, узун-узун расталарнинг дўкончаларида газчўп ушлаб, харидор кутган ялқов бойваччалар, чарви еган мушукдек кўзи ялтироқ ҳаннотлар, оқсоқ лайлакнинг соясидай аранг-аранг судралувчи бир тўда тиланчилар, улар-булар, хулласи, мен шаҳарни ёмон кўраман.

Атторликни айланиб чиққандан кейин бир қозоқнинг боласи:

— Дада, бу дўкондорлар нима иш қиласидилар? — деб дадасидан сўраган экан:

— Эй, ўғлим, булар бозор куни ҳалқни алдайдилар, бегим куни бир-бирларини алдайдилар, — деб жавоб берган экан дадаси. Бир оз камситиб айтибди. Булар ҳар куни, ҳар соат ҳалқни алдайдилар.

Нима қиласман, осмон узоқ, ер қаттиқ. Қиличини кўтариб қиши келаётir. Мен ахир кўчиб кетган қишлоқнинг тандири эмасман-ку, қишин-ёзин оғзимни очиб, эснаб ўтирсан. Бир товуққа ҳам дои керак, ҳам сув керак. Ёз кунлари жазиллатиб товондан узадиган қизғин йўлларга кеч кузакнинг салқин ивишиги тушган. тупроқ оғирлашган, чанг кўтарилемайди, сувлар тип-тиниқ. Баъзи совуқроқ тонгларда шабнам ҳам тушади, ариқларнинг чети кўкка теккан сигирнинг қаймогидай юпқа ширава боғлади. Бева онамни, етимча сингилларимни кўп ўйлайман, ичим ачишади.

Нега мен бундай ношуд бола бўлдим, кимга бўлса

ҳам шогирдми, югурдакми бўлиш керак, бирор нима топиб онамга қарашиб юборишим керак-ку, дейман. Ўтинаман, ўз-ўзимни койийман, баъзан-баъзан йиглаб қўяман. Аммо шу ҳолда уйга қайтиш қийин.

Омоннинг ўчиб кетган қораси орқасидан термилиб, ўзимнинг юқоридаги гўдак фалсафаларимни мулоҳаза қиласр эдим. Ер совуқ, оёғимни обжувазнинг пойкўпидай бирисини олиб, бирисини қўймоқдаман. Кечаси билан Омон бечора икковимиз ўз ташвишимиз билан овора бўлиб кетиб, совуқни унча сезмаган эканмиз.

Узоқдан карвон қўнғироғининг овози әшигилди. Қўнғироқ жаранги, кимсасиз қоронғиликда меҳрибон оҳанг билан дилга далда бериб, уфқда әриб кетар әди.

Нили саҳролардан карвон ўтган чоғ
Унга пешвоз чиқар ҳаттоқи садар.
«Гул тонг», деб, «гул тонг» деб урган қўнғироқ
Бахтли келажакдан беради хабар.

Карвон яқинлашиб етиб келди. Ўн беш чоғлик туя, уларни бешта-бешта тиркаб, етаклаб эшак минган чол, бир ёш йигит келарди. Туяларга ортилган хашаклар, туяларнинг тумшуғи, чолларнинг соқол-мўйловлари фира-шира қиروف боғлаган. Мен бирданига карвонга яқинлашиб:

— Йўл бўлсин, акалар? — дедим. Тўсатдан, томдан тараша тушгандай бу сўрашиш карвонни чўчитиб юборди.

«Алай бўлсин!» деб берилиши лозим бўлган одатдаги жавоб ўрнига олдинда эшак минган чол етакланган ит менга ташланди. Яхши ҳам чол шаҳарга ўрганмаган итни адашиб кетишидан қўрқиб, эшакнинг қанжигасига боғлаб олган экан, бўлмаса пок титифимни чиқарар экан. Маълумки, итдан юрак слдириб қўйганман. Ярим соатгина илгари қоп ичидатуриб итлар билан учрашган эдим. Сағримдаги тишнинг алами ҳали тарқалгани йўқ.

— Нима қилиб бу ерда турибсан, чироғим, яхшиликка бўлсин эди, — деди чол.

— Шаҳарга тушмоқчи эдим, янглишиб қишлоқдан барзақт чиқиб қолибман, йўлдош кутиб турган эдим, бахтимга сизлар келиб қолдингиз, — дедим.

— Ҳов анави қирнинг устида ҳам бировинг кетаётпти, ўзларинг неча киши айтиқўй, чироғим, итни ешайми, йўқми? — деди чол.

— Қизиқ одам экансиз, мен итни ёқтирумайман. Қирда қетаётган кишини бўлса танимайман. Қўй оғиздан чўп олмаган худонинг бандасиман. Йўлдош бўлишдан ҳазар қилсангиз, нима ҳам қиласардим. Зорим бор, зўрим йўқ, ўзим орқангиздан сизни қора тортиб кетавераман,— дедим.

— Вой-вой,— деди чол,— чакакликкина мол кўринасан, қирдаги киши нега сени сўкиб кетаётибди бўлмаса?

— Сўкса сўкаверсин, мен эшитмагандан кейин оғзига келганини ўтласин.

— Танимайман дегин?

Ичимдан зил кетдим. Нима дейишими билмай қолдим. Индамасдан эргаша бердим. Кейиндаги туя етаклаганлар ҳам менга шубҳа билан қарай бошладилар. Ўртага тушган бу совуқчиликни устимдан кўтариш учун гапни бошқа ёққа бурмоқчи бўлиб, чолга гап отдим:

— Мана шу ёруғ юлдузнинг оти нима, отахон?

— Ҳи, ҳи, қув бола кўринасан, юлдуз отини билиб ядачилик¹ қиласармидинг?— деди-да, бошини осмонга кўтариб, шарқ томондан ярқираб чиқсан юлдузга қаради:

— Мана буми? Бу юлдузни «Зухро» дейдилар, асли бир камбағал кишининг қизи экан. Ота-онаси ўлгандан сўнг, подшо бунга совчи қўйдирибди. Зухро қиз: «Ўзимнинг севганим бор, шунга тегаман», дебди. Подшо қизнинг севганини топтириб дорга осибди. Дорнинг ёғочи узун, жуда-жуда баланд экан. Қиз кечаси келиб севган йигити осилган дор ёғочига тирмашиб чиқаверипти, чиқаверилипти, бошига етибди, ундан у ёғи осмонга бир қадам йўл экан. «Бир кунмас, бир кун, ерда зўравон подшолар йўқолса қайтиб тушарман», депти-ю, кўкка чиқиб кетибди. Ана ўшандан буён ҳар куни тонготарда кўкдан ерга мўралаб қўяркан. Бу юлдуз тонг қидиргандарнинг манглайига чиқади, ухлаб ётганлар буни кўролмайдилар...

Чол қўли билан осмонда турли шакллар чиза бошлиди:

— Ҳув анов, шимолдагиси, Олтинқозиқ юлдузи. У юлдуз осмоннинг ўқи бўлади. Шунга қараб юрган киши, йўлдан адашмайди. Мана бу тўкилган тутдай чўзилиб кетган ёруғлиқ Сомончининг йўли. Мана шу

¹ Гўё юлдузга қараб ёмғир ёғдира оладиган сеҳргар киши.

йўлнинг остида ота-боболаримиз минг-минг йилдан бери қатнаб келган. Мана мен ҳам шу йўлдан қатнайвериб қартайдим. Тушундингми, ядачи бола?

Гаплашиб кетсанг йўл қисқаради, дегандай шаҳарнинг Чигатой дарвозасига келганимизни сезмай қолибмиз. Олдиндаги нортуя бўйнига осилган қўнғироқ данғир-дунғир чалиниб борар эди. Шаҳарнинг тор кўчаларида янграган қўнғироқ овози деворларга урилиб майдаланар, ерга тўкилар эди.

Тўхтажонбойнинг масжидига яқинлашганда, қудуқнинг қолипи сингари мезанадан ярим белини чиқариб кучанаётган манқа сўфининг:

— Ҳайна хананхола... Ҳайна хананхола... — деган овози эшитилди. Беш кунлик бевафо умрида бундай хушқироат овозни ҳатто ўз жинслари ўртасида ҳам эшитмаган чолнинг или чўчиб кетди, сўфига жўровоз бўлиб увламоққа бошлади. Чол қўлидаги таёқ билан итни бир туртиб тўхтатди.

— Бунинг нима деб бақираётибди, ўғлим?

— Шўрликка худо икки дардни бирдан бергац экан, ҳам манқа, ҳам сўфи, ҳозир мезанадан тушолмай бақириб ётибди, — деб ҳазиллашдим.

Оёқ кийимлар сотиладиган вофурушлик растасига келганда чол билан хушлашиб ажрашдик. Чолнинг или ҳам менга ўхшаш растандан қўрқар экан. У думини чотига қисиб, эшакнинг пижига суқилиб, олазарак бўлиб кетар эди. Жуда раҳмим келди. Бу раста ичидаги қадамда әснаб, керишиб, нос чекиб турган қорувулларнинг «кимсан?» деяверишидан зерикиб, қассобликка бурилдим. Қассоб бозорида бир катта қора кўпак бир қанча итларни эргаштириб изғиб юрар эди. Мени кўриши билан ириллай бошлади. Узр айтиб, совунгарчиликка бурилдим. Бу ернинг итларида ҳам худди шундай муомала — чопсам қувлади, тўхтасам — тегаракка давра қуради. Қадамни илдамроқ ташлаб эски хотин ҳаммомнинг ёнидан кулоллик орқали Каппонга қараб йўл солдим. Қаерга кетаётибман — ўзим ҳам билмайман, мени кўр тақдир етаклар ёди.

Бу йил ит йили эканми, билмайман. Кулолликда ҳам мени итлар тинчитмади.

Дуруст, қассоб бозорининг итлари-ку, мени без тергани келган, деб қизганиши мумкин эди. Совун бозоридагилар қириндилардан иборат ризқларига шерик бўлади, деб ўйлагандирлар. Хўш, кулолликнинг итлари

нимани қизганади? Мен қуруқ, бўш хумни, ошсиз со-
пол товоқни ёки сув тегмаган қувурни еб қўяманми?

Энсам қотиб йўлимдан кетиб боравердим. Маҳкама
бозорининг бошига, Ҳасти Уккоша деган мачит рўпа-
расига чиқдим. Уккоша дегани бир одамнинг исми
экан. Бу одам араблар бизнинг Ўрта Осиёни босиб ол-
ганларида лашкарбоши бўлиб келиб, шу ерда ота-бобо-
ларимизнинг ўқига учиб ўлган экан. Кейин араб ҳо-
кимлари унинг қабри устига мачит кўтариб, нишонла-
ган эканлар. «Отангни ўлдирганга онангни бер», деган
муросасоз мақол юзасидан шаҳарларимизни вайрон
қилган, ота-боболаримизни ўлдирган, халқимизни ёп-
пасига қул қилувчилардан бири бўлган Уккошанинг
мозори бу замонга келиб зиёратгоҳ бўлиб қолган эди.
Мозор тагидан чиқадиган сизот сувлардан пайдо бўл-
ган бир булоқ ҳам бор эди.

Бу мозорга ва булоқча халқнинг ихлоси жуда ба-
ланд эди. «Бу мозорга сифинган, бу булоқ сувидан ич-
ган ёки чўмилган киши пес бўлса тузалади, шол бўлса
юради. Кўр бўлса кўзи очилади», деб ишонар эдилар.

Ҳасти Уккошадан кунботар томонга кетаверсангиз,
чала новвойликка чиқар эдингиз.

«Оғзи қаро аломат, ичи қизил қиёмат — уни топинг
дилбарим», бу ҳамма биладиган оддий топишмоқ,
яъни тандир.

Катта-катта тандирларда аланталаниб ўт ёнмоқда
эди. Кўкси очиқ бўз яктак кийган, чаккасини боғлаган
кишилар, тез-тез лахча чўғли тандирларнинг ичига ки-
риб-чиқиб, иссиқ нон узмоқда эдилар. Гўё қуёш кор-
хонасида тўлин ой ясалмоқда эди. Қизил мағиз, лола-
ранг бўлиб пишган нонларнинг юзи офтобдан ҳам ис-
сиқ эди.

Қани энди жилдираб оқаётган шу ариқнинг лабига
ўтириб олсангу, шу нондан бир саватини олдингга қў-
йиб қўйсалар, ҳеч қандай такаллуф бўлмаса, сувга бо-
тириб еяверсанг, еяверсанг. Саватдан нон узилмаса,
ариқдан сув. Тўйдим деганимда, ўрнингдан туриб бир
керишиб қўйсанг, ҳеч ким сендан пул сўрамаса. Кейин
новвойга: «Рахмат, ака!» десанг-да, йўлингга кетавер-
санг.

Аммо бундай пайтларда биздай камсуқумларни нон-
нинг саховатли ҳидигина тўйдира оларди. Исиши ба-
ҳонаси билан новвойхонанинг эшиги олдида ноннинг
ҳидини ҳидлаб турар эдим.

Елкасига рўмол ташлаб, сағри ковушини чарви ёғи

буриб ялтиратган олтмишлардан ошган, лекин бир оз буқчайған чол келиб бир рўмол нон олди. У остоңадан чиқа туриб, менинг уст-бошимга бир қур синчиклаб қареди-да: «Ҳим-м. Отанг айлансин, болам, мана шу нонни кўтариб элтиб бермайсанми?» — деди.

«Хўп», деб қўлидан тугунни олдим. Орқаладим. У олдин, мени кетин кета бошладик. Чол оёқ остида учраган қоғозларими, латталарими ҳассасининг учи билан аввал бир титкилаб текшириб, кейин ердан олиб девор ковакларига тиқиб кетар эди. Орқамда иссиқ нонлар. «Менга улардан бир бурда тегадими ё йўқми, ёки китоб ортилган эшакдай бебаҳра қолавераманми?» деб ўйлайман. Чоли тушмагур шунча нонни нима қилади, ё тўйи бормикин, тўйга бўлса — бу нон кам, рўзгорга деса — кўп. Бу одам каллайи сахарлаб, товуқ қўнокдан тушмасдан қаёққа етаклаб кетаётиди? Нарироққа бориб, жарликка бурилдик, сув ёқалаб борар эдик. Чол майин овозли, жуда ҳам хушгап чиқиб қолди:

— Нима қилиб тонг аzonда тентираб юрибсан, болам? Нима йўқотган эдинг?

— Даладан тушдим, ота.

— Ҳа, шундай бўлади, болам. Тошкентнинг тарифини еган чумчуқ Маккатуллодан қайтиб учиб келади. Ота-онанг борми?

Гапни чўзиб ўтирмаслик учун «ўлиб кетганлар», деб қўя қолдим.

— Шунақа бўлади. Ота-она деган мўрт келади. Ҳай, заарсиз. «Яхши бузоқ икки онани эмибди», дегандек, ўзинг эпчил бўлсанг, ота топиб оласан. Отаки топилади, она деган ўз оёғи билан келади. Ишқилиб, катта Чорсудан омон-эсон ўтиб олибсан. Марра сеники. Ёмонлар кўпайиб кетган. Ҳа, шунақа. Оёқ яланг экансан, болам. Ундай деса, Маллахоннинг тужси ҳам оёқ яланглигича сўйилиб, шулон ошига тушиб кетган, югурик оёққа кавуш топилиб қолар. Аввал оёқ омон бўлсин-чи. Ҳа, шунақа!

Мана, уруш бошланганига ҳам бир йилдан ошиди, шундан буён ҳамма нарсанинг нархи ошиб кетди, шундан буён пойабзалнинг ҳам нархи кўтарилиб қолди, шунақа, болам. Пошшолар тинч яшаса, хотини талоқ бўладигандай, оқ поишомизни айтаман-да, тинчгина юрт сўраб, моржнини еб, ёмонларни дорга осиб, маржалар билан айш-ишрат қилиб ётавермайдими? Нимаси етишмайди, фуқароси бўлса хом гўштдай итоатли,

миршабу полескалар қиличдай. «Гус» деса, тап-тайёр, ҳар беш вақт намозда эшону уламолар ҳақига дуо қилишиб турибди, пулга зориқмайди. Жумлаи бою боёнлар мададда. Тағин нима керак? Уруш қилиб, ҳалойиқни қириб, кесакка ҳоким бўладими? — чол ўз-ӯзича жавраб, саннаб борар эди.

Мен индамадим. Орадан бир оз жимлик ўтди. Ўн-ўн беш қадамдан кейин чол ғинғиллаб ашула айта бошлиди:

— Отаси ўлмаган ким бор,
Онаси ўлмаган ким бор.

Биронлиг юртига бориб,
Мусофир бўлмаган ким бор?

Ҳай, машойихларнинг садағалари кетай. Отам раҳматли икки ҳаж қилган эдилар. Мени ҳам ўзлари билан кейинги гал олиб бордилар. Биз ҳам эй мусофирикликларни бошдан ўтказганмиз, болам. Киши мусофирир бўлмагунча мусулмон бўлмайди, деган эканлар, ализлар. Ҳа, шунақа бўлади. Ўзинг қайси қишлоқдан бўласан?

— Учқўргондан,— дедим энсам қотиб.

— Шунақа дегин, болам, мен учрамаганимда онангни учқўргондан кўраг экансан. Домла-помлага борганимисан?

— «Сўфи Оллоёр»нинг¹ ярмисида қочганман.

— Ҳа, шунақа. Бай-бай, гапнинг айни қизгин жойида қочган экансан. «Жаҳаннам»дан қочган экансанда, а, болам?

— Ҳа, шунақа.

Чол «Сўфи Оллоёр» китобининг «жаҳаннам қасидаси»ни куйлай бошлади:

Жаҳаннам узра бир кўприк эрур, оҳ,
Ўшал кўприк сирот отлиқ гузаргоҳ.

Қиличдин тез эрур, қилдин ингичка.
Шушаймонлар ўшал кун тушгай ичга.

¹ Эски мактабда завод чиққандан сўнг ўқитиладиган китоб. Каттақўргонлик Сўфи Оллоёр деган шоир асари (XVII аср.)

Чолнинг қўлидан бир амаллаб қутулиш пайдан бўлиб:

— Ота,— дедим,— нонингизни бир оз ушлаб туринг, сув ичиб олай, чанқаб кетдим.

Чол сесканиб, чўчиб кетди:

— А?— деди.— Сув ичаман? Ичингда мой қайнаётидими, ё қази-қарта едингми? Юравер, баччағар, ҳовир чой ичасан, э, тавба-ей, этим жимирлашиб кетди-я. Саратонда қўл ювишга эринасан киши-ю, кеч кузакда, тағин аzonлаб, наҳорга, муздек қавс сувини иchar əмиш-а. Э, тавба-ей, ота-онанг ғозмиди, ҳароми? Шунақаям бўладими?

Чол мени койиб жавраб кетмоқда эди. Жар ёқасида хароба бир уйнинг эшигига келиб бурилди. Мен ҳадиксираб эшик олдида тўхтадим. Чол орқасига қаради.

— Ҳа, нега қоракашлик қилаётисан, шунақа бўлади, болам, киравер.

Яна шубҳаландим.

— Ия!— деди чол.— Нега бузоқдек бақраясан? Бу ер күшхона әмас. Мадраса, мадраса. Шунақа бўлади. Чала қолган саводинг шу ерда чиқади.

Қўрқа-писа таваккал қилиб тутундан қорайиб кетган пастак эшикдан энгашиб ичкари кирдим.

Ҳаммаёқ ачимсиқ, кўзни ачитадиган ҳидга тўлган эди. Юқорида миёна рўзгорнинг самовари, ўртacha бир кир самовар қайнаб турар эди. Ердан икки қаричча кўтарилган сўричада олти киши давра қуриб ўтирибди. Ўртада манқалдонда олов, олов атрофида синиқмертиқ чойнаклардан уч-тўрттаси терилган. Кўчада аллақачон қуёш чиққан бўлишига қарамай, бу ердаги шишиаси қорайган еттинчи чироқ пилпиллаб ёнмоқда. Кўча томонга очилган туйнукларга ёпиширилган ёғлик қофозлардан сарғиш нур гира-шира кирмоқда. Таралмаган сариқ соқоли юзини босган, қўш кўзойнакли, ўрта ёшли бир киши чироқ ёнида қалин бир китобни очиб ўтирибди. Қолганлари ҳар хил шаклда ўтириб уни қуршаб тингламоқдалар. Биз кириб боришимиз билан манқалдондаги чўғни оташкурак билан тутиб ўтирган, ҳожи дўппилик пучуқ бир киши қувониб кетди.

— Ана, Ҳожи бобомнинг ўзлари ҳам келиб қолдилар. Ўзларидан сўраб қўя қоламиз.

Китоб ўқиётган бошини кўтарди:

— Ҳожи бобо, китобдаги бир масалага шубҳа қилиб қолдик. Абу Муслими соҳибқирон билан Насири

Сайёри Беор дашти Хурросонда жанг қилганда ул жанобнинг бошларига-ку, Насири Сайёр тўқсон олти минг ботмонлик гурзигарон билан урган эди. Шунда ул жаноб тиззагача ерга ботган әдиларми ёки белгачами? Бултурги ўқиган нусхамизда тиззагача дейилган эди. Бу йилгисида белгача деб ёзилган.

— Тиззагача дегани тўғри,— деди Ҳожи бобо,— ғунки қоидай паҳлавонлик уч зарб бўлади. Биринчи зарбда тиззагача, иккинчи зарбда белгача, учинчи зарбда елкагача. Наузанбиллоҳ, бир зарбда ул сакбачча жанобни белларигача ерга ботирган бўлса, иккинчи зарбда қулоқларигача ботириб, зўравонлик Язид билан Марвонихарда¹ қолар эди. Ҳа, шунақа.

— Фикри соҳиби хона, албатта маъқуласт²,— деди даврадагилардан қотмача келган қора бир киши.

Булар «Жангномаи Абу Муслими соҳибқирон»ни ўқимоқда өканлар. Ҳожи бобо нонни мендан олиб, самовар тагидаги бир сандиққа тахлади. Саккизта нонни бир патнисга қўйиб, ҳар қайси ноннинг устига бир кафтдан майиз, жийда солди. Кўтариб келиб, ҳар қайси одамнинг олдига тўйларда тўққиз-тўққиз тортилгандай биттадан қўйиб келди, ўзи ҳам даврага кирди. Мен ҳали ҳам серрайганимча устунга суюниб турар өдим.

— Ҳей,— деди Ҳожи бобо,— деворга суюб қўйган куракдек нега серрайиб турибсан, амакиларингга салом бериб, бу ёққа чиқ, болам, ҳа шундай бўлади.

— Ассалому алайкум!— деб тортиниброқ юқори чиқдим. Ҳожи бобо ёнидан жой берди. Ҳалиги нонлардан биттасини менинг олдимга қўйди. Чой қўйиб берди.

— Нонни ушат, чойни ич, қўумақайлик қилмай яхши чайнаб ея бер, болам. Ҳаммаси ўзингники, ҳа, шунақа.

Бу ердагилар ҳеч қандай такаллуфни билмас эдилар. Ҳар ким ўз чойнагидан чой ичар, ўз нони билан майизини еяр, бир-бировига олинг-олинг йўқ эди. Ҳалиги форс тилида гапирган, кўк саллали қотма, қора киши Ҳожи бободан сўради:

— Соҳиб, ин бача кист?³

— Новвойликдан топиб олдим, шаҳримиздаги етим-есирларни кам санаб, ўзини ҳам шуларга қўши-

¹ Шарқ адабиётида афсонавий рицарлар.

² «Уй эгасининг фикри тўғри».

³ «Бу бола ким?»

моқчи бўлган бир бепадар. Оёқ-қўли эпчил, тили бурро, жаги бутун кўринади, хизматларингни қилиб юрар,— деди.

— Жуда маъқул, балли-балли, Ҳожи бобо.

Ҳамма Ҳожи бобони олқишилади.

Бу ер кўйнориҳона — такя эди. Демак, мен бу ерда гиёҳвандларнинг чой ташувчиси, чилим солувчиси, Ҳожи бобонинг югурдаги, фарроши бўлиб қолар эканман. Жой иссиқ, эрмак тўлиб ётибди. Ахир, бу шўрлик одамларнинг қай бириси эрмакдан қолишади. Нону чой ўз қўлимда, сал фурсатда бир-икки танга пул жамғарсам бўлади. Демак, Тошкентнинг қаттиқ қиши, менинг учун чанада шувгандай тез ўтиб кетади. Ундан ташқари мен шу аҳволда онамнинг олдига боролмас эдим. Қўлим бир оз пул-мул кўрсин, бирор нима орттириб уйга кириб борай дедим.

Чой ҳали тугалмаган ҳам эди, қотма, қора киши ўрнидан турмоқчи бўлди.

— Имрўз бозор, соҳиб, дўкона барвақт кушодан лозимаст, ба ман ижозат¹.

— Хўп-хўп, боринг, кечки обиёвғонга келарсиз, албатта?

— Албатта.

Мен боя диққат қилмаган эканман, у тумшуғи осмонга қараган кавушини кияётганда юзига қарадим. Икки қошининг ўртасида бухор тангадай қизили бор эди. У чиқиб кетди. Мен Ҳожи бободан сўрадим:

— Бобо, бу киши ким, ўзи қаерлик?

— Ҳи,— деди Ҳожи бобо,— энг аввал, ҳи, мен бобогина эмасман, балки Ҳожи бобоман, ҳароми. Ҳароми? Иккинчидан, сен палисамистр эмассанки, бу ерга келувчиларнинг ким, ота-онасининг оти нима, касби қандай, ўзи қаерлик, ҳисоб бериб ўтирсам. Бу мусулмон ҳинди бўлади, болам. Пишавур шаҳридан, ўзи ҳиндининг саррофи. Унча-мунча судхўрлик ҳам қилиб туради. Шунаقا. Ҳар қачонки ҳиндининг пули бир лакдан ошса, тиллани киздириб манглайига босади ю, қизил нишон қиласди. Бунинг пули лак-лак, шаҳри Тошкентнинг қанчаки савдогари бор, ҳаммаси қўрқади, буни кўрганда дағиллайди, ҳаммаси бундан қарздор, болам, ҳа, шунаقا. Тур. Чилим сол. Кечгача яхши хизмат қилиб мени тинчлатсанг, кавуш топтириб бераман.

¹ Бугун бозор қуни, тезроқ бориб дўконни очиш имкони керак.

Бу ер менга жуда ҳам фором келиб қолди. Ҳизматни аямадим. Ҳожи бобо ҳар гапга бир мақол ўқийдиган өзмароқ табиатли киши бўлса ҳам қўли анчагина очиқ, бахиллиги йўқ, хусусан, ҳисобга нўноқроқ одам эди. Чунончи, у олтина нарсани кетма-кет санамоқчи бўлса, тўртдан кейин янглишиб кетар, дарров мени чақирап, бу жиҳати менга, хусусан, ёқар эди. Сарроф ҳинди менинг севганларимдан биттаси эди. У келганда, айниқса, менинг оёғим олти, қўлим саккизта бўлиб хизмат қиласр эдим. Бунга сабаб икки нарса эди: биринчидан, у Ҳиндистоннинг ажойиб-гаройиботларидан ҳикоя қиласр эди. Чунончи, марварид кўчаларда сочилиб ётади. Ҳинд болалари, кўнгалагига марварид, ёқут солиб ётади, нон дарахтда пишади, одамлари беш юз ўшга кирганда мўйлови чиқади. Ҳаммасидан шуниси қизиқки, әру хотин ялангоч юради. Қиши бўлмайди, қўй текин, она-болали фил тўрт танга ва ҳоказо, ва ҳоказо.

Бу гапларнинг бир қисмини мен чалакам-чатти болалардан эшитганим бор эди. Ич-ичимдан Ҳиндистонга бора олиш ҳаваси булоқдай қайнаб тошар, «оҳ гўзал Ҳиндистон», деб қўяр эдим.

Иккинчидан сарроф ҳинди жуда сахий эди. У Тошкентнинг йирик, дона-дона носини эмас, фақат Бухоранинг хокиносини чекар эди. Мен қаердан бўлмасин ўша носни толиб, унга келтириб қўяр эдим. У:

— Баракалла, баракалла,— деб қўлимга нос пулидан ташқари уч мири, бир танга чойчақа берар эди. Бовор кунлари кечқурун такяга бир халта тилла, танталарни кўтариб келар, энг аввал менга битта аччиқ чой буюрар, сўнгра бир бурчакка ўтириб пул санар эди. Кўпинча саноқнинг ярмига борганда мудраб қолар, чўчиб-чўчиб уйғониб, чилим сўрар, паға-паға тутун тарқатиб, яна саноққа тушар эди. Шундай пайларда мен тепасида туриб, унинг давлатини ёмон кўздан сақлар эдим, уйқуси тиниб яна саноққа тушганда, билмадим, мўлжалдан кам келгани учунми:

«Мошоолло!» деб қўяр эди.

Хуллас қалом, мен ҳинди саррофни ёқтирас эдим.

Ҳожи бобо билан сарроф ҳиндидан ташқари бу ерга келувчиларнинг ҳаммаси ҳам унча қўрс эмас, афюндан сўнгги пинакни ҳисобламаганде ҳаммалари ҳам хушгап, хушмуомала одамлар эди. Дунёда бўлиб турган ва бўладиган ҳангомалардан суҳбатлар бўлар эди. Китоб ўқиларди: унинг намунаси юқорида кўрсатиб ўтилди.

Мен бу ерга келганимнинг учинчи ҳафтаси уруш бошлиғанига ҳам бир йилу икки ойга яқинлашиб қолған эди. Урушнинг совуқ таъсири кўқнорихона — такяга ҳам кириб келган эди. Гиёҳвандлар ҳам сиёсатдан гапиришадиган бўлиб қолган эдилар.

— Николаю фаранг бир томон. Гермон деган бир томон, тоза урушаётган эмиш. Гермон дегани олтида томонида кўзи бор, қанотли бир тоифа эмиш. Оқ пошшонинг бир талай шаҳарларини ер билан яксон қилган эмиш. Айниқса, ўрмаловчи бир тўп чиқарган эмиш, бу тўпи аждар наслидан эмиш. Гермонга фақат Абу Муслим, Қаҳрамони қотил, Халифаи Румдай соҳибқиронлар бас келмаса, бошқаси бас келолмас эмиш. Оқ пошшонинг аскарлари ўртасидан ола чиқиб: «Урушмаймиз, урушса пошшо билан вазирлар уруша берсин», деб турган эмиш. Шу бебош аскарларнинг бошида Мастеровой деган бир полвон турган эмиш...

Урушнинг қизиб бораётгани тўғрисида, саёҳат қилиб юрган қишлоқларимда ҳам қулогимга чалингкан эди, шаҳарга тушганимдан буён бу гап аниқ эканини билдим.

Шундай қилиб, сиёсат тўғрисида бораётган гап нима сабабдандир тўсатдан паррандабозликка айланиб кетар, ким қандай қилиб тўтини «аҳмоқ» дейишга ўргатганини, ким зағчани чакидахўр қилганини, ким тоғуққа қичқиришни машқ берганини, олатўғаноқ оғзидан тухум қилишини сўзлай бошлайдилар. Бир нафасда бу гап ҳам ўзгариб, «ер нега қимиirlайди» баҳси бошланар эди. Хуллас, мен учун бу ер шикоят қиласи даражада зериктирувчи жой эмас эди.

Хизматларим Ҳожи бобога маъқул тушди. У ҳам ваъдасининг устидан чиқди. Ўша пайтларда Тошкентда калишлар, кавушларнинг нархи ошиб кетган эди. Оч-яланғоч косиб, камбағалларнинг топгани опорка бўлиб, ҳамма опоркага ўзини урган эди. Опорка дегани урушда ўлган солдатларнинг этигининг соғи эмас, паст бош қисми бўлиб, қайсиdir пулга ўч, жонкуяр ҳарбий идора буларни йиғар экан. Бу гапни Тошкентдан туриб эшитган аллақайси бой: «Киройи фуқаропарварлик бундай бўлади», деб скорий поездга тушиб, урушнинг орқасига борган экан. Бир эмас, саккиз вагонни нақд пулга харид қилиб Тошкентга келтирибди. Ана шуни энди майда-майдалаб, ўн жуфт, йигирма жуфтдан якка қўл ямоқчиларга сотар экан. Ямоқчилар уни сеплаб, фуқарони қимматбаҳо калиш, кавуш ташвишидан

құтултиар эканлар. Ҳожи бобом шу опоркадан муз-
болтадайининг биттасини менга олиб берди.

Пайшанба, жума күнлари айниңса тақя гавжум бў-
лар эди. Такяниң доимий йигирма-йигирма беш так-
жой мижозларидан ташқари жўра-жўра бўлиб солма
ош қилиб ейдиганлар, «иштаҳа очиш учун», «дилхуш-
лик учун» бир-икки чилим, наша ҳам чекадиган ёш-
яланглар келар эдилар. Булардан кўп қисми майда
ҳунарманд, косиб йигитлар бўлиб, аҳён-аҳён бойвачча
болалар ҳам кўриниб қолар эди.

Одат бўйича, ҳар чоршанба куни эрталабдан намоз-
гаргача Ҳожи бобо менга дам берар эди. Шу куни
Ҳожи бобонинг баъзи бозор-ўчар ишларига ёрдам бе-
риб, қолган вақтлар ўз ихтиёrim билан бозор айланар
эдим.

Ҳар ҳафта чоршанба куни кечгача менинг «ҳордиқ»
куним — жумам ҳисобланар эди. Эрта билан Ҳожи
бобо қўлимга ярим танга уч мири жума пули бериб:

— Ма, болам, ўйнаб кел, барвақт қайт. Боққолнинг
маймунидек ким кўринганга ажува бўлиб юрма, поч-
тачининг отидек ҳар бир дўконнинг олдида тўхтаб, ағ-
райма, кассобликка кириб қолган бегона итдек кўринган
билан ёқалашма. Ҳайитда қандолат бозорга туш-
ган қишлоқидек баднафс бўлма, кўринган нарсани
олиб ея берма. Ҳа, шундай бўлсин, болам, шундай бўл-
син.

— Дарвоқе, ма, мана бу бир мирига Хўжа рўш-
нойидаги уста Толиб совунгардан бир қадоқ шам ола
кел, ҳидлаб ол, сассиқ бўлмасин. Эрта жумахшанби,
арвоҳларга ёқамиз. Сассиқ бўлса арвоҳлар ранжийди.
Боравер, болам, боравер.

— Ҳа, тўхта-чи, тамаки саройга ҳам туш, мана бу
тўққиз пулни ол, ўша ерда бухоролик дўкондор бор, бу
пулга бухоро толқони носидан ола кел ҳинди амакинг-
га,— деди.

— Пулни қўя беринг, нёсга ўзимда пул бор.

— Ҳм,— деди Ҳожи бобо,— «ҳар кужо пул аст
онжо дил кушо». Ҳинди сарроф билан ўрталарингдан
қил ўтмаслигини биламан. Ҳиндига деганда пулни ҳам
кераги йўқ. «Оладиган қўлим берадиган», деганлар.
Шундай бўлади. Ҳу, жавдирмай кўзинг қурсин. Бора
қол. Иргай қамчинга ўхшайсан-а, озодсан. Озодликка
не етсин.

Ҳожи бобо тағин орқамдан алланималар деб жав-
раб қолди. Мен шаталоқ отганча кўчага кетдим.

Бугун чоршанба — бозор кун. Тўгри Мажжомининг орқасидаги ялангликка, қовун бозорига югурдим. Кеч куз бўлгани учун қовун-тарвуз демаганингиз тоғ-тоғ бўлиб уюлиб ётар эди. Мешкоблар ҳаммаёққа сув сепиб, салқин қилиб қўйган эди. Уч-тўрт жойига фарам-фарам ҳўл бедалар уйиб ташланган. Четан-четан қовун олиб келган дехқонлар аравадан отни чиқариб арава шотисининг соясига газ бўйи оқуруғ қовунларни, ҳумчадек келадиган сарғиш, қизғиш қирқмаларни, думига пичоқ қўйиш билан тарсиллаб неча бўлакка ажралиб кетадиган қизилуруғ шакарпалакларни уйиб ташланлар. Қувадан, Марғилондан, Фарғонадан, Олтиаридан четан-четан анор олиб келган дехқонлар ҳам аравани лайдак қилиб, ҳар биттаси ҳандалакдек каттакон анорларни уйиб қўйибди.

Ўзим тенги битта саёқни топиб: «Ҳой бола, отинг нима?» — дедим.

- Нима ишинг бор эди: отим Отабой,— деди.
- Битта қовун олсан шерик бўласанми?
- Шерик бўлардиму пулим йўқ.
- Пулинг бўлмаса, бозорда нима қилиб юрибсан?
- Қовун туширадиганларга ёрдамлашаман, сапча, туйнак беришади.
- Йўлингдан қолма, сен менга тўғри келмас экансан.

Ёничкина битта қизилуругни бир пақирга сотиб олиб, ёриб ея бошладим. Ўз бошингча ўз пулингга олиб, ўзинг ёриб еган қовунга не етсин. Ўзим эркакларнинг орасида яшасам ҳам, такя деган жойга ҳўл мева кирмас эди. Афюн, таряқ егувчи, кўкнор ичувчи кишилар ҳўл мевадан мушук сувдан ҳазар қилгандай ҳазар қиласар әдилар. Кунлардан бир кун Ҳожи бобога қўярда-қўймай битта шафтоли артиб берганимда, озгина татиб кўриб:

— Ҳу, ҳароми, бунинг нима, шафтоли-шафтоли деганинг шуми? Шафтоли деган нарса думалоқ сув бўлар әкан-ку! Жунжиб жетдим-а! — деб қўлимга қайтиб берган эди.

Шунақа, гиёҳбонлар такяларга ҳўл мева, совуқ сув, олича, олҳирот, кўксултон, анор, сут, қатиқни сира йўлатишмасди. Бу меваларнинг ўзи у ёқда турсин, отини эшитганда сесканиб кетишарди.

Қовунни мава қилиб еб олдим. Энди икки донагина анор ҳам олай деб, мўйсафид бир фарғоналик дехқонга

бир мири пул узатдим. Чол бўйи-бастимга синчиклаб қараб:

— Анор егинг келдими, болам, пулингни чўнта-гингга солиб қўя бер, ҳали бай очганим йўқ, бай очишдан илгари чакана савдо қилмайман,— деди-да, иккита катта анорни олиб менга узатди.— Бирини ўзинг ө, бирини укаларингга олиб бор, дуо қилсаларинг бўлди. Мозор босиб келган анор.

Чолга жуда ҳурматим ошиб кетди. Анча яхши гаплар гапирмоқчи әдиму, бу гапларимни биттагина маъюслик билан айтган, «раҳмат, ота» деган сўз билан тамомлаб қўя қолдим. Белбогимни устимдан боғлаб, анорни қўйнимга солиб олдим.

Қовун бозордан чиқиб өски каппон олдидан ўтиб кетаётib бутун өски шаҳар бозоридаги қоровулларнинг бошлиги Раҳматулло саркорга кўзим тушиб қолди.

— Ие, ука,— деди у,— катта йигит бўлиб қолибсан-ку! Мирза акам омон-эсон юрибдиларми?

— У киши ўлиб кетганлар.

— Эй аттанг, ҳа, майли, худо раҳмат қилсин. Онанг омонмилар? Нечта бола қолдиларинг?

— Онам соғ-саломатлар, мен, яна учта синглим бор.

— Бай-бай, ёш қолибсанлару.

У қўйини ковлаб битта ориқ бедана олиб берди,

— Ма, буни тўрга солиб боқ, ўткир сайроқи чиқади.

«Раҳмат», деб уни ҳам қўйнимга солиб қўйдим.

— Олазарак бўлиб турибман, ука, йигитчилик қурсин, басма-бас ўйнаб Қорабой тожикнинг бели чиқиб кетди, аравага солиб мошфуруш табибникига олиб кетишиган эди. Келмай турибди. Шунга ҳавотир олиб түрибман.

— Нима қилиб бели чиқди?

— Атторликдаги бойваччалар билан катта қанор тўла йигирма пуддан ортиқ кўзмунчоқни аравадан ёлгиз ўзи кўтариб саройга олиб кираман, деб белини чиқариб қўйибди. Бойваччалар билан бас ўйнаб бўладими? Нима қилса ҳамки, камбағални майиб қилиш пайдан.

Эски шаҳардаги қоровулларнинг аксарияти тожиклардан бўлар эди. Булар расталарни пойлар эдилар, кўчаларга сув сепар эдилар ва савдогарларнинг, ҳаннотларнинг, дўкондорларнинг арава-арава келадигая юкларини ортиб-тушириб берар эдилар.

Раҳматулло саркор эл-юрт ўртасида обрўга эга.
Дегани-деган, сулҳ-салоҳлик кишиларнинг бири эди.

— Бўш бўлганингда ҳовлига кел, укаларинг билан
ўйнаб кетасан,— деди Раҳматулло саркор.

Хайрлашиб маҳкама томон йўл олдим. Кўмир са-
ройига қараб кетаётганимда қулоғимга карнай-сурнай
овози эшитилиб қолди. Ёш-яланг болалар ўша томонга
югуриб борар эди. Чорсунинг ўртасида иккита тахта
аравада Юпатовнинг циркчилари тўхтаб жар солар
эдилар. Бир араванинг устида иккита сурнайчи, битта
карнайчи, битта дўмбирачи. Ҳар хил қалпоқлар кий-
ган, бетларини бўяб, узун-узун қизил бурун қўйган,
сариқ-сариқ патила сочли, ой, юлдуз нусха олабайроқ
тўнли масхарабозлар, бир қарич келадиган қизил лаб-
ларини тиржайтириб, ҳар хил масхарабозлик кўрсат-
моқдалар.

Биттаси тухумни оғзидан ютиб қулоғидан олади,
биттаси бурнининг катагидан лента суғуряпти.

Иккинчи аравада бир рус хотин тўрт-бешта лайча
кучукларга кичкина кийим-бошлар кийгизиб:

«Люблю, люблю, Мамажон,
Люблю, Мамажон.
Акушкадан қараган,
Люблю Мамажон.
Истаконда чой ичган
Люблю, Мамажон».—

ашуласига ўйнатяпти.

Учинчи араванинг устида битта чала яланғоч хотин почаларига пистон қадаган иштонини кўз-кўз қилиб турли мақомларда қўл-оёқларини ўйнатяпти. Битта полвон икки пудлик қадоқ тошлардан тўрттасини бирин-кетин осмонга иргитиб илиб олиб ўйнапти. Бир киши давранинг ўртасида гижинглаган отни олдинги оёғини кўтартириб салом бердиряпти.

Ҳаммага таниш бўлган Рафиқ масхарабоз:

— Ҳой, билганлар билсин, билмаганлар бошқаларга айтсин. Сартия халқининг эски таниш Юпатовбой ва у кишининг қизлари Майрамхон кўмир саройига от ўйини қурдилар. Билетлар бир миридан биттангагача. Кеп қолинг, армонда қоласиз!— деб қичқирар эди.

Сурнайчи-карнайчиларнинг олдида биринчи қаторда томоша қилиб турар эдим. Шу тобда анор егим кеб қолди. Қўйнимдаги анордан биттасини олиб, ёри-

ғидан иккига ажратиб икки қўлим билан сиқиб том иштаҳа билан ейишга тушдим. Серсув қайанорнинг шарбатлари энгагимдан тирқираб оқиб кетмоқда. Нима учундир карнай-сурнайнинг овози аввалгидек шахдам эмас, виқиллаб чиқар әди. Пуфлай бериб лунжи пулфакдек шишиб кетган кекса кўса сурнайчи «ғийқ» этиб сурнайни тўхтатди-да, елкасидаги рўмолни олиб оғзини, лунжини артди.

— Ҳой қизталоқ бола! — деди.

Кимни чақираётган экан, деб аланглаб қарадим.

— Сенга айтяпман,— деди у мени кўрсатиб,— даврадан чиқ, анорингни бошқа ёққа бориб е!

Мен билмас әканман, карнайчи билан сурнайчининг олдида анор, кўксултон, олхўри, тоғолча, сузма-қурт каби нордон нарсаларни еб бўлмас экан. Буни кўрган карнайчи-сурнайчиларнинг оғзидан сўлакайи оқиб, пуфлай олмай қолар эканлар.

Битта масхарабоз келиб, мени туртиб даврадан чиқариб юборди.

Ўйин ҳам тугаб қолган әди. Жўнаб қолдим.

Сочим ўсиб, елкамга тушиб кетгани учун олдирмоқчи эдим. Маҳкама мачитининг тагида кўчага эски бир кир қизил лунги осиб қўйган сартарошхонанинг эшигига бориб тўхтадим. (Сартарошхоналар маълум бўлсин учун кўчага вивеска ўрнига лунги осиб қўйиларди.) Сартарошхонада уч-тўрт киши бор әди. Биттасининг икки чаккасига иккитадан тўртта зулук солиб қўйилган әди. Бир кишининг икки чаккасида қориқ. Қориқ дегани ҳўқиз ёки сигирнинг шохидан ичини ўйиб ташлаб икки томони тешик қилинган бир асбоб. Бу билан сартарош бош оғриғи кишиларнинг чаккаларини тилиб, устига қориқ қўйиб қон олар әди. Икки чаккасига қориқ қўйилган киши байни ҳўқизга ўхшарди. Бу икков пастаккина эшакка— скамейкага ўтириб бошларини қуий солган ҳолда иҳрап әдилар. Мўйсафид сартарошнинг ўзи бир кишининг жағ тишини сугуриш билан овора әди. Чолнинг кўзи менга тушиб қолди.

— Ҳа, бола, соч олдирмоқчимисан? Бир пақир турди. Пулинг борми?

— Ҳа, бор.

— Бўлмаса, қараб турма, маҳкаманинг ҳовузида яхшилаб ишқалаб сочингни ивитиб кел.

Сартарошлар ҳамма иш қўлидан келадиган «доно» кишилар әди. Улар соч-соқолни қириб қўйишдан, со-

Қол-мўйлов бўяшдан ташқари табиблик ҳам қилар эдилар. Хафақон — бош оғриқ бўлганларнинг томиридан қон олиш, зулук солиш, қориқ қўйиш, тиш суғуриш, сурги дори бериш ҳам буларнинг вазифасига кирар эди. Айниқса, болаларни хатна қилиш сердаромад ишдардан ҳисобланар эди.

Бизга ўхшаган ёш-яланглар сочимизни олдирмоқчи бўлганимизда, бошимизни ҳўллаб ишқалаб ўтиришга ҳафсалалари келмай, сочимизни ивитиб келишини ўзимизга буюрар эдилар. Маҳкама ҳовузига кириб бошимни ҳўллаб, қиртишлаб ишқалай бошладим. Обдан меъёрига етди деганда, сартарошхонага бордим. Уста тиш оғригининг тишини суғуриб бўлган эди. Убечора бир чеккадавой-войлаб қон тупуриб ўтиради.

Уста яна банд. Бир мўйсафид кишининг мўйловини қайчилаб қўймоқда эди. Кўзи билан менга «ўтирибтур» дегандек, бир курсичани кўрсатди.

— Бошингни ишқалаб тур, сочинг қуриб қолмасин!

Навбат менга келди. Уста бир кир қизил лунгини бўйнимга солди. Бошимга қўл тегизиб: «Яхши ивимбасан-ку, баччағар!» — деди-да, сопол обдастадан қўлига сув солиб узукли қўллари билан бошимни ишқалай кетди. Худди теримни шилиб олгудай бўлди. Айниқса, сартарошхонанинг қашқа пашласини айтинг. Шилинг поча-оёқларимни шунаقا узиб чақадики, дод, деб юборасан киши.

Кейин уста шапалоқдай пакки устара билан чаккамдан иш бошлади. Устарани ҳар бир тортганда бошимдан арра юргизаётгандек, ўрнимдан иргиб-иргиб тушар эдим: Уста: «Қандай бесабр боласан, жим ўтир!» — деб койиб қўяр эди. Бошимдан бир-икки жойини қирқиб ҳам олди шекилли, пахта ёпишириб борар эди.

Соч олдириш ҳиёмига етай деганда сарочлик — өгар-жабдуқ растаси томондан қийғос тўполон овоз кўтарилиб қолди. Бутун оломон ўша томонга югуриб кета бошлади. Мен ҳам лунгини иргитиб ўрнимдан қўзғалдим. Уста баримдан ушлаб:

— Пулимни бериб кет, бу ер Салмон покнинг дастгоҳлари, у кишини алдаб бўлмайди, болам, кал бўлиш, бошга мойхўрак тошиш, темирўтки — ҳаммаси Салмон покнинг ҳақларини еганликдан бўлади,— деди.

— Устара, қайроқ, лунгининг ифлослигидан эмасми,— дедим.

— Тил теккизма, шум бола!

Сартарошнинг ҳақи — бир пақирни бериб, шошашиша оломон кетидан саррочлик томонга югурдим. Бир томони саррочлик, бир томони саҳоб — китоб бозор, бир томони вофурушлик — оёқ кийим бозори, бир томони ногора бозор, бир томони пичоқчилик, намат бозор, жиққамушт оломон билан тўлган эди. Одамларнинг биқини тагидан, оралиқлардан ўтиб, якка чорбозорнинг ўртасидаги ялангликка сирғалиб борар эдим. Бозор ўртасидан ўтадиган жанггоҳ сувининг кўприги устига келганимда:

— «Олиб чиқишиди, олиб чиқишиди, ана бадбахт Ҳожи, қўшмачи Ҳожи!» — деб бақирган овозлар әшитила бошлиди. Кўзим ногора бозорининг даҳанасига тушди. У ерда қўши табақали, кўк мойга бўялган бағдодий эшикдан бир неча норгул йигитлар хипчадан келган қушсурат фўрум, қора соқол-мўйловли, хитой жужунидан бешмат камзул кийган, белига пуштиранг шойидан белбоғ боғлаган, соатининг тилла занжири кўкрагининг ўнгидан чапига қараб салқи осилган, амиркон маҳсикавушли, чамандагул дўппили қирқ ёшлардаги бир кишини судраб чиқар эди.

Ҳовли ўз замонасиининг машҳур яллачиларидан бўлган Ойша яллачининг ҳовлиси бўлиб, бу фўрум киши унинг эри — Раҳмат ҳожи эди. Халқ уни «қўшмачиликда» айблаб, оломон қилиб ўлдирмоқчи эди.

Судраб чиқсан йигитлардан тўрттаси уни чалпак қилиб кўтардилар. Кейин силтаб-силтаб тортиб, ногора бозорнинг оқовадаи ботқоқланган кўчасига бир қоп дондек иргитиб юбордилар. Ҳожи ерга жуда зарб билан тушган бўлишига қарамасдан ўридан қўзғалиб тура олди. Оломонга ўнг қўлини кўтариб:

— Ҳой мусулмонлар, ҳой халойик! — дея олди холос.

Ўттиз ёшлар чамасидаги қора тўридан келган яғриндор бир қассоб йигит кела, бир калла уриб орқасига чархпалак қилиб йиқитди. «Ур, номард қўшмачини!» деган овоз ҳаммаёқдан кўтарилди.

Оломон Ҳожининг оёғидан судраб чорраҳанинг ўртасидаги майдонга олиб тушди. Фазабга келган халойикни ҳеч қандай қудрат тўхтата олмас эди. Ҳожига қўли ета олган ёки ета олмаган ҳар бир мусулмон ишқилиб бирор мушт уришними, бирор марта тепишини-

ми, савоб деб ўилар эди. Арининг инига чўп суққандай чуввос тўполон ичида ҳеч ким ҳеч кимни танимас эди. Ҳамманинг диққати ўртада ётган Ҳожининг ўлакса-сида эди.

Ҳожининг бутун кийим-бошлари лойга, қон-қушга беланиб кетган, пошнали этикларнинг зарбидан ўйилған кўзлари, эзилиб кетган жағлари таниб бўлмас ҳолга қелган, баданида соғ жоий қолмаган, жонини алла-қачон ҳаққа топшириб, бир халта гўштга айланган ёди. Шундай бўлса ҳам оломоннинг ғазаби ҳали таскин топмаган, уруш давом қиласр эди.

Мочаловнинг яёв, отлиқ миршаблари, атроф-атрофдан келиб халқни тарқатмоқчи, ҳуштаклар чалиб тартибга чақирмоқчи, осмонга ўқ узиб халойиқни чўчитмоқчи бўлса ҳам бефойда эди.

Ярим соатдан мўлроқ вақт ўтгандан кейин халойиқ ўз-ўзидан тарқала бошлади. Унда-бунда қолган тўп-тўп одамлар бир-бирларидан ўсмоқчилаб, ҳеч гапдан хабарлари йўқдай:

— Ўзи нима гап, кимни оломон қилишди? — деб суриштирган бўлар эдилар.

Ваҳоланки, текшириб кўрганда, биринчи муштни урган киши шуларнинг ўзи бўлиб чиқар эди.

Асли воқеа бундай бўлган экан: Раҳмат ҳожи шу йил ёзда Фарғонага саёҳатга борибди. Ҳаммага у ўзини бой киши деб таниширибди, уйланмоқчи бўлганилигини арз қилибди. Шунда уни марғилонлик бир кошибнинг Латифахон деган, эри ўлган қизига уйлантириб қўйишибди. Бир неча кун Марғилонда тургандай кейин хотинини кўч-кўрони билан Тошкентга олиб келибди. Латифахонни ўз уйига олиб бормасдан илгари катта хотини Ойша яллачига ялиниб-ёлбориб:

— Жон хотин, йигитчилик, бир аҳмоқлик қилиб шу ишни қиласр га қилиб қўйдим, беш-олти кун орзуим қонгунча турганимдан кейин яхшилик билан юртига жўнатиб юбораман. Унгача сен менинг «синглим» бўлиб тур, мени шарманда қилма, ундан кейин то ўлгунимча бир итинг бўлиб хизматингни қилишга тайёрман. Майли, улгуржироқ пул топсанг, иккинчи борища сени ҳам ҳажга олиб бораман. Дунёларни томоша қилиб гуноҳларимиздан пок бўлиб қайтамиз. Жон хотин, шарманда қилма, оёқ ювган сувингта чой қайнатиб берсанг ҳам ичаман,— деб илтижо қилибди.

Ойша яллачи бу сўзларга пўк учиб, «хўб» деб қўя қолибди. Кейин Раҳмат ҳожи марғилонлик хотинни уйига етаклаб олиб келибди. Бу ерда ҳам кичкина бир

маълум ош қилиб берибди. Орадан кунлар ўтибди, ойлар ўтибди. «Янги ёрни кўрганда, эскидан кечмоқ керак» деганларидек, Ойша яллачига қиё қарамай қўйибди. Ҳатто Латифахоннинг олдида уни камситиб, ҳар хил ифлос хизматларни ҳам буюрадиган бўлиб қолибди.

Бу муомалалар албатта секин-секин Ойша яллачининг сабр косасини тўлдира борибди. Кунлардан бир кун эри Раҳмат ҳожи уйда йўғида у Латифахонни олдига чақириб:

— Менга бир оз қулоқ беринг, Ойимпошша, сиз ўзингиз шундай соддамисиз ёки марғилонликларнинг ҳаммаси шундай содда бўладими? Келганингизга уч ойдан ошди, ҳали ҳам ҳеч балони сезганингиз йўқми? Ҳожи акангиз менинг акам эмас, эrim бўлади, сиз менга келинойи эмас, кундош бўласиз. Бу уйнинг бутун рўзгор ҳаражати менинг елкамда, эрингизни бойвачча қилиб қутуртириб қўйган ҳам мен бўламан. Мен Тошканинг донғи чиққан яллачисиман. Тўйларда, ҳашамларда шогирдларим Саври яллачи, Фотма яллачи, Рисол яллачилар билан бирга бориб тонг аzonгача ўйнаб, ялла айтиб, муқом қилиб, хушомадгўйларга ўзига ярашув жавоб бериб, бойваччага бойвачча қилиқ, косиббаччага косибча қилиқ кўрсатиб, юзимизни ерга суриб тилангандай бўлиб беш сўм-ўн сўм ортириб келаман. Ана шу яллачиликнинг пулидан эргинамиз Раҳмат ҳожи бунчалик эррайим бўлиб юрибди. Наҳотки шуни сезмаган бўлсангиз.

«Шериклик ошни ит ичмас» деганлар, айланай, пошшахон. Мен-ку эрсираб кетаётганим йўқ. Агар истасам, қадамимда юзтаси топилади. Не-не данғиллама меҳмонхоналар Ойшахонга мунтазир. Пешонаму икки бетим, энгаким ёпиштириладирган ўн сўмлик тиллоларга тўлиб кетади¹. Битта қийғир бўйин қилиш билан осмондаги қушни овлайман. Менинг учун гал пулда ҳам эмас. Эрда ҳам эмас. Сиз ёш экансиз, сизга раҳмим келяпти. Гапингизга қараганда ҳамиятли, ҳимоятли, беш вақт намозни канда қилмайдиган мусулмон бир косибнинг қизи экансиз. Ҳожи сизни ҳаром қилмоқчи. Ҳожи сизни Тошканинг катта пулдор бойваччаларига қўшмоқчи. Бир кечалигингиз учун у эллик сўм оладими, юз сўм оладими — унинг иши.

Ўзингиз марғилонликсиз, Фарғонадаги сой бўйини

¹ Тўй-базмларда яллачиларнинг бети, юзига бойлар олтин танга ёпиштириб, «мукофот»лар эдилар.

билсангиз керак. Сизни ҳам Ҳожи акангиз «сой бўйи» қизларига айлантириб қўймоқчи. Ҳушёр бўлинг, Латифахон, оппоққинам. Яна ихтиёр ўзингизда,— депти.

Ойша яллачининг бу сўзларини Латифахон ҳангманг бўлиб тинглапти. Юзлари бўздай оқариб, юпқа лаблари титраб кетибди.

Сўз тамом бўлиши билан у кар қилинган беданадай довдирааб, ўрнидан турибди. Ўз уйига кириб яrim соатлардан кейин бошида паранжи, қўлтиғида бўхча билан чиқиб келибди:

— Раҳмат, Ойша опа, ақлимни киргиздингиз, кўр эканман, ман энди Марғилонга кетаман. Нимаики қилган бўлсам, билиб ўтган, билмай ўтган гуноҳларим учун кечиринг. Мен юртим — Марғилонга кетдим.

Иккалалари ўпишиб, қучоқлашиб, кўз ёши қилиб хайрлашибди.

Орадан беш-олти минут ўтар-ўтмас Раҳмат ҳожи уйга қайтиб келади. Латифани тополмай, Ойшадан сўрайди.

— Латифа қани?

— Латифа сени ташлаб Марғилонга кетди. Ўшзердан туриб сендан талоқ хати сўрап экан. Мен кундош билан туролмайман,— дебди Ойша яллачи.

— Сен айтиб қўйганмидинг?

— Мен-ку, айтганим йўқ. Аммо әл оғзига әлак тутиб бўлмайди. Ойни этак билан ёпиб бўлмайди. Мингта одам кириб чиқадиган эшигимиз бор, биттаси эмас-биттаси айтгандир.

— Иш расво бўлибди. Кетганига қанча бўлди?

— Беш минут ҳам бўлгани йўқ. Ҳали ҳам илдам юрсанг, орқасидан етиб оласан. Марғилон паранжилик, қўлтиғида бўхчалик хотин ўтдими, деб сўрасанг, ҳамма айтиб беради.

Ҳожи ҳеч қаёққа қарамасдан алпонг-талпонг кўчага чиқиб кетибди. У суриштира-суриштира қассоб бозорнинг этагида Латифахоннинг орқасидан етибди.

— Тўхта, Латифа!

— Тўхтамайман, қўшмачи!

— Нима деяпсан, манжалақи?

— Қўшмачи деяпман. Минг лаънат, Ҳожи деган исмингта, шўрлик пешонам қурсин. Дод! Мусулмонлар!!

Булар сан-манга бориб қолишибди. Ўткинчилар, қассоблар буларни ўраб олишибди. Ишнинг чатоқлигини пайқаган Ҳожи уйга қараб қочибди. Ўртада қол-

ган Латифахон воқеани тўпланган кишиларга оқизмай-томизмай ҳикоя қилиб берибди.

Бир йилдан ошиқ охири кўринмаган урушнинг кундалик ваҳимасидан асабийлашиб қолган халойиқ-қа баҳона топилган эди. Оломонга оломон қўшилди. Растаю бозор одамларга лиқ тўлди. Ойша яллачининг уйидан Раҳмат ҳожини олиб чиқиб оломон қилингани юқорида баён қилиб ўтилди.

Миршаблар Ҳожининг ўлигини майиз саройга олиб кириб, устига бўйра ташлаб қўйдилар. Полиция бошлиғи Мочалов ва унинг югурдаклари қанча изғисалар ҳам Раҳмат ҳожининг аниқ қотилини, бирор гувоҳини тополмадилар.

Латифахон қаерга кетди, уни ҳам билмас эдилар.

* * *

Кун намозгарга яқинлашиб қолгани учун бозор-расталарда одам сийраклашиб қолган. Мен ҳам Ҳожи боғонинг буйругини бажариб бир қадоқ эмас, бир қадогу чорак яхши шам, бир мирига ҳинди саррофга атаб толқон нос олдим. Яна ўша ердаги ғариб-ғураболарга мендан бозорлик бўлсин учун уч пақирга яrim қадоқ пашмак ҳолва олиб, такяга қараб кета бошладим.

Худди тандир бозорнинг оғзи, Бадалмат думанинг ҳаммомига келганда рўпарамдан Расулмат ғўзафурушнинг ўғли, ўз маҳаллам, қадрдон дўстим Туроббой чиқиб қолди.

— Ҳа-ҳа-ҳа,— деб қучоқлашиб кетди.— Вой-бўй, тирикмисан, хумпар, Тошкентга қачон келдинг? Онанг бечора сани ўлди деб аза очмоқчи бўлиб турувди. Шунақа меҳринг қаттиқ боламисан?

— Гапларинг тўппа-тўғри, ўртоқ, лекин уст-бошимни кўриб турибсан. Шу аҳволда қандай қилиб уйга кириб бораман. Келганимга бир ҳафтача бўлди (ёлғонни худонинг ўзи кечирсин). Хўжайним қўли очиқ, сахий одам кўринади. Яна бирор ҳафтагарнинг ичida уст-бошларимни тузатиб ололсам, уч-тўрт таига пул орттирам, укаларимга уни-буни олиб борсам, дейман. Лекин сендан битта илтимосим шуки, мени кўриб қолганингни ҳеч кимга айтиб юрма. Келгуси ҳафтага албатта ўзим бораман. Жон ўртоқ. Онам, укаларимнинг аҳволи қалай? Маҳаллада нима янгиликлар бор?

— Онанг, укаларинг яхши,— деди Туроббой,— тоғанг

қарашиб турибди. Маҳаллада нима ҳам янги гап бўлар эди. Салимбой сўфи отанинг эркак эчкиси туғди. Ҳуснишибий лахтакфурушликдан синди. Мачитдаги олача жойнамозни ўғирлашиб кетишиди. Кўп одамлар: «Исмат девонанинг чопони шундан», деб ўйлашяпти. Зиёд оча кўр бўлиб қолди. Лапарининг ёнига яна лапар қўшилди.

Хом терини ийласанг ултон бўлур,
Нафсини тийган киши султон бўлур.

Шунга ўхшаган бўлар-бўлмас гаплар-да, оғайни. Дадамнинг ишлари яхши. Ғўзанинг нархи ошиб кетган. Бир калла кунжара икки тангага чиқди. Қолган гапларни маҳаллага боргандা эшитасан.

Бир ҳафта кутаман, майли. Келар шу бугун маҳаллага бормасанг, кўрганимни ҳаммага айтиб юборман. Энг аввал ойингга, ундан кейин ўртоқларга айтиб шармандангни чиқараман. Дарвоҳе, хўжайининг ким, нима иш қиласид?

— Уни ҳозир айтмайман.

— Бачча, тушдингми?

— Тур-эй, отангнинг гўрига... Ўзинг бачча бўла қол, қош-кўзинг келишган. Дорбозга шогирд тушдим.

— Дорбозга шогирд тушган бўлсанг, духоба шиминг йўқ-ку.— Иккаламиз хаҳолашиб кулишдик.

— Айтгандек Омон қаёқда?— деб сўрадим.

— Икки ойча бурун бир аҳволда бўлиб қайтиб келган эди. У келиб сенинг тўғрингда тоза ҳам бўлар-бўлмас гапларни гапирди. Бари бир, ҳеч ким ишонгани йўқ, «худо урсин, каломулло урсин», деб қасам ичса ҳам ишонмадик. Ҳозир унинг иши йирик. Абдулла қорақошга шогирд тушган, уйига сув ташиб, эт боқиб юрибди. Оёғида Абдулла акам берган өски хром этик, белида саллоти камар. Пиёнбозорга хўжайиннинг олдига ош ҳам олиб бориб туради. Ўрисча сўкишларни ўрганиб олган. Дадаси Турсунбой аканинг дўкони босиб қолган эди, йигит-яланлар ҳашар қилишиб, тузатишиб бердик.

— Яхши, яхши. Қолганини ўзим борганимда билб оларман. Ҳозир шошиб турибман,— дедим.

Қўлтиғимдаги беданани олиб Туроббойга узатдим,

— Ма, ўртоқ, мана буни тўрқовоққа ташлаб қўй, жуда ўткир сайроқи чиқади. Тумшуғини қара, парини қара, маржонини қара.

Туроббой беданани қўлига олиб қулоғига гувилла-
ган бўлди. Яна бир марта текшириб кўриб:

— Ие, бунинг макиён-ку! — деди.

— Шунча далада юриб макиён билан туллакни
мен ажратмай, сен ажратасанми, абраҳ! — дедим, ле-
кин кўнглимда шубҳа бор эди.

Ўткинчи бир йигитни тўхтатиб:

— Мулла ака, шуни кўриб беринг, шундан сайроқи
чиқадими, йўқми? — дедик.

У йигит беданани қўлига олиб кулди:

— Ҳа, бунинг болаларидан сайроқи чиқса чиқар,
лекин ўзидан чиқмайди, — деди.

Демак, макиён экан. Сирни бой бермай, Туроббой-
га:

— Бўпти, олиб кетавер, ошга босарсан, — дедим.

Туроббой макиённи қўйнига солди. Хайрлашиб аж-
рачишдик.

Ҳожи бобо, унга иқтидо қилиб турган гиёҳвандлар
намозаср ўқиб турганларида такяга кириб бордим.
Дарров шамни, ҳолвани, носвойни, анорни бир чеккага
қўйиб, чилимнинг сувини янгилаб, сархонасини тоза-
ладим. Самовар, чойнакларни артиб, куракча билан
кулларини олиб челякка солдим, елкамда сочиқ, қў-
лимда супурги, ҳеч нима кўрмагандай, хизматда қосим
турганимда намоз тамом бўлди.

Ҳожи бобо:

— Ҳа, етим тойлоғим, қайси гўрларда бесару со-
мон йўқолиб кетдинг. Етимнинг отаси кўп деганлар.
Ҳа, шунаقا. Битта-яrimta ота топилиб қолдими? Ҳу,
мулойим шупурги бўлмай, гермоннинг ўқига учиб кет!

— Зовол вақтида қарғаманг! — деди гиёҳвандлар-
дан биттаси.

— Ўзбошимча-да, ўзбошимча! — деди Ҳожи бобо.

— Хўш, бозорда нима аломат-қиёматларни кўр-
динг?

— Ойша яллачининг эри Раҳмат ҳожини халойик
оломон қилиб ўлдириб юборди, Ҳожи бобо, — де-
дим.

— Ие! — деди Ҳожи бобо. — Ўзи ҳам кўзга яқин,
хушрўй бесоқоллардан эди. Ҳай, майли, худо раҳмат
қилсин. Халқ оломон қилган бўлса, «шаҳиди аъло» қа-
торида кетади. Бундайларга дўзах ўти ҳаром, ҳм ..
шунаقا.

— Қани батафсилроқ гапириб бер-чи? Ие, сочиниг-
ни ҳам олдирибсан. Эрон подшоси Аҳмадали кал под-

шога ўхшаб қолибсан. Суратини кўрганиман. Хўш, гапир!

Мен биттага ўнта қўшиб тамом ваҳима аралаш оломон воқеасини сўзлаб бердим. Менинг гапимда ярим пошшо эски шаҳарга икки лак аскар туширди. Етмиш бир марта халойикқа қараб ўқ отилди, деган гаплар ҳам бор эди. Тўққизта хотин боласини чала ташлади. Кўкаaldoш мадрасасининг битта мезанаси қийшайиб қолди, сарочликни Мочаловнинг миршаблари тала-ди. Хотин ҳаммомда чўмилаётган хотинлар ҳаммаси додлаб кўчага яланғоч чиқди, деган гаплар ҳам бор эди.

Бир соатдан мўлроқ гапирдим.

Шу ҳикоя сабаб бўлди-ю, Ҳожи бобо менинг гуно-ҳимни унутиб юборди. Ҳикоя вақтида секин-секин кеч-ки кайф учун йигилган тарёкийлар ўн-ўн икки кишига борган эди. Ҳинди сарроф намозасрдан сал ўтар-ўтмас саройдан қайтган эди. Бугун унинг чеҳраси очиқ. Менинг ҳикояларимни тушунса-тушунмаса «мошоолло-мошоолло» деб эшишиб ўтирад эди. Бир неча тарёкийлар менинг ҳикояларимдан ўзларидан кетай деб қолдилар, баъзилари ҳозиргина еган афюнлари эсларида йўқ, яна устама афюн еб олдилар. Келувчиларнинг баъзилари сломон воқеасидан хабардор ҳам эдилар. Улар ҳам менинг гапимни тасдиқлаб, ёнига қўшимча қиласар эдилар.

Кўкнорилар жамоатчилиги айни гоҳ яллачига, гоҳ Раҳмат ҳожининг ўзига, гоҳ марғилошлиқ хотин Латифахонга, гоҳ бетизгин, бебош оломонга, гоҳ Мочалов ва миршабларнинг бепарволигига қўяр эдилар.

— Тўғри,— деди қўш кўзойнакли мулла уста Мирсалим,— баъзан англашилмовчиликлар ҳам бўлиб турди. Чунончи, ўтган йили Занги ота сайилида шундай бир воқеа бўлди: сумбуланинг ўрталари, жума куни эди. Ҳазрати пирам Занги отанинг сайилгоҳига Майманаю Майсарадан, Ироқу Бадаҳшондан, Эрону Турондан, Ҳиндию Рум, Чинимочйндан, яъни жумлайи жаҳондан зиёратчилар йигилган, Тошкантимизнинг эса бешикдаги боласигача кўчиб чиқкан. Одам боласи мўр-малаҳдек ер-кўкни босиб кетган.

Намозжумага азоц айтилиб қолди. Одамлар катта хонақонинг саҳкини ва унга қўшилган атроф майдонларни шамалоқдек эгаллаб, намозга тайёрланиб турибдилар.

Ҳамма имомга иқтидом қилиб «оллоҳу акбар» де-

йилиши билан, намоздан көчикибрөқ қолган бир banda олдинги сафга ўтиб кета туриб ўртароқ сафдаги бир танишининг киссасидан ярмидан кўпи чиқиб, тушиб кетай деб турган бўз ҳамёнига кўзи тушиб қолади. Шу ҳамённи меҳрибончилик билан киссасига ичкарироқ солиб қўймоқ учун қўл уради». Буни қаторда турган яна бир мусулмон кўриб қолиб намозини бузиб: «Дод, мусулмонлар, хонақога кисавур оралади»,— деб бақиради ва ҳалиги шўрликнинг ёқасига ёпишиб муштлай бошлайди. Мачитдаги имом бошлиқ ҳамма мусулмонлар ҳам намозларини бузиб, ҳалиги паррихтани дўппослай кетадилар.

«Ҳой, ҳой, тўхтанг, ўзи нима гап», деганга қулоқ соладиган одам йўқ. Ҳаш-паш дегунча ўлакса қилиб, мачитнинг сахнига олиб чиқадилар, бу ерда ҳам кўзига қон тўлган оломон шўрликни ура кетади, ўлдириб хотиржам бўлгандан кейин:

— Ўзи нима гап, нима қилди, ким бошлаб урди, ким ушлади, кимнинг ҳамёни, деган гаплар чиқа бошлайди.

Кейин ҳамён эгаси ўртага чиқиб:

— Биродарлар, бу менинг дўстим эди, ўғри одам эмас эди. У менга меҳрибонлик қилмоқчи, осилиб қолган ҳамёнимни киссамга солиб қўймоқчи бўлган эди, бечорада гуноҳ йўқ эди,— дегани билан бўлар иш бўлган, энди фойдасиз эди.

— Мана бу тикка жаннатга боради,— деди Ҳожи бобо,— ҳа, шунақа, бесўроқ, беистоқ жаннатга тушиб кетаверади.

— Шариатимиздан айланай, мусулмончилигимиздан айланай, ҳимоятимиздан, ҳамиятимиздан айланай, оломондан айланай. Ана шундай мусулмон ҳамиятлик оломон бўлганда, ҳаммамиз ҳам эшигимизни баралла очиб ухлай берсак бўлади. Бирорта ўғри ёки қўли эгрининг ҳадди бормикин, бир мусулмоннинг мулкига, номусига таадди қилса. Оломондан ўргилай,— деди гиёҳвандлардан биттаси,— ёмонлар жазосини тортсим.

Энг охири ҳукм — замонанинг бузуқлигидан, подшоҳларнинг нотинчлигидан, фуқаронинг бузилиб беҳаё бўлиб кетганлигидан, орномус барбод бўлиб, хотинлар, ёш болалар қўлдан-қўлга мол бўлиб сотилаётганидан, хулласкалом, шариати Мустафонинг оёқ ости бўлиб назардан колаётганлигидан, охир замон яқинлавиб қолганлигидан, ҳазрати Исо кўкдан тушиш вакти келаси ҳафтага қолганлигидан, Халифаи Рум то-

монда Добатул арз чиққанлигидан, Хитой томонда якка күэлик Яъжуж-Маъжужлар хуружга келганлигидан, Эроннинг ярмини ер ютганлигидан, ўзимизнинг Тошкентда, Тупроққўргондан «бачажиш» чиққан эканлигига келиб тўхтади.

Сўзни келган ерида тўхтатиб, Ҳожи бобо имом бўлган ҳолда намозшом ўқишига қўзғалдилар. Мен унгача чойнакларга аччиқ қилиб чойни дамлаб манқалдонга териб қўйдим. Чилимга тамаки босдим, ўртадаги чироқни ёқдим. Катта патнисга ҳар кимнинг ўз насибаси бўлган биттадан обинон, икки чақмоқдан қанд, бир капдан қора майиз қўйиб чиқдим.

Намозшомдан кейин мижозлар ўз ерларига тартиб билан ўтирдилар. Мен ҳар қайсиларининг олдига бир чойнакдан чой, биттадан пиёла, нон, қанд, майизларни қўйиб чиқдим. Ҳожи бобо ҳар кишининг ўз моясига яраспа қоғозга ўралган «дори»сини қўлларига бериб чиқди.

Тўртта кўкнорининг олдига битта тогорачада устига чит рўмол ёпилган эзилган кўкнорини олиб келиб қўйди. Уларга бир патнисда нон, майиз, чой қўйилди. Улфатчилик бошланиб кетди.

Бай-бай-бай, буларнинг гиёҳдан сўнгги хушчақчақ суҳбатларига қулоқ солсангиз. Гиёҳдан илгари бир-бировларига тўнғиз қарааш қилиб ўтирган, худо урган зиқна, битта майизнинг ярмини бировга раво кўрмайдиган, ўлганининг кунидан эриниб намоз ўқиган бу маҳлуқлар энди тамом очилиб кетганлар.

Биттаси хаёлидаги боғи бўстонини мақтайди, бигтаси давлатини санаб ҳисобига етолмайди, бир-бирини уйига таклиф қиласпти: «Оёғингизнинг тагига қўй сўядман», дейди. Бир-бirlарига чой узатишган, нон суриб қўйишишган, қорадоридан пашша қанотидайини узиб, бир-бirlарига узатишган. Шунчалик меҳрибон, шунчалар хушмуомала, шунчалар мулоим бўлиб кетишганки, асти қўяверасиз.

Мен пойи-пиёда хизмат қилиб турибман. Тиқ этган чойнак бежавоб қолмайди. Ўша замониёқ манқалдоидан буруннинг қонидек қуюқ Кузнецов чойлар етказилиб турибди. Мендан, айниқса, ҳинди поччам хурсанд.

— Мошоолло, бачам, мошоолло. Бисёр мамнунам. Имрўз бозор буд, корам душвор, ҳисобам нотамом, ҳа майлаш, пардо, як қалён биёр (буғун бозор эди, ишим қийин бўлди, ҳисоб қилолганим йўқ, эртага қиларман, чилим келтир).

Сархонага учта чўғ қўйиб яхшилаб пишитдим. Бозордан келтирган қоғозга ўроғлиқ носни ҳам олдим.

— Мана соҳиб, қалён ҳам тайёр, се лаҳчайи гули нор.

— Боракалло, боракалло, бачам.

У чилимни «хурр-хурр» қилиб чуқур-чуқур икки-уч торди, ўзи ҳам зўр, Қаршининг тамакиси эди. Элитди шекилли, ранги ўчиб, кўзини олайтириб, зўрға:

— Об биёр, об биёр,— деди.

Бир пиёла муздек сув олиб келиб бердим. Қўллари қалтираб бир-икки қултум ичган бўлди. Бирпас тепасида турдим, ўзига келди. Қоғозга ўроғлиқ носвойни бердим:

— Ба шумо носи Бухорий ҳам биёварда будам.

— Боракалло, бачам, боракалло!

У сарроф халтасини ковлаб битта яrim сўмлик сўлкавой чиқариб берди.

— Ин мукофот, аз Ҳожи бобо пинҳон кун.

— Хўп.

Чилимни бошқаларга навбат билан тутиб чиқдим. Икки хўroz қичқирганга сужбат давом қилди. Ҳожи бобо дўконнинг измини менга топшириб ичкарига кириб кетди. Гиёҳвандлар тарқалди.

Сарроф ҳинди билан қўш кўзойнакли мулла уста Мирсалим одати бўйича такяда ётиб қолишди. Мен ҳам чироқни «пуф» этиб ўчириб, ўз жойимга чўзилдим.

Эртаси пайшанба эди. Бугун жума оқшоми, келувчилар кўп бўлади. Барвақт туриб катта самоварга олов ташлаб юборганман. Ҳаммаёқ супирилган, сидирилган — озода. Мулла уста Мирсалим бир бурчакда якка ўзи бомдод намозини ўқиб олди. Узоқ вақт ўтганкеттанларнинг, ота-онасининг, энди ўладиганларнинг арвоҳига, шулар орасида ўзининг ҳам арвоҳига фотиҳа ўқиб бўлгандан кейин:

— Чойинг қурғур қайнадими?— деб сўради.

— Жағиллаб қолди.

Янги обинон олиб келишга чиқиши керак эди. Ҳожи бобо дастгоҳни ташлаб чиқиб кетишга ижозат бермайди. Уста Мирсалимни юборишга андиша қиласман. Ҳайтовур, Ҳожи бобонинг ўзи чиқиб қолди.

— Нонга борганинг йўқдир?

— Пул ташлаб кетмабсиз-ку.

— Ҳа, шунаقا.

У ёнчиини ковлаб, икки танга пул олиб берди.

— Орқа-ўнгини қараб ол, куйган, хомсиз бўлмасин. Озгина ушатиб еб ҳам кўр, хамири ачиган бўлмасин. Нимани қўлингга тутқазсалар, кўзга ургандек кўтариб келаверма. Салмоқлаб кўр, чўғи оғирроғидан ол. Уруш бўлгани билан, нарх-наво ошгани билан, новвойхоналарни ер ютиб кетгани йўқ.

Рўмолчани елкага солиб, новвойликка қараб юурдим. Тонг аzon бўлишига қарамасдан бир тўда оч ола-қура итларни эргаштириб, эски Каппон томондан Маллажинни жавраб келар эди.

— Туя биттангга—қани, биттанга, туя минг танга — мана, минг танга.

У битта лайча кучукни «Пошшохон» деб чақириб:

— Ҳамма подшолардан ўзинг дурустсан, ҳеч ким билан уришмайсан, уришган билан ишинг йўқ... — деб гапира кетди.

Менга кўзи тушиб қолди.

— Ҳой, бола, бери кел, «Пошшохон» нинг думидан ўп!

Малла девонанинг қилиқларини томоша қиламан, деб анча йўлдан қолдим.

Мен нон олиб такяга қайтиб келганимда Ҳожи бо-бо аллақачон қайнаган самоварнинг тагида уймалашиб юрар, мени ғижиниб кутар эди.

— Ҳа, ҳароми, нон учун Тўйтепага бориб келяпсанми, мунча ҳаялламасанг? Обке!

Такяда хўрандалар етти-саккиз кишига етиб қолган эди. Ҳаммасининг моясига яраша егулик-ичгулигини улашиб чиқдик. Ҳамма кайфини қилиб, чой ичишга овора бўлган вақтда мен секин чой, қанд турадиган қутичани очиб, ундаң кеча олиб келган пашмак ҳолвани олдим, учга бўлдим. Катта бир бўлагини Ҳожи бобонинг олдига, бир бўлагини ҳинди саррофнинг олдига, бир бўлагини уста Мирсалимнинг олдига қўйдим. Ҳожи бобонинг кўзи ярқираб кетди.

— Буни қаердан олдинг, баччағар? — деди.

— Ўзингиз берган жума пулларни йиғиб юрган эдим, кеча олиб келдим.

— Баракалла, одам бўласан, болам. Ҳар бир џарсани тежаш, бугунингни эртага захира қилиб қўйиш яхши фазилат. Шундай қилган одам тез бой бўлиб кетади. Ҳа, шунаقا бор, биринг ўн бўлсин.

Сарроф билан уста Мирсалим ҳам ғоят мэмнун бўлдилар.

Кундузи одатдагича ўтди. Аммо пешиндан кейин

намозасрға яқин бириң-кетин күп таниш, нотаниш ми-жөз хұрандалар йиғилиши. Ичларида такяга янги келган қосиббағчалар ҳам бор эди. Булар солма ош қилиб, бир чилим, ярим чилим тақбас қилиб кетувчи ёш-яланглар эди. Булар келганда менинг бозорим жу-да чаққон бўлиб кетар эди. Булар бир тийин, икки тийин, беш тийиннинг юзига қарамай, чойга, нонга, ўтинга, туз, қалампирга ортиқча пул тўлаб кетар эди-лар. Албатта, мен уларни ўз чўнтағимга қайириб олар эдим. Бундан ташқари, ошдан, шўрвадан қолган овқатлардан «чойхоначи болага», яъни менга насиба атар эдилар.

Одми кунлар бундай ёғлиқ ош, ёғлиқ шўрвалар менга қаерда эди? Шундай жума оқшоми ва жума кунлари такяниң ҳақидан ташқари ўз чўнтағимга бир сўм, олти тангача ишлаган вақтларим бўлган, Йигирматалаб қозон қайнагандан кейин, «бир капдан берса тўйғизади, бир муштдан урса ўлдиради», деган-дек, тўпланиб қолар экан-да.

Бугун такяда яхши савдо бўлган эди. Ҳожи бобо-нинг қўлига йигирма бир сўм қирқ тийин нақд пул топширдим. Ҳожи бобонинг оғзи қулоғида. Хуфтон намозини ўқиб бўлганларидан кейин ҳам такяда ет-ти-саккиз чоғли одам қолган эди. Ҳожи бобо жуда ечилиб кетди. Кеча мен олиб келган шамлардан тўрт-тасини тўрт бурчакка ёқиб, ҳар қайсисининг тагида бир калимадан қуръон ўқилган. Бир чеккада мулла уста Мирсалим қўш қўзойнагини бурнининг устига қўндириб, кир, бурама болиш устига «Жангномайи 'Абу Муслими соҳибқирон» деган мўътабар бир китобни қўйиб олган. Гумбурлатиб ўқиб турибди. Қолган гиёҳвандлар уни давра олиб Абу Муслимнинг қаҳра-монликлари тўғрисидаги ваҳималарни тингламоқда-лар. Тасанинолар, оғаринлар айтмоқдалар. Ўқиш да-вом этарди.

«Алқисса, андин кейин Маймана томондан, Кў-ҳи даман этокидан гард пайдо бўлди. Гард аросидан етмиш икки пароколайи алам, нишонаи етмиш икки минг байроқдори жаррожар, ҳаммалари ҳафт жўш пўш эрди ва Майсара томондан ҳазрати соҳибқирони 'Абу Муслими Хуресонийнинг паҳлавони гардан ко-шонлари мисоли садди Искандардек сағ беғлаб ту-рар эрдилар. Ҳазрати соҳибқироннинг олтин чопқон Зумрад тахтлари узра ливоий Муҳаммадий — байроқ Хуресоний парварафшон бўлиб турар эрди.

Ниқобдор ёғийлар сафидан бир ҳафт жүш кийган паҳлавон аргумоққа маҳмиз бериб майдонга жавлон уриб кирди. Отининг туёғи чачагигача ерга ботар эрди. Етмиш икки ботмонлик гурзийи-гармонини бошидан чарх уриб айлантириб ниқобни юзидан дарбар айлаб айтдиким:

— Эй Абу Муслимий гўсолапараст, эй биёбоний Хуросоний, билсанг билгил, билмасанг мендурман Насри Сайёри беорким, бугун бу маъракаи жангда димоғингдан димор чиқаргаймен.

Ва ҳазрати Абу Муслим ҳам ғайратларига чидай олмай, Кўҳтоғ исмли бўз отларига сувора бўлиб, ул малъунининг садди роҳини тўсдилар. Ғазабларидан ҳар битта мўйлари кийимларидан ништари обдордай тешиб чиқиб кетган эрди.

Кела Насри Сайёрнинг камар бандидан «Ё Али» деб озот кўтариб, муборак бошларидан етти маротаба айлантириб-айлантириб осмонга отдилар. Ул нопсонинг вужуди бир ош пишгунга қадар кўздан ғойиб бўлиб кетди. Баъдаз муборак қўлларини кўкка қилиб тутиб олдилар. Ерга омон қўйдилар ва дедиларким: «Эй Насри Сайёр, минбаъд Хуросонийлар шаънига бундай беодоблик қилмагайсан».

Насри Сайёр у жанобнинг рикобларини ўпиб, тавба-тазаррулар қилди ва имон келтирди».

Хулласи, бу жангнома шу хилдаги ваҳима гаплар билан тўла эди. Аммо эшитувчилар бу ваҳималарни ғоят ҳаяжон билан тинглар эдилар.

Ҳикоят ушбу ерда тўхтаганда Тиконлимозор мажаллалик Аҳмадали сўфи кўз ёшларини артиб:

— Киройи мардоналик бу бўлибдур. «Мард майдонда» дегани бу бўлур. Ҳозирги замоннинг урушлари махзи номардлик. Бехосдан турган кишини милтиқ билан отмоқ, тинч аҳолининг хонадонига тўп қўймоқ, осмонга хайрипилон чиқармоқ — буларнинг бари номардлик — бу кофирнинг иши, — деди.

Бу гапларни ҳамма «балли-балли», деб тасдиқлади. Ҳиндси сарроф ҳам «мошоолло, мошоолло», деб маъқуллади.

Нима десангиз денг, бу ерда яна ойлаб туриб қолиш мени зериктирас эди. Уфқ кўк гумбази билан ўшишган ям-яшил қирларда бўкалакли бузоқдек шаталоқ отиб юрган бир бола келиб-келиб ҳумга қамалган юрондай бўлиб қолса, албатта, зерикади-да. Бундан ташқари биронта тенгқуринг бўлмаса, сирдошинг

бўлмаса, эшитадиган гаплар сарроф ҳиндининг або-си — кийимидаи бўйи бошингдан бир газ ошиқ гаплар.

Зерикар эдим, эрмаклар қидирав эдим. Ҳожи бобонинг кузакда сақлаган туллаклари кеч кузак «чучут» чиқариб қолди. Ҳожи дўппили Султон пучуқ такяда боқиб юрган каклик ғид-ғидлай бошлади, бироқ бу жониворлар ҳам менга ўхшаш бириси оқ Тайтай тоғнинг баланд ёнбағридан, иккинчиси Қўнғироқ тепанинг қуюқ пичанзорларидан ажралган тутқунлар бўлиб, эрмакликка узоқ чидаш беролмас эдилар. Менга эса ҳеч кутилмагандан тўсатдан бўладиган ҳодисалар, чунончи: мўрчанинг қозони ёрилиб, бир-икки киши ўлгандай олам ҳодис воқеалар, ажойибхонанинг йўлбарси бўшаб кетиб, атторликдаги Валиҳожи акага човут согландай саргузаштлар, ҳеч бўлмаса Ҳиндистон чангалзорларидағи саёҳатлар, арслон билан олишув, қирқ кўзли илонларнинг бўйини чопиб ташлаш, ўргатилган ёввойи одам, каркидон-тимсоҳларни миниб юриш—мана шунақангни фавқулодда воқеалар ёқарэди.

Бу ерда нима бор: тонг азондан икки товуқ ўтгунча пинакка борган, мусичадан ҳам хароб гиёҳвандлар, уларнинг ўзаро минғир-синғир, пойма-пой тасаввурдан узоқ ҳикоялари. Тағин ҳам ўз тоқатимга ўзим ҳайрон қоламан. Нима қилиб юрибман? Бу ердан тезроқ силжишга мўлжал қилиб қолдим. Аммо икки нарса кўнглимда «ҳали вақт эрта» дегандай бўлар өди. Биринчидан, Ҳиндистон саёҳатига еткудай пул жамғарганим йўқ. Ҳалигача ҳинди саррофнинг саховатидан, Ҳожи бобонинг қўли очиқлигидан, ошхўр косиб бойваччаларнинг муруватидан, унча-мунча янгилиш ҳисоб билан уриб қолганларимдан йиққаним учта беш сўмлик, битта ўн сўмлик тилла, иккита сўлкавой, қолганлари танга, чақалардан иборат. Мен пулим бир меъёрга етиб тиллага алишса бўладиган даражага етганда ҳинди саррофга топшириб йириклиштириб олар эдим. Бу сирни у билар эди, мен билар эдим, худо билар эди. Жамулжами йигирма етти сўму икки танга пул эди. Олтинларимни яктак кўйлагимнинг ёқа баҳясининг орасига тиқиб яширганман. Қолганларини Ҳожи бобонинг сопол тупдонига солиб такядан эллик қадамча нари ариқ лабидаги қари тол тагига кўмганман. Ҳаммаси ҳам пешона тери.

Иккинчидан, Ҳожи бободан жавоб сўрасам, жўнликча бўшатиб юбормайди, чунки хизматларим унга

ёқиб қолган, қўлини совуқ сувга урдирмай қўйғанман. Бинобарин, бирорта қилгилик қилиб ҳайдалишим керак. Мен ҳалигача чўл қурбақадай ювош. Ҳожи бобонинг ижозатисиз ўз кавагимдан бошимни чиқарганим йўқ.

Бу ҳафтани миям пишмаган режалар билан банд бўлгани учунми ёки маъюслик, етимлик, уйимни, ошна-оғайниларимни соғинганим учунми жуда ювош, мутъе ва фармонбардор ўтказдим. Ҳар галгидек, шўхшатир «шум бола» бу ерда йўқ эди. Бу ҳолатимдан Ҳожи бобо анчагина ташвишга ҳам тушди шекилли, ҳиндига бўлса, ундан бешбаттар.

Сешанба куни Ҳожи бобо мени меҳрибончилик билан чақириб:

— Болам, бу гап-ку икковимизнинг ўртамиизда қолсин, тағин худо уриб анави «қора» си қурғурдан тотиниб-потиниб юрганинг йўқми? — деди.

— Қораси нимаси?

— Биз ейдиган «қорахон» бор-ку, ўшани айтяпман.

— Ўзим гиёҳвандларнинг аҳволини кўриб юрибман, Ҳожи бобо, мен бу заҳарни оғзимга олмайман, тепамда худо бор.

— Баракалла, болам, ҳа, шунаقا бўлсин.

Ҳожи бобо елкасидаги рўмол билан кўзини артиб, ёнчигини ковлаб шапалоқдай битта бир сўмликни қўлимга тутқазди.

— Бу эртага бозорли пулинг, жуда хурсанд қилдинг, болам, ташвишда эдим, тағин бировнинг тўтидек боласини нобуд қилиб қўйдимми деб қўриқсан эдим.

Пулни ёнчиққа яшира туриб:

— Бу томондан хавотир олманг, — деб қўйдим.

— Ўйнаб-кулиб, таралангни тортиб юравер. Сенга «чурқ» этадиганнинг боши ўнта.

Кечаги кайф-сұхбатлардан кейин сарроғ ҳиндига ҳам Ҳожи бобо сингари меҳрибончилик билан ёнига чақирди:

— Инжо биё, бачам, чи таев ҳости, бемор нести? (Бери кел, болам, аҳволинг қалай, касал эмасмисан?)

— Шукур, согман.

— Ба чи паришон менамойи? (Нега паришон кўринасан?)

— Ё тараддуди саёҳати Ҳиндистон паришонам

(Ҳиндистонга саёҳат қилиш тараддуни билан паришонман), — деб ҳазиллашдим.

Ҳар иккаламиз кулишдик.

— Мошоолло, сафари Ҳиндистон дори? (Ҳиндистонга сафар қилмоқчимисан?).

— Ҳа, шундай.

— Сафар бо мاشаққат. Ҳиндистон дураст. (Ҳиндистон узоқ йўл, қийин.)

— Ҳимматим баланд.

— Офарин, мошоолло.

Ҳиндининг ҳам ҳиммати тутиб кетиб, сарроф халтадан битта беш сўмлик тилла олиб берди.

— Гир, гир, бачам. Мен оила ва бача надорамки, давлати маро сарф кунанд, ҳақ таоло садақаро дўст дорад. (Мана буни ол, болам, менинг оила, бола-чақам йўқки, шунчалик давлатимни харажат қилишса, худо садақани яхши кўради.)

Бугун ўнг ёнбошим билан турган эканман, олти сўмлик бўлиб қолдим. Ювошликнинг, маъюсликнинг фойдаси шунчалик катта эканлигини билганимда бошдан шунаقا қиласр эдим. Ярим оқшомгача ўзимдан ўзим ишшайиб, ичимда давлатларимни санаб, қувониб хизмат қилдим.

Чоршанба куни эрта билан Ҳожи бобо қўлимга икки танга бериб:

— Болам, ғир этиб бориб, нон олиб келиб бер, хумларга сув тўлдириб қўй, беданаларнинг донидан, сувидан хабар ол. Кейин санга жавоб, бозорни томоша қилиб, ўйнаб таъбинг ҳоҳлагандага қайтиб кел. Лекин кечга қолма, болам. Ёмон кўп, замон ёмон.

Пулни олиб югуриб бориб нон олиб келиб бердим. Хизматларини бажо келтирдим. Ҳожи бобо қистаб қўймади, бирга ўтириб чой ичишдик. Кейин бозорга қараб равона бўлдим.

Хости Уккошанинг тагида қаймоқ бозор бўлгувчи эди. Бирор товоқ қаймоқ олиб, битта обинон билан еб олиш ҳавас бўлиб қолди. Қаймоқ бозорга кириб у косадан ялаб кўриб «аччиқ» деб, бу косадан ялаб кўриб «суюқ» деб юрсам, бир бурчакда икки хурма қатигини ерга қўйиб маҳалладаги оғайниларимдан тегирмоини Абдулла вавағнинг уласи. Иброжум полвоннинг ўғли Убай ўтирибди. Тура қучоқлашиб кўришиб кетдик. Ўтган чоршанба Туроббой билан бўлган сұхбатдан, минг хил сўроқ-истаклардан кейин, ёлгон-яшиқ гаплар билан қутулдим. Эндиги масалага ўтдик.

Мен қаймоқни еб бўлгунча у қатиқни сотадиган бўлди. Кейин кўмир саройга тушиб томоша қиладиган бўлдик. Морожний еймиз, балиқ еймиз. Юпатовнинг от ўйинига кирамиз. Кажавага тушамиз. Дурбин сурат кўрамиз. Ялла қилиб ўйнайдиган бўлдик.

Убай қатиқнинг пулидан ишлатмайдиган бўлди. Узида уч мири бор экан. Қатиқни арzon-гаровга сотиб, тағин пулни ишлатиб қўйса, келинойисидан балога қолар экан. Етмаганини мен қўшадиган бўлдим. Беш тийинга ярим қаймоқдон қаймоқ, икки тийинга битта обинон олиб, бир чеккада чўнқайиб қаймоқ ея бошладим. Убай ҳам қатиқларининг икки хурмасини биттангага сотиб юборди. Катта пул. Ёнимга келиб, қолган қаймоқни у ҳам ейишиди.

Чорсунинг оғзига чиқиб Убайнинг хурмаларини Қорабой қассобнинг дўконига қўйдик. Ўзимиз тушови ёчилган тойлоқлардай озод эдик.

Бугун бозор куни. Вақт чошгоҳга яқинлашиб қолган. Кўчалар гоятда гавжум эди. Кўмир саройга кираверишда сомон, саксовул, кўмир ортилган туялар қатор бўлиб, бўйинларида жаранг-журунг қўнғироқлари билан йўлни тўсиб турар эди. Туяларнинг бути орасидан ўтиб, баъзиларини чўчитиб, маҳкама ариқнинг кўприги устига келдик. Бир томонда олам-жаҳонни тутатиб, бир ифлос ошхонада балиқ қовуар эдилар. Кир стол устида Сирдарёнинг белдан йўғон лаққа балиғи чўзилиб ётибди. Сузма халтадай очиқ кўзларини пашша талаб ётибди. Бир томонда сахтиёнфурушлар.

Биз булар орасидан ўтиб бордик. Кўмир сарой майдонининг ўртасида кўку оқ брезентлардан қурилган Юпатов от ўйинининг каттакон баҳайбат гумбази турар эди. Унинг олдидаги тахтадан ясалган баланд сўрида карнайчи, сурнайчи, дўмбирачи, бир неча масхарabolзлар. Буларнинг орасида Рафиқ масхарабоз ҳам бор. Улар турли ўйинларни кўрсатиб, оломонни от ўйинига чақирав эди.

— Аттагинанг, кўксултоннинг вақти эмас-да, Убай.

— Кўксултон нимага керак бўлиб қолди?

— Сурнайчиларнинг олдига бориб карсиллатиб есанг, оғзи калава-калава сув очиб, сурнайини чалолмай қолар экан. Ўтган ҳафта рўпарасига келиб анор еган эдим худди шундай бўлди.

Иккаламиз кулишдик.

— От ўйинига кирамизми?

— Йўқ, кирмаймиз, — деди Убай.

— Нега?

— Биринчидан, қиммат, иккинчидан, Майрамхон деган ялангоч чиқармиш, мен ялангоч хотинлардан қўрқаман. Отнинг ўйнашига қизиқмайман. Уйимизда от бор, дадам чавандоз. Ҳар қанча от ўйнатганда бизнинг улоқчилардек ўйнатолмайди. Ўзим минг марта кўрган томошага биттангадан тўлашга аҳмоқ пул йўқ.

— Мен ҳам бир марта кўрганман, бўлади, — дедим.

Рафиқ масжарабоз ёғоч сўрида оғзига арра қипиқ тўлдириб гугурт чақиб «оташ хўр-эй, оташ хўр», деб олов пуркаб турса ҳам кирмайман. Чунки ичкарида ҳам шуни кўрсатади-да.

Морожний егани бордик. Мен қизил морожний олдим. Убай сариғидан. Тўққиз пулликдан олдик. Тарелкага солиб берди, ёғоч қошиқча билан маза қилиб еяётганимда тамом бўлиб қолди.

Кўмир саройидаги почтанинг ёнига дор қурилган экан. Дор ҳали бошланмаган. Лекин атрофда давра қуриб ўтирган одамлар кўп эди. Бу ерда ҳам карнайчи-сурнайчи, дўмбирачи. Иккита қизиқчи ёғоч оёқда алмойи-алжойи ўйинлар қилиб, айланиб юрибди. Шулардан биттасининг кокиллик дўпписидан танийман. Ака Бухор.

Убай билан маҳаллага боргандан кейин биттадан ёғоч оёқ қилиб олишга аҳд қилишдик. Ёғоч оёқда юриш унча қийин эмас экан. Ундан кейин бошинг ҳаммадан баланд, девор-томдан қараб қўни-қўшниларнинг хоҳлаган қизи, келин-кеватларини кўриб кетаверасан.

Убай:

— Қорнимизни тўйғазиб олмаймизми, нўхатшўрак емаймизми? — деди.

— Қўйсанг-чи, ҳозиргина қаймоқ нон едик-ку. Бунинг ўрнига дурбин сурат кўрамиз, — дедим.

Илҳом самоварчининг укаси кал Иброй дурбин сурат кўрсатар эди. Иккита сурат кўриш бир тийиндан. Бизни таниди. Қўшни маҳалла бўлганимиз учун ҳар бештасини бир пақирдан кўрсатишга рози бўлди.

Иккаламиз иккита дурбинни олиб кўра кетдик. Кал Иброй тепамизда мақтаб, тушунтириб турибди:

— Мана бу Фаранг подшоси Қайсари Рум, хотини билан кўча айланиб юргани, мана бу халифаи Рум

Султон Абдулҳамид соний. Ана София масжидига на-
мозжума ўқигани келганлари. Извошнинг олдида га-
дойлар садақа сўраб ўраб олиб турибди. Мана бу Аф-
ғон амири Султон Абдураҳмон. Мана бу Ҳиндистон
маликаси. Фаранг подшосининг қизи, фил саёҳатида
чангали Мозандаронни айланиб юрибди. Мана бу
Маккатуллода ҳожиларнинг Арофатга чиқиши. Мана
бу оқпошшо ҳазратларининг энагалари — Валентина
Фёдоровна. Бу киши яқинда ичбуруғидан вафот қи-
ланлар. Эй, сартопо, сартопо, томоша қилаверинг!

Икки пақирдан саккиз тийин тўлаб, ўнтадан йи-
гирмата сурат кўрдик, дунёning у чеккасидан бу чек-
касига бориб келгандек маза қилдик.

Кўмир саройидан ҳам ҳафсала пир бўлиб, мум
бозорга чиққанимизда, маҳкама томондан қаландар-
хонада тупроқ ялаб ётган Миттихон тўрамнинг қалан-
дарлари безанжир айиқлардай, маст туялардай талқин
ўқиб, растани бошлирига кўтариб келар эдилар. Биз
ҳам әргашиб кетавердик. Қаландарлар Мажжомига
қараб кўтарилдилар. Мажжомининг орқасида ғўза бо-
зорга туташ ерда катта бир яланглик бор эди. Бугун
шу ялангликда Тошкентнинг, Тошкентнинггина эмас,
бутун Ўрта Осиё музофотининг воизи Кўса маддоҳи
ваъз сўзлаши керак экан. Қаландарлар Кўса маддоҳ-
нинг жарчилари экан.

Қаландарлар анчагина йигилиб қолган халойиқ-
нинг олдида саф бойладилар. Бирортаси ҳам ўтиргани
йўқ. Ҳаммалари узун-қисқа ҳассаларига суюниб, «ҳув-
ҳув-ҳув», деб тебраниб туар әдилар. Қаердандир ўр-
талиққа бир курси олиб келиб, унинг устига бир пўс-
так ташланди. Курси ёнига табуретка келтирилди.
Унга бир чойнак чой, пиёла, нон, қанд қўйилди.

Бир нафасдан кейин давра ўртасига малла тўнли,
бошида катта оқ салла, жияк ёқа кўйлакли, паст бўй-
ли, семиз, қўлида ҳасса тутган, оқ юзли, соқол-мўй-
ловсиз юзлари буришган саксон ёшлар чамасидаги
бир чол келиб чиқди. У қиблага қараб курсига қа-
ландарларга рўпарама-рўпара ўтирди.

Қаландарларнинг олдида яна елкасига оқ ридо
ташлаган, енгилгина яктак кийган, шилинг поча ка-
вуш кийган гирдак оқ саллали иккита муллабачча
тақлид: бириси қора чўққи соқолли, бириси ёшроқ,
икки киши келиб кирди. Улар Кўса маддоҳнинг «дўст
тортувчи» шогирдлари эди.

Кўса маддоҳ бир пиёла чой қутиб томоғини ҳўл-

лаб олгандан кейин ўрнидан туриб, ҳассасини белига қўйиб аста-секин синчиклаб даврани айланиб чиқди.

Биз шу пайтда одамларни йириб-ёриб олдинга ўтиб олган эдик. Кўса маддоҳ қайтиб ўз ўрнига борди. Қўлини юқори кўтарди. Хириллоқ своз билан давра атрофидагиларга мурожаат қилди:

— Ҳалойиқ, ибтидоий аввал тикка турмай жойжойларингизга ўлтириинглар. Тик турмоқлик, наузан билло бутпарастларнинг тошдан қилинган худоларига хос хислатдир!

Ҳамма гув этиб ўтирди. Биз ҳам ялпайиб саватдек жойни эгалладик. Ҳалиги иккита муллабачча тақлид «дўст тортувчи» шогирдлар хипча овоз билан маддоҳнинг сўзини:

— Бале... — деб маъқулладилар.

Уларнинг овозини Шайҳантовурдан ҳам эшилса бўлар эди. Кўса маддоҳ сўзида давом қилди:

— Бояд маълум бўлғайки, бу ерда жам бўлган издиҳом ўртасида мусофири-мужобирлар, Самарқанду Бухоро, Каттақўрғону Ўратепа, Фарғонаю Хўжанд музофотларидан қадам ранжида айлаб Тошкентди фирдавс монандимизга келган мусулмон биродарларимиз бисёрдирлар. Боядки, каминани таниб қўйғайлар. Аслим Бухоронинг Кўзагарон маҳалласидандурман. Исмим Ҳажи Нажмиддин иби Салоҳиддин, падари бузрукворимиз ҳам амири Музаддиф замонасининг забардаст воизларидан эрдилар. Ўн етти насаб билан Мавлоно Ҳусайн воиз Самарқандийга вобаста бўлурмиз. Падар бузрукворимиз олий Темурийлардан Ҳусайн Бойқаро замонас ида нашъу намо топиб, умргузаронлик қилибдурлар. Зихи замонаи шаръий. Зихи замонаи шаръий. (Ажойиб амну омон ва шариат барқ урган замонлар эди у замонлар.)

Китоби «Ахлоқи муҳсинин» у жанобнинг таснифлариdir. Қамина ул ҳазратга ўн еттинчи набира бўлурман. Ҳар ким бунга шак келтирса, юзи қозондай қора бўлиб, дили тандурдай оташларга куйгай, омин!

Шогирдлар:

— Омин, куйгай!!! — дейишиди.

— Энди масалага гузар қилайлик. Худо ўз каломида уї зотга итоат қилмоқликни бандаларига фарз қилибдур.

— Бирламчи, ҳақ таоло ва таборакнинг ўз зотидурким, кулли мавжудот унинг қудрати билан пайдо бўлибдур ва унинг амри билан жаҳонда барқарордир.

Биз ҳақ субҳонаҳу ва таолога ҳар замон, ҳар соат, ҳар дам ва ҳар дақиқа итоат қилмоққа ўз имонимиз билан мажбурмиз.

Дўст тортувчилар:

— Ҳа, дўст, мажбурмиз, бале... — деб қичқирдилар.

Қаландарлар буларнинг сўзи орқасидан «ҳақ, ҳо, ҳув», деб талқин ўқидилар.

Кўса маддоҳ уларни бир ишора билан тўхтатиб, сўзида давом қилди:

— Иккиламчи, пайғамбаримиз Мұҳаммад Мустафо саллогоҳи алайҳи вассалом расули барҳақ, пайғамбари охир замондурларким, биз у жанобнинг ҳар бир суннатларига ва ҳадисларига бешак-шубҳа амал қилмоғимиз керак. У кишининг руҳи покларига саловатлар бўлсин.

Дўст тортувчилар:

— Ҳай-ҳай, саловотлар бўлсин, омин! — дейиши.

Қаландарлар такбир тушириб кетдилар:

— Салли ало сайидино Мұҳаммад.

— Салавотино Мұҳаммад.

Кўса маддоҳ яна қўл кўтариб қаландарларни тўхтатиб, хириллаган товуш билан ваъзни давом қилдирб кетди:

— Учламчи, бошимизда турган императори аъзамимиз жаноби оқ пошшо Николай Соний Романов ҳазратлари директорим, худо ўз каломида «Ассултон зиллогоҳи фил арз», яъни подшолар худонинг ердаги сояси дебдур. Николай ҳазратлари худойи таолонинг ердаги кўланкасидурлар. Бошимиздан шафқатлари аримасин.

Дўст тортувчилар:

— Кўланкасидурлар, омин, кўланкасидурлар, омин... Қаландарлар:

Султон бидонад ҳоли ман,
Султон ба ман шафқат кунад
Ҳу... ҳу... —

дердилар.

Кўса маддоҳ яна уларни тўхтатиб, сўзида давом қилди:

— Яна у подшоҳи аъзамимиз Николайнинг хонадони олийлари, вазир-вузурлари, аршга қўйилган курсидай баланд тахтлари сиҳат-саломатликда минг йиллар барқарор бўлсин, омин!... — Дўст тортувчилар:

— Омин, омин...

— Акнун ушбу замонага мағриби замин төмөнидан олмон деган бир бадбахт душман подшо чиқиб, жаноби император ҳазратларининг тахти салтанатларига, варост заминларига лак-лак ҳафт жүш лашкар, түп замбарак, осмону вафур (самолёт) юбориб, кўп ерларни ғабс этиб, халойиқни бесаранжом қилиб, кулфатлар солиб турмоқда эрурким, айниҳса, ушбу замонада ҳар бир мусулмонга ўз подшоҳи аъзамига итоат қилмоқ, ҳар бир амр фармонига бўйин эгмоқ фарзи айнdir. Худо ўз қаломида улул амру минҳўм, яъни подшоҳларингиз қайси динда бўлса ҳам унга мутъе бўлинглар, дебдур. Алҳамдулиллоҳ рабил оламинки, бизнинг оқ подшоҳимиз ва бутун вазир-вузаро, амири лашкарларимиз китобий динда ҳазрати Масиҳ динидадирлар. Бизга қуръон нозил бўлгандаи, ҳазрати Исога ҳам «инжил» нозил бўлибдир. «Инжил» ҳам қаломуллодир. Бас, маълумдирким, ҳазрати подшоҳимиз ва хонадони олийлари кофир эмас, аҳли китоблардандирлар.

Маълум бўлурким, ҳазрати подшоҳимизга ўз фуқаролари мусулмонлар аз он жумла бизнинг Туркистон сартиялари ҳам фармонбардор бўлиб, хусусан, ана шу қаттол жанг кунларида ёрдам бермоқлари фарздур.

Ва яна бу ерда мавжуд издиҳомга огоҳлик учун айтурманким, ўз ичимида бўлган «хуфия»лар, воқеанивислар, мастеровайлар деган бехирад лайта лааллакларнинг, оёқяланг хона бардўшларнинг иғво-фасодларига учмасинлар. Ҳар қаердаким, шундай бузуқ фитнажўлар фуқароларни подшоҳимизнинг адолат йўлидан иғво йўлига судрамоқчи бўлганларни шаҳар бошлиқларимизга, жаноб полициамистримизга ва уларнинг садоқатли амалдорларига тутиб берсинлар, омин...

Худои таоло ва таборак душманимизни ер билан яксон қилсин, иғвогарларнинг, фитна-фасодчиларнинг оғзига тош!

Дўст тортувчилар:

— Омин, оғзига тош, омин, оғзига тош... — деб ҳичқирап әдилар.

Шундан кейин Кўса маддоҳ амри-маъруф, наҳи-мункарга (шариат масалаларига) ўтди:

Мустаҳаб қилишида орқа томонни неча марта ювса савоб, неча марта ювса гуноҳ?

Эрта билан туриб кавушни ўнг оёқдан кийиш керакми, чап оёқдан кийиш керакми?

Ҳалога қайси ният билан кириш керак?

От мингандын киши эшак минганга салом беринди мумкинми, йўқми?

Оқиб турган сувга ахлат тушса, неча марта юмаланса ҳалол бўлади?

Ўғри худонинг бандасими, йўқми?

Машиначилар билан сартарошлар ҳам жаннатга кирадими, йўқми?

Картошка ҳалолми, ҳаромми?

Ўруснинг ясси қозонида пиширилган овқатни еса бўладими, йўқми?

— Маддоҳнинг гапларидан музлаган тарракча ма-за тополганим йўқ. Кетамиз, — дедим Убайга.

У ҳам мени туртиб:

— Мен ҳам ҳеч нарса тушунмаяпман. Нуқул оқ пошшони мақтайди, амалдорларни мақтайди, порамора еганми ўзи, — деди Убай. — Маддоҳларнинг ҳаммадан пул сўраши қизиқ бўлар эди. Пул сўрайдиган жойига етиб қолдими?

— Йўқ. Бу гапда пул сўрамайди. Пулни чўпчак айтганда сўрайди. Мен пул сўрашини жуда яхши биламан. Чунончи, у бир қизиқ эшишилмаган чўпчакни бошлайди-да, бир кутилмаган ерга олиб келиб тўхтатди, одамлар ҳаяжонланиб ҳикоянинг бундан бу ёғида қандай воқеалар юз берар экан, деб, типирчилаб кутиб турганда, тўсатдан пул сўраб қолади.

Ҳозир ҳам Кўса маддоҳ шундай қилди. Эшишилмаган бир қизиқ, афсонавий ҳикояни бошлаб, қизиқ бир жойига келганда тўхтатиб қўйди (бу чўпчакни ба-тафсил айтиб ўтириш кўп вақтни олади, шунинг учун уни гапириб ўтиришнинг ҳожати йўқ).

— Ҳой мусулмонлар, — деди Кўса маддоҳ, — биз ҳам аялманд мусулмонларданмиз. Бир неча жўжавурдек жонларнинг кафилини худо бизнинг елкамизга юклаб қўйибdir. Шу ерда ҳозир ва нозир ўтирганлар ҳикоямизнинг давомини тингламоқчи бўлган биродари шаръийларимиздан фарзанд талабдур, давлат талабдур, хотин талабдур, қарздордур, ҳар мақсадики кўнглида бўлса, худойи таоло тез фурсатда шу мақсадига ноил қилгай, деб етмиш азamatдан худо йўлига етмишта от сўрадим. Ҳай-ҳай, абас гапирдим, абас гапирдим. Мендек бир бечора етмиш отни на қилурман. Менинг ҳожатим учун бир саман от бўлса кифоя. Бир азamatдан бир от сўрадим. Қолган олт-

миш тўққиз саҳийдан ярим тиллодан олтмиш тўққиз-та ярим тиллолик сўрадим.

Ҳой, абас сўрадим, абас сўрадим. Шундай ғулғула, саросима замонда ҳамма муттасил ўз оила ташвиши биланд банд бўлганда ярим тилло сўрамоқ абасдур. Қолган олтмиш тўққиз аҳли суннати валжамоадан бир сўлкавойдан олтмиш тўққиз сўлкавой сўрадим.

Ҳазрати Муҳаммад Мустафо саллолоҳи алайҳи вассалом ўз муборак ҳадисларидан бирида «Ҳайрил умур авсатухо», яъни ҳар бир ишнинг ўрта ҳолдагиси яхшидур. Бир сўм сўрамоқ, демак, ўрта миқдордур. ашаддий мусулмонга бир танга садақа қилмоқдан озор етмагай.

Қани, муентазир бўлмайлик, ҳикоя давом қилсин деганлар, ёнчиқ ковласинлар.

«Дўст тортувчи» икки муллабачча иккита кепчик кўтариб даврани айланиб кетди. Қандайдир бир бойвачча ўртачагина бир отни даврага етаклаб кириб Кўса маддоҳга юганини тутқазди.

— Тақсир, бефарзандман, дуо қилинг.

Кўса маддоҳ худди пайғамбарларга ўхшаган кўзининг ғўлагини оқартириб кўкка қараб қўл очди.

— Омин, ҳой мусулмонлар, сизлар ҳам менга қўшилиб омин денглар, яна бир марта омин...

Ҳаммаёқдан бўғоз-қисирчуввос «омин» овозлари кўтарилди.

— Худоё шу укамнинг кўнгилларида ўйлаган ҳамма ниятлари жаноби кибриёнинг даргоҳида қабул бўлсин. Ҳазрати шери яздон, йигитлар пири ҳазрати Али камарбандини боғласинлар, худойи таоло ва таборак тўққиз Ҳасан-Ҳусан ўғил, тўққиз Фотима-Зуҳро қизга ота қилсин, бошлари тўйдан чиқмасин, омин.

Овозлар ичида «дўст тортувчи» ларнинг чинқирган «омин» овозлари мис баркашини пичоқнинг учи билан қиргандай чийиллаб ажралиб туар әди.

Бойвачча-ку, Кўса маддоҳга от садақа қилди, аммо бу отни Кўса маддоҳ авваллар ҳам миниб юрганини бир неча марта кўрганларини шивир-шивир айтгувчилар ҳам бор әди. Биз бирорнинг устидан гап тарқатишни ёмон кўрамиз, гуноҳи айтувчиларнинг бўйнига.

Кепчик кўтариб пул йиғувчилар давра айланиб, тузукроқ кийинган одамларнинг олдида узоқроқ тўхтаб садақа йиғар эдилар. Қанча тушганлигини бил-

майман. Мен Кўса маддоҳга ҳисобчи бўлганимча йўқ.

Мен Кўса маддоҳнинг пул йиғиш тўғрисидаги найрангларини Убайга тушунтириб бермоқда эдим. Бирдан Кўса маддоҳнинг кўзи биз томонга тушиб қолди шекилли:

— Ҳой қаландарлар, ҳой биродарони олий, ана шу икки беодоб баччаларни маъракадан олиб чиқинг, ҳалол ошга тушган пашша бўлмай ўлсинлар, — деб қолди.

Тўртта йўғон қаландар келиб иккитаси менинг қўлимдан, иккитаси Убайнинг қўлтиғидан азот кўтариб, маъракадан чиқариб, бошимизга биттадан муштлаб қассоб бозорнинг даҳанасига улоқтиридилар.

— Жўна-э, итдан туққанлар!

Тағин нима балолар деб гапириб сўкишиди.

Мен Убайга:

— Айтмабмидим. Кўса маддоҳ, ваъзига халақит берганларни жуда беобрў қиласи деб.

— Бе! — деди Убай. — Сен билан менда обрў нима қиласи. Юр.

Кета туриб ўйлаб қолдим. Бир-икки сўм ҳаражат қилиб, бечора онам, укаларимга беш-ўн қадоқ гуруч, мош, бир-икки қадоқ, ёғ, бир оз гўшт, майда-чуйда қилиб Убайдан бериб юборсаммикин, қанақа бўларкин? Тағин онам бечора Убайдан мени қаерда кўргани, қани юр, олиб бор, топиб бер, деб тиқилинч қилиб қолса, Убай ўнғайсиз аҳволда қолса, қандай бўлар әкан?..

Хулласи, минг хил ҳаёлларга бордим. Энг охири:

«Ҳа, энди беш-олти ойдан буён-ку, дом-дараксиз, санжиб юрибман. Нима, маҳалладагилар тирик юрганимни билишади. Улар ҳам, мен ҳам қирққа чидаган, қирқ бирига ҳам чираб қолармиз. Бари бир, келгуси ҳафтагача Ҳожи бобонинг тарбиясида қолмоқчи эмасман, ўшанда биратўла топган-тутганимни ҳаражат қилиб, ортиб-тортиб бора қоларман», — деб ўзимга тасалли бердим.

Кейин битта оқ тангани Убайнинг қўлига тутқазиб:

— Ма, ўртоқ, чойчақа қил, лекин мени кўрганингни ҳозирча ҳеч кимга айтма, ўзим бориб қоламан, — дедим.

Убай билан хайрлашиб ажрашдик.

Вақт охир пешин бўлиб қолган эди. Қорним очган. «Уладиган дунёда бир гашт суриб қолай», деб

Илҳом самоварчининг самоварига кирдим. Қал Асра аввал мени ҳайдаб юбормоқчи ҳам бўлди:

— Бор-бор, ишингни қил, ўт. Бу ердан бир чой, бир нон, нимчорак қанд — тўрт яrim пақир, сендалар бу ерда чой ичолмайди. Ўт, ўт, кўрпачага битинг тўкилади.

— Кўя қолинг, жон Асра ака, тўрт яrim пақир тугул бир сўмим ҳам бор, киргизаверинг, мана, ишонмасангиз,— битта сўлкавойни кўрсатиб қўйдим.

— Вой баччагар-эй, тим урдингми, буни қаёқдан олдинг? Ҳа, майли, кира қол, — деди қал Асра.

Ичкарига кириб сўрининг даҳанасига ўтиредим. Бир чойнак чой, бир обинон, ним чорак қанд олиб келиб қўйди. Тўтининг алмойи-алжойи гапларига қулоқ солиб, граммофондан Ҳамроқул Қорининг «Ё ҳаётакнабий» сини эшишиб, маза қилиб чой ича бошладим.

Бозор қилгани даладан тушган бир ўзбекнинг граммофонни биринчи кўриши экан, ҳайратда қолди. Ичиди одам борми, деса кичкинагина қутича, шайтон деса, худо-оллонинг, Мұхаммаднинг отини айтиб турибди. Ҳанг-манг бўлиб аллавақтгача туриб қолди. Граммофоннинг сирини унга тушунтиришга ундан кўра илмсизроқ эдим.

Намозгар бўлиб қолди. Тезроқ такяга боришм керак. Шам олдим, бухор носи олдим, пашмак олдим. Ҳожи бобо билан ҳинди саррофга муносиб бозорликларни қилиб, қийшайиб кириб бордим. Аммо ростини айтиш керак, такядан жуда зериккан эдим. У ердагиларнинг дийдорини кўришга тоқатим қолмаган эди.

Кечаси биринчи ширава қор ёғиб чиқди.

Жуда совқотиб жавраб чиқдим. Азонлаб туриб, еттинчи лампанинг ёруғида Ҳожи бободан телпак билан гуппи сўраб, «Кузнецов» чойдан бўшаган Ҳожи бобо хуфя тарёкиларга афюн ўраб берадиган қоғознинг орқасига ушбу қорхатни ёздим:

«Қорхат бу туурур»

Қорни ёғдирган худойимнинг ўзи,
Хат бориб тегсин, кийим-бошнинг сўзи.

Ҳожи бобо, биласиз эгнимда йўқ,
Ўз пулимга олгали қўйнимда йўқ.

Гуппизизлик, құл-оғим бўлди ланг,
Пилтасиз дўппи кийибман, бош яланг.

Хизматингиздан мудом айрилмадим,
Буйруғингиздан қиё қайрилмадим.

Тонг саҳардан кечгача изгийман,
Худди чўлтоқ бир шипирғи — тўзгийман.

Жон бобо, раҳм айлангиз аҳволима,
Қолмангиз ўлсам қотиб, уволимга.

Бир иложини қилинг, Ҳожи бобо,
Етти марта ҳаж ато қилсин худо, —

деб ёздим, етим шогирдингиз».

Ҳожи бобо уйидан такяга чиққанда хатни унга бердим.

— Бунинг нимаси, болам?

— Билмадим, бир киши бериб кетди. Намангандан хат әмиш.

— Ҳа, шунақа, Маматризодандир. У бу йил кўкнори экмоқчи эди,— деди. Хатни мудраб ўтирган сариқ соқолли қўш кўзойнакли кишига берди.

— Буни ўқиб беринг-чи, мулла уста Мирсалим, дўстимдан әкан. Тонг азонда кўзим ўтавермайди.

Мулла уста Мирсалим хатни олиб ўқий бошлади:
«Қорхат бу туур».

— Ҳи, шунақа,— деди Ҳожи бобо кўзи қинидан чиқиб кетгундай бўлиб,— ҳай ҳароми, буни сенга ким берди, шартта ушламайсанми, эшакка тескари миндириб, юзига қора суртиб Чорсу айлантирмаймизми. Ия, муни қаранг-а, кексайган ҳолимда менга ҳазилкашлик қилиб зиёфат ютгувчи ким бўлди әкан? Ҳу баққолнинг мушугига ўхшаб сипоҳ бўлмай ўл. Қани, ўқийверинг энди, мулла уста Мирсалим, бўлар иш бўпти.— Уста Мирсалим, туртиниб-туртиниб, «Хўш-хўш» деб ўқиб чиқди. Ҳожи бобо хатнинг юқориларини «ҳа, шунақа, ҳа, шундай бўлади», деб тинглаб борган бўлса, «Етти марта ҳаж ато қилсин худо» ни әшитганда кўзига ёш олди. «Етим шогирдингиз» деган имзога келганда ийиб кетди.

— Буни сен ёздингми, баччағар, табъи назминг ҳам бор әкан-ку, тўхта, эй, жигаримни эзиб юбординг,— белбоққа қистирган рўмолчасини олиб кўзини

артган ҳолда ўрнидан турди, уйга кириб кетди. У чиққунча мулла уста Мирсалим нәзм ишининг қийинчилигини, пири куч эканлигини айтиб мени мақтади. Ҳожи бобо чиқди, қўлида кечаси киядиган, пахта солинган, нимдошгина, бинафша духоба қалпоқ бор эди.

— Мана буни кийиб ол, болам, қани, қўлингни оч, худоё худовандо сен ҳам мендай қариб-қартай! Карукнинг боласи тухумдан чиқа кўрмасин, чиқди дегани қанот-қуйруқ битди дегани, жонинг соғ бўлса гуппи ҳам бўлиб қолар.

Ҳайтовур, Ҳожи бобонинг дуоси бекор кетмай, уч кундан сўнг, ҳинди сарроф ўзининг эски, кенг, енгиз ҳиндча тўнини совға қилди. Менга чоракам бир газча узун келгани учун этагидан қирқиб ташладим. Оёғимда опорка, бошимда «намозлик» қалпоқ, эгнимда устидан қайиш билан боғланган кенг ҳиндча тўн —abo, ошқовоқ полизнинг гўнгўарға тегишидан қўрқиб ўтказилган қўриқчиси каби аҳли такя хизматини астойдил қила бошладим...

Бугун тўқсон тушади, деган кун биринчи ишни кўрсатдим: эрта билан аҳли такя йиғилмасдан бурун манқалдоннинг остига қалин кул солиб, устига ўт ёқдим. Ўт тайёр бўлгач, носдан бўшаган битта шишага совуқ сув солиб, оғзини маҳкам ёпдим-да, манқалдондаги кулга кўмдим, олиб бориб даврага қўйдим. Бирин-кетин мижозлар йиғилиб, манқал атрофида ноңушта бошланди. Қўш кўзойнакли мулла уста Мирсалимдан тортиб, Султон пучуқ, сарроф ҳинди, Ҳожи бобогача даврада эдилар. Суҳбат яна қизиб, бораётган уруш тўғрисида кетар эди.

— Гермон дегани балои азим экан,— деди уста Мирсалим.

— Баракалло,— деди сарроф.

«Шишадаги сувга иссиқ ўтиб қолгандир», деб ўйладим мен.

— Осмонда учиб юрган әмиш,— деди Султон пучуқ.

— Мошоолло!— деди ҳинди.

«Сув қайнаётгандир», деб ўйладим мен.

— Фарангнинг шаҳарига осмондан тўп ташлабди,— деди уста Мирсалим. Шу чоқ шишадаги сув мўрчанинг қозони ёрилгандай даҳшат билан манқалдонда портлади.

Такяхонани ўт учқунлари билан кул тўзони қоплади. Тўзон пасайганда Ҳожи бобо билан Султон пу-

чуқ аранг тўрт оёқлаб қўзғалиб ўринларидан турмоқда эдилар. Сарроф билан уста Мирсалим беҳуш ётар эдилар. Мен эпчиллик билан беҳушларнинг юзларига сув сепдим. Ҳинди уйғонди. Ҳангу манг бўлган Ҳожи бобо ғўлдираб, Германни ҳам, Николайни ҳам қарғар эди. Уста Мирсалим ҳам ўзига келди, аранг ўрнидан туриб:

— Нима гап? — деди.

— Ўлинг! — деди Ҳожи бобо, — ҳамма иш сиздан бўлди, ҳукуматнинг ишига аралашманг, демаганимидим.

Султон пучук аллақачон такядан чиқиб кетган эди. Ҳаммалари ҳам бу ҳодисанинг нимадан эканини жўёлмас, манқалдондан икки-уч қулоч нарига бориб, бурчак-бурчакка сиқилиб, рўмолча билан юзларидаги кулни артмоқда эдилар. Ҳамма хомуш эди, энг охир Ҳожи бобо менга қараб:

— Ҳу тустовуқча ўхшаб тумшаймай ўл, нимага қараб турибсан, бор, манқалдонни чиқариб ташла! — деди.

Мен манқалдонни олиб наматни супураётганимда иккита миршабни етаклаб Султон пучук кириб келди, қўлинни бигиз қилиб кўрсатиб:

— Тўп шу ерда отилди, — деди, тағин уста Мирсалимни кўрсатиб, — мана шу отди, — деб ҳам қўшиди.

Текширув бошланди. Такянинг ҳаммаёғини ахтардилар. Ҳожи бобо билан уста Мирсалимнинг чиллашир билан ўлган аммасини ҳам қолдирмай суриштириб чиқдилар. Паспорт кўрдилар. Икки қадоқ наша, чорак қадоқ афюндан бошқа ҳеч нарса тополмадилар. Кексароқ миршаб нашадан муштумдайини ушатиб шими чўнтағига солганини кўрсам ҳам индамадим. Энг охири кичик, хушмўйлов миршаб:

— Яхши, — деди, — бу ерда тўп отилгани қонунан кўринмади. Бирорта бола мушак-пушак кўмгандир.

Ҳамма менга ялт этиб қаради. Ҳожи бобо соқолини силаб яниб қўйди. Миршаб давом қилди:

— Аммо Ҳожи бобо, сиз биз билан бирга бориб, мана бу афюн билан наша тўғрисида полицмейстер жанобларига қонунан тушунириб келасиз.

— Оллоҳ рози бўлсин, улуғлар, улуғлар, — деди Ҳожи бобо, — кексайган чоғимда маҳкамага судраманглар, бирорнинг омонати эди...

Мулла уста Мирсалим, сарроф, мен ўртага тушдим.

— Қўйинг, улуғ хизматингиз гарданимизга, оллоҳ рози бўлсин! Оқ пошшомизнинг умрлари узоқ бўлсин, — дейишдик. Ҳожи бобо ёнчиини ковлаб қолди, бир ҳовуч танга-чақа олиб катта миршабга узатди:

— Ургулайлар, оз бўлса ҳам кўпдай кўрасизлар, чойчақа.

Ҳар икки миршаб бир-бири билан кўз уриштириди.

— Яхши, — дейишдилар. — Бундан буён бу иш бўлмасин, бу галча сийладик. Кекса одам экансиз...

— Қуллук-қуллук, — деб таъзим қилди Ҳожи бобо, миршаблар «мол»ни топшириб кетдилар.

Ҳожи бобо чарчаган кишилардай уҳ тортиб, супадаҳанасига ўтириди:

— Уҳ, бир фалокатдан қутулдим, ҳай шайтонбачча, кечак берган пулим қанча эди?

— Етти сўм танга мири.

— Хайрият, арzon қутулибман! Қани, менга жавоб бергил, бу ҳунар сендан чиқдими?

— Ўлиб кетай!..

— Бола-мола такяга кирганмиди?

— Пайқаганим йўқ!..

— Ҳи, шунақа, — деди Ҳожи бобо, — устинг битиб, қорнинг тўйиб Эшонхон найрангбознинг такасидай ўйин чиқариб қолдингми, пайқаганим йўқ эмиш-а, ҳароми!

Ўрнидан туриб самовар ёнидаги оташкуракни кўтариб яғринимга бир-иккини тушириди. Одамлар ажратиб қўйдилар. Мен бир бурчакда йиглар эдим. Шу билан тинчлик ўриашди. Сарроф бозорга кетди. Уста Мирсалим, аллақайси бойнинг ўғил тўйисига тортиқ қилиш учун ранго-ранг қофозлардан гул қилишга ўтириди. Ҳожи бобо уйга кириб кетди. Султон пучуқ шу-шу такяга қадам босмайдиган бўлди.

Тўғри, ҳамма иш ўрнига тушган, бироқ менинг устимдаги шубҳа кўтарилимаган эди. Мен эса яна зерикар эдим. Бир кун аҳли такя офтоб шувоққа чорпоя қўйиб, сўзлашиб ўтирганда иккита мовмушук уришиб, бўғотдан ағанаб, уларнинг олдига тушди. Ҳудди ажойибхонадан йўлбарс бўшаб човут қилгандай уларнинг ўтакаси ёрилди. Муни қарангки, шу ишни ҳам мендан кўрдилар. Гуноҳинг бўлмай туриб шубҳа остида яшашдан ортиқ азоб йўқ. Кетмоқчи, албатта кетмоқчи бўлдим. Бироқ: «Ҳиндистон йўл ҳаржи» ҳали мўлжалга етмаган эди.

Ҳар галгидай бу пайшанбани ҳан тантанали ўтка-
зиш учун Ҳожи бобонинг ўзи яхши тайёргарлик кў-
риб қўйган эди. Наша, чой-пойлар турадиган, Ҳожи
бобонинг фақат ўзи очадиган тепа пиромондаги кич-
кина ирвит қутичага ярим қадоқ «Кузнецов» нинг
аъло нав оқпар чойи, бир қадоқ пашмак ҳолва, бир
қадоқча Ургутнинг сариқ офтоби майизи ва бошқа
ноз-неъматларни яшириб, қулфлаб, калитини Ҳожи бо-
бо белбоғидаги ҳужранинг калити, дарвозанинг кали-
ти, уйнинг калити, туясандиқнинг калити ва бошқа
калитларга қўшиб қўйди.

Чеҳрасида мамнунлик бор эди. У ич-ичидан хур-
санд бўлганда ҳисларини минғиллаб ашула айтиб
ифодалар эди. У жуда эриб «Антал ҳоди антал, ҳақ,
лайсал ҳоди илол ҳу» деган, мен тушунмайдиган қў-
шиқни ҳиргойи қиласр эди.

Бу гап, энди чоршанба куни кечқурун бўлган эди.
Одатдагича ҳуфтондан кейин қўш қўзойнакли уста
мулла Мирсалим аравакаш отнинг тўқимида катта
китоби «Садди Боттол Ғозий» дан китобхонлик қи-
либ берди. Яна ўша Ҳинддининг «мошоолло» си. Нав-
батдаги сўлпи умрни ўтказиб, қоида бўйича ёта кет-
дик.

Бу тонгда Ҳожи бобо наврўздан буён ихлос қўйиб
парвариш қилиб юрган, аммо сайрамаган, Ўратепадан
совғага келган туллак каклик бирдан «ғид-ғидак» чи-
қариб қолди. Чўчиб ўйғониб кетдим. Бир нафас как-
лик товушини завқ билан эшишиб ётдим. Кейин дик
этуб ўрнимдан туриб ташқарига чиқдим, бет-қўлимни
ювиб катта самоварни қўйиб юбордим. Мулла уста
Мирсалим билан сарроф ҳам уйғондилар. Қумғонча-
да илиқ сув қилиб бердим. Ювениб келдилар. Чойнак-
ларни артиб-суртиб самовар тагига тизиб қўйдим.
Ҳаммаёқни супуриб-сидириб ёғ тушса ялагудай қи-
либ, Ҳожи бобонинг чиқишига мунтазир бўлиб тур-
дик.

Ҳожи бобо узоқ куттирмай ичкаридан «Антал ҳо-
ди» ларини минғиллаб, йўталиб-сўталиб чиқиб қолди.

— Ассалому алайкум, боракалло.

— Самовар қайнади, Ҳожи бобо, чой берсангиз
дамиш эдим.

Ҳожи бобо калитлар орасидан ирвит қутининг ка-
литини ажратиб пиромонга қаради. Пиромонда қути-
ча шўқ эди.

— Ия, — деди Ҳожи бобо, — қутини бошингга қў-

йиб ётганмидинг? «Ўзингни эҳтиёт тут, қўшнингни ўғри тутма», деганлар. Боракалло, ўғлим, боракалло.

— Йўқ, Ҳожи бобо, мен бошимга қўйиб ётганим йўқ. Жойида турган эди.

— Нима, нима? — деди Ҳожи бобо. — Уста Мирсалим, сиз кўрганимидингиз?

— Аввал оқшом кўрган эдим, шу пиромонда турган эди.

— Йўқ-ку? — деди йигламсираб Ҳожи бобо, менга қараб: — Ҳой, ҳароми кўча. яхши ўйлаб кўр, у ёқ-бу ёққа олиб қўйгандирсан? — деб сўради.

— Ҳожи бобожон, мен сизнинг нарсангизга тегмайман. Жойида турган эди.

— Қуш эмаски, қанот боғлаб, учиб кетган бўлса, қурбақа эмаски, бирор телик-тешикка кириб йўқолган бўлса. Топ, падарлаънат. Ўзидан катта одам билан ҳазиллашиш уят бўлади.

— Мен сизга бирор маҳал ҳазил қилиб юрганимидим, Ҳожи бобо.

— Мендан кейин бу ерга бирёв киргани йўқми?

— Зоғ ҳам учгани йўқ.

Можаро бошланди. Ҳожи бобо такяниг эшигини ёпиб келиб ҳаммаёқни титкилаб чиқди. Кўрпачанинг таги ҳам қолмади, самоварниг ўтхонаси ҳам қолмади. Кейин, Ҳожи бобо деворга суяниб турган оташкуракни олиб, ягринимга иккини туширди. Бу ишга уста Мирсалим ҳам аралашиб, савалашди.

Мен нимага иқорор бўлишга ҳайрон эдим, йиглар эдим. Энг охири ҳаммалари чарчадилар. Ҳожи бобо ўз ўрнига ўтириб менга қаради:

— Ҳой падарлаънат, мулоим шупурги. «Етим қўзи арасанг, оғзи-бурнинг мой этар, етим ўғлон арасанг, оғзи-бурнинг қон этар» деганлар. Сен ҳароми келгандан буён дўкон-дастгоҳимдан барака кўтарилиб, такяда бирор кун тинчим қолмади. Агар шу қутичани бирор ерга яширган бўлсанг, ҳали ҳам яхшиликча ўрнига қайтар, билиб-билмасликка солиб кета қолайлик. Илло, бола, бўркингда билиб қўй, қозига чақиришиб, терингга сомон тиқтираман.

Йиглаб туриб жавоб бердим:

— Йўқ, Ҳожи бобо, илгарироқ мен сизни қозига чақирираман. Салкам тўрт ой хизматингизни қилиб, топганим битта опорка билан эски қалпоқ бўлди. Бунинг устига етим деб сийлаб ўтирмай икковлашиб тоза савадингиз. Ҳақ бермадингиз. Бу қайси шариат-

га киради-ю, қайси законда бор. Оқ подшоҳимизнинг даргоҳларини бедарвоза деб биласизми? Йўқ, мен сизни қозига чақиртираман!

Бу гапларимдан кўзи қинидан чиқиб кетай деган Ҳожи бобо ўрнидан ярим туриб:

— Ҳали шунақами? — деди, — тузим кўр қилгур. Ҳали шу гапларни ҳам биламан дегин. Жўна, жўна, Ҳозироқ жўна! Ҳақинг қолган бўлса, қиёматда оласан. Ҳудога солдим.

Жанжалнинг улгайиб кетишидан қўрққан мулла уста Мирсалим:

— Қўйинг, энди, Ҳожи бобо, битувчилик қилайлик, — деди. Кейин менга қараб: — Бола, сен ҳам тилингни тий. Ундан кўра гумонингни айт. Қутичани кечаси келиб ким олган бўлиши мумкин.

Мусоғир сарроф бўлса бир чеккага сиқилиб, менинг аҳволимга ачиниб, соқолини силаб йиғлар эди.

— Эй, баччаи бечора. Бадбахт ятим. Ҳожи бобо, ҳама кам будия маг тавон деҳам. Чанд пул мебошад? (Эй, бола бечора. Бахти қаро етим. Ҳамма йўқолган нарсаларнинг товонини мен бераман. Неча пул бўлади?)

— Бас қил-эй, шу мешават-пешаватингни! — деди Ҳожи бобо ҳиндини жеркиб, сўнгра менга юзланиб деди:

— Айт, гумонинг кимда?

— Бирорга туҳмат қилиш қийин. Гумоним тунов кун миршаб етаклаб келган пучукда. У сиз билан уста Мирсалимга ўчакишиб қолган.

— Ҳм, шунақами, — деди Ҳожи бобо, — зимдан текшириб кўрамиз, қочиб қутулолмайди.

Охири жанжал битувчилик билан тинди. Мен бугун кечқурун ҳайдаладиган бўлдим. Уста Мирсалим мен яна бирор шикаст етказмаслигим учун шу ерда кўз-қулоқ бўлиб турадиган бўлди. Ҳожи бобо хизмат ҳақларим учун ойига бир сўмдан тўрт сўм пул, унинг устига қуюқ дуо қиласидиган бўлди. Қутича ва унинг ичидаги моллар топилса топилгани, топилмаса худо етказадиган бўлди.

Кечгача одатдагича ихлос билан хизмат қилдим.

Кечқурун кетишига тайёрлана бошладим. Шомдан кейин одатдаги ўзим ётиб-турадиган ерга кўрпачам, ёстиғим тагларини — хазинамни тозалаб, енгиз тўн-ёқасига тика бошладим. Иккита ўн сўмлик, учта беш

сўмлик тилла. Ҳожибобо берган битта уч сўмлик қофоз пул, қолганлари бир сўмлик, ярим сўмлик сўлкавой, танга-чақа аралаш эди. Танга-чақаларни тикканим йўқ. Жамулжам қирқ икки сўм олтмиш икки тийин бўлган эди. Катта давлат. Уруш бўлмаганда ўнта қўй олса бўлар эди. Ҳа, майли.

«Семизликни қўй кўтаради», дегандек шунча катта давлатдан ўзим ҳам қўрқар эдим. Пулни ёқа бахасига тикиб битказай деганимда, уста Мирсалим тepamга келиб қолди.

— Нима қилиб ивирсияпсан, болам?

— Ҳайдалишга-ку ҳайдалдим, энди кўчага шу йиртиқ-ямоқ билан чиқаманми. Ҳеч бўлмаса, у ер-бу еримни чатиб олай.

— Паррехтагина бола, — деди уста Мирсалим, — ишқилиб, шу кўзи тор сарроф устингдаги тўнингни тортиб олмаса бўлгани эди. Кўп зиқна одам-да. Бўлмаса, шунча пул-а? Битта сариқ чақани «манг уста, чой ичинг», деб олдимга ташлаганини билмайман. Эртага сен шўрликка варрак қилиб бермоқчи бўлиб дилимга туғиб қўйган эдим, Ҳитой қофоз билан қамиш ҳам савил қоладиган бўлди. Ҳа, майли, пешонанг экан.

Юрагим «шув» этиб кетди.

— Ўзи берган тўн-ку, қайтиб сўрармикан?

— Сўрайди у тўнг кўз. Сўрамаганда ҳам Ҳожи бо бо берган иш ҳақингни қўлингдан қоқиб олади. (Саррофнинг менга нисбатан жўмардлигини уста Мирсалим билмасди. Сарроф тўнини ҳеч қачон сўрамас, қайтанга ҳайдалганимни билиб яширинча икки сўлковой баҳшиш берган эди.) Уста Мирсалим сўзида давом этди: — Ҳозир ойдин кеча, шомдан эндиғина ўтди, ҳали ҳам гап-сўзничувалаштириб ўтирмай, ҳайрмазъурни насия қилиб кетавер. Қетаверишинг Ҳожи бобога ҳам маъқул тушади. У камчиқим одамларни ёқтиради.

Бу гап менга сариёғдек ёққан эди.

Уста Мирсалимнинг бу гапининг тагида пиёзи бор. Мен билар эдимки, Илҳом самоварчи самоварга одамини кўпроқ чақириш учун тўти сақлагандай, Ҳожи бо бо уста Мирсалимни тўти қилиб боқар эди. Уста Мирсалимнинг менга қилган «мехрибон» лиги менинг учун əмас. Ҳожи бободан яна бошқа даъво қилиб ўтирмасин, тезгина кўздан йўқола қолсин демоқчи əди. Шунинг учун мен унга:

— Сизга шу маслаҳат маъқул бўлса, майли, кетаман, — дедим.

Самовардан қумғонга сув қўйиб — чапиштиридим, ташқарига чиқиб, шу ерда озод бўлиш шарафига бет-қўлимни, оёқларимни яхшилаб ювдим.

Қора-қурум босган сассиқ такяхонадан ташқарига чиқиб, кўкрагимни тўлдириб нафас олдим. Энди мен пок-покиза, қушдай енгил, кўнглим тонгдай тиник. Тўрт томоним қибла. Лекин қаёққа қараб йўл олсам экан?...